Derek Prince

Binecuvântare sau blestem
Tu alegi!

Eliberare de poverile despre care credeai că trebuie să le porţi toată viaţa

NEEMIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PRINCE, DEREK

Binecuvântare sau blestem: tu alegi / Derek Prince – Braşov: Neemia, 2010

ISBN 978 – 973 – 8010 – 55 – 0

Copyright © Derek Prince Ministries – International 1990 and printed by the premission of DPM International – P.O. BOX 19501, North Carolina 28219 – 9501, All rights reserved.

Original title: Blessing or Curse: You Can Choose

Copyright for the Romanian language: e Editura NEEMIA, 2010

Dacă nu există alte precizări, versetele biblice sunt preluate din Sfânta Scriptură, ediţia Dumitru Cornilescu, ortografia şi punctuaţia fiind actualizate în funcţie de cerinţele limbii române contemporane.

Editura NEEMIA

Str. Curcanilor 21.500108 Braşov – România Tel.: 0744 – 532.823 E-mail: officeneemia.ro www.neemia. roofficeneemia.ro

Editor: Fănel Şerban

Copertă: Răzvan Stavilă Tehnoredactare: Monica Şerban

Ediţia a H-a2010

Print by: Adventure SRL

Cell: + 40 – 721 – 224.032 – 500108 Braşov, România – e-mail: advcomenzi@@gmail.com

Cuprins

Cuvânt înainte… 7

Introducere… 11

Introducere la cursul de studiu… 13

Secţiunea I – Binecuvântări şi blesteme

Introducere la secţiunea întâi… 17

1. Lupta cu umbrele… 19

2. Bariere invizibile… 27

3. Cum acţionează binecuvântările şi blestemele… 37

4. Lista lui Moise: binecuvântări şi blesteme… 47

5. Şapte indicii ale existenţei unui blestem… 57

Secţiunea II – Orice blestem are o cauză

Introducere la secţiunea a doua… 7 5

6. Dumnezeii falşi… 77

7. Diferite păcate morale şi etice… 93

8. Antisemitismul… 101

9. Legalism, fire pământească, apostazie… 111

10. Furtul, mărturia mincinoasă, jefuirea lui Dumnezeu… 123

11. Tipare de autoritate… 131

12. Blesteme autoimpuse… 149

13. Slujitorii lui Satan… 163

14. Vorbirea firească… 175

15. Rugăciuni fireşti… 185

16. Rezumatul secţiunii a două… 197

Secţiunea III – De ia blestem la binecuvântare

Introducere la secţiunea a treia… 203

17. Schimbul divin de la cruce… 205

18. Şapte paşi spre eliberare… 219

19. De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii… 235

20. împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvala… 249

21. După mărturisire: proclamare, mulţumire, laudă… 261

22. Proclamări pentru o victorie continuă… 273

Secţiunea IV – Cuvinte importante de încheiere

Introducere la secţiunea a patra… 291

23. Blesteme care n-au fost anulate… 293

24. A blestema sau a binecuvânta?… 303

Cuvânt înainte

Autorul acestei cărţi a fost mentorul şi părintele meu spiritual. A fost un privilegiu pentru soţia mea, Bonnie, şi pentru mine să asist acest mare slujitor al lui Dumnezeu şi să lucrez alături de Derek Prince într-o echipă pastorală timp de optsprezece ani. Odată cu trecerea anilor, am început să călătorim asemenea unei echipe apostolice. Derek avea să-mi încredinţeze adesea conducerea serviciilor de evanghelizare şi vindecare.

Vieţile noastre au fost influenţate şi transformate de adevărurile profunde pe care Derek Prince le-a împărtăşit cu noi. El a fost prietenul şi prezbiterul nostru mai vârstnic. El a administrat aceste adevăruri cu har şi integritate, cu bucurie şi umor, fără religiozitate şi legalism.

În primul nostru pelerinaj în Israel, Bonnie şi cu mine am cinat cu Derek şi Ruth Prince pe malurile Mării
Galileei. El a insistat să-mi cumpere tilapia (numit şi peştele Sfântului Petru). În timp ce era adus platoul aburind, Derek, având o faţă serioasă, mi-a spus că obiceiul pelerinilor aflaţi în prima lor călătorie la Marea
Galileei era să mănânce ochii acestui peşte în onoarea Sfântului Petru. Fiind un bun ucenic, am muşcat imediat din ei. A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am gustat-o vreodată. În timp ce îmi ştergeam limba cu un prosop umed, mi-am ridicat privirea. Derek zâmbea. Îi plăcea să-şi tachineze prietenii cu glume practice.

De-a lungul anilor, am observat rezultatele practice ale adevărurilor împărtăşite în această carte în vieţile a nenumăraţi oameni din Africa, America, Asia şi Europa.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Îmi amintesc de călătoria noastră misionară în Zambia. Slujeam departe în mijlocul Africii, având în faţa noastră râul Zambezi, unde se adunaseră mii de locuitori din satele învecinate pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu.
Derek, Ruth şi cu mine locuiam în apropiere, într-o casă dărăpănată, care avea găuri mari în acoperiş. Deseori cădeau şopârle prin acoperiş în timp ce Derek dădea învăţătură păstorilor coordonatori şi lua masa cu ei, un prânz simplu, format din supă şi pâine.

O zonă întinsă din imediata apropiere a râului fusese defrişată, şi o mare mulţime de oameni se adunase pentru a auzi adevărurile împărtăşite în această carte. Am văzut minuni extraordinare, care confirmau faptul că mulţi au

experimentat eliberări măreţe din blestemele care îi robiseră generaţii la rând. Seara târziu ne-am întors printre tufişuri la locuinţa noastră, ţinând cu grijă lanternele cu kerosen ca să nu călcăm pe mulţimea de şerpi veninoşi care se târau peste tot în jur.

Când umilii păstori africani şi-au luat rămas-bun, ne-au mulţumit şi au făcut următoarea remarcă: „Ultima echipă de slujire notabilă care ne-a vizitat înaintea voastră a fost cea a dr. David Livingstone. Vă mulţumim pentru acest mesaj. Acum ştim că nu trebuie să ne mai temem de vraci şi de blestemele lor. Blestemele pot fi rupte. Am auzit şi am văzut că puterea crucii biruieşte totul”.

În acele călătorii apostolice cu Derek Prince am văzut măreţia mesajului Evangheliei, ruperea blestemelor şi importanţa binecuvântării. Am văzut că aceste adevăruri pot transforma şi vindeca familii, oraşe şi naţiuni. Trebuie să luăm în stăpânire binecuvântarea pentru noi înşine, pentru copiii noştri şi pentru naţiunile noastre, aşa cum a făcut Iacov în cartea Geneza.

Când Rebeca l-a îndemnat pe Iacov să primească binecuvântarea tatălui său, ea se afla într-o misiune a lui
Dumnezeu. Iacov s-a temut să nu fie descoperit, dar mama lui a zis: „Voi lua blestemul asupra mea. Tu ascultă glasul meu”. Din femeia stearpă, Rebeca devenise de două ori binecuvântată.

La aproximativ douăzeci de ani după ce se; nfisenseră cei doi fii ai

Cuvânt înainte

ei, al doilea dintre gemeni a moştenit binecuvântarea primului născut. Conform tradiţiei, Iacov nu ar fi trebuit să primească binecuvântarea. Conform abilităţilor sale, Iacov nu ar fi trebuit să primească binecuvântarea.
Conform cuvântului propriului său tată, Iacov nu ar fi trebuit să primească binecuvântarea. Dar puterea unei binecuvântări care vine de la Dumnezeu este mai mare decât orice blestem pe care lumea sau omul le pot aduce!
Puterea binecuvântării care vine de la Dumnezeu va birui orice putere de distrugere sau faliment care te urmăresc.

Favoarea care a venit peste Iacov era de fapt binecuvântarea lui Dumnezeu, dată prietenului Său, Avraam, bunicul lui Iacov. Promisiunea legământului pe care Dumnezeu îl făcuse cu Avraam era vie şi activă chiar şi la câteva generaţii după ce Avraam murise. Acel legământ şi acele promisiuni reprezentau originea şi prefigurarea promisiunii şi binecuvântării de care noi, eu şi cu tine, avem parte prin credinţa în Hristos.

Umbra crucii care se răsfrânge peste viaţa unei persoane este mult mai puternică decât orice altă umbră. Iisus a luat blestemele păcatului şi ale morţii pentru ca noi să putem primi binecuvântările în urma ascultării de
Cuvântul Său. Prin cruce, noi suntem răscumpăraţi de orice blestem. În cele din urmă, sărăcia, eşecul, boala, violenţa, distrugerea şi chiar moartea trebuie să se oprească înaintea umbrei crucii, pe care Iisus a înălţat-o pentru vieţile noastre.

Tulburarea pe care a experimentat-o Rebeca a determinat-o să se teamă că se va întâmpla ceva groaznic.

Aceasta a condus-o la Dumnezeu, şi ea a descoperit secretul binecuvântării Lui. Cheia primirii unei binecuvântări continue a fost ascultarea de glasul lui Dumnezeu.

La câteva secole după promisiunea făcută lui Avraam, Dumnezeu a eliberat din Egipt, din robie şi moarte, aproape trei milioane de descendenţi ai lui Avraam. Cum a făcut asta? El a făcut-o prin puterea sângelui unui miel.

Astăzi, la două mii de ani după moartea şi învierea Sa, puterea crucii lui Hristos încă triumfă prin frângerea blestemelor şi prin declanşarea binecuvântării.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Mahesh Chavda Pastor senior, Biserica „Ali Nations-Charlotte, Carolina de Nord, SUA

Introducere

În anii ’70, Derek Prince a început să dezvăluie credincioşilor o învăţătură uimitoare din Biblie, care schimbă întreaga viaţă, şi pe care puţini oameni o auziseră vreodată. Era un mesaj întru totul biblic şi binecuvântat de
Dumnezeu, despre binecuvântări şi blesteme.

Această revelaţie surprinzătoare – despre care avea să dobândească tot mai multă înţelegere spirituală şi pe care avea să o dezvolte în mod continuu în mai bine de trei decenii – a influenţat în mod profund câteva generaţii de teologi şi predicatori. Mai important este faptul că această învăţătură a oferit o cheie simplă pentru o viaţă mai bună pentru sute de mii de creştini din întreaga lume.

Poate că nu ai auzit despre Derek Prince. Nu este un nume de seamă în cercurile creştine de astăzi. Cu toate acestea, el rămâne unul dintre extraordinarii teologi şi învăţători ai Bibliei din secolul douăzeci.

Ca cetăţean britanic născut în India, Prince a fost educat la Eton, a fost instruit la Cambridge (acolo fiind contemporan cu C.S. Lewis, cei doi cunoscându-se). Pentru o perioadă de timp, anterioară experienţei sale dramatice de convertire, a fost un cercetător prestigios în domeniul filosofiei vechi şi moderne la Cambridge.
Dar, odată ce intelectul său uimitor s-a supus lui Hristos şi a fost iluminat de Duhul Sfânt, el a devenit o forţă formidabilă în comunicarea adevărurilor Scripturii. În calitate de filosof pregătit în mod clasic, dar şi a unui carismatic îndrăzneţ, el avea acea rară confluenţă dintre rigoarea academică şi deschiderea spre supranatural.
Cuvântul şi puterea. Adevărul

Bonnie şi cu mine ne rugăm să fii atins şi transformat prin învăţăturile deosebite ale prietenului

meu despre cum să recunoşti blestemele şi cum să fi eliberat de ele. Fie ca tu şi familia ta să umblaţi întotdeauna în binecuvântari; şi aceasta – după cum ar sublinia Derek Prince – datorită crucii.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Introducere la cursul de studiu

Suntem încântaţi să includem în această nouă ediţie a cărţii Binecuvântare sau blestem: tu alegi un curs de studiu în vederea folosirii acestuia într-un grup de studiu sau în mod individual. Aceste lecţii, care apar la sfârşitul fiecărui capitol, includ întrebări recapitulative din acel capitol (cu răspunsuri la sfârşitul studiului), întrebări aplicative la viaţa de zi cu zi pentru meditaţie sau discuţie, un verset de memorat şi un răspuns al credinţei. De asemenea, la începutul fiecăreia din cele trei secţiuni ale cărţii am adăugat mărturii pentru a te încuraja.

Pregătirea

– Roagă-te la începutul fiecărui capitol, cerând Duhului Sfânt să te înveţe.

– Citeşte capitolul.

– Odată ce l-ai terminat, abordează studiul. Scrie răspunsurile tale pe o foaie de hârtie separată. (Este important să scrii răspunsurile; le vei folosi în studiile de mai târziu.)

– Citeşte versetul de memorat cu voce tare, şi mai târziu învaţă-l pe de rost.

– Rosteşte cu voce tare răspunsul credinţei.

– Roagă-te la sfârşitul fiecărui studiu, cerând Duhului Sfânt să confirme ceea ce ai învăţat, şi aplică învăţătura la viaţa ta.

şi Duhul. De-a lungul a mai bine de cinci decenii, în nenumărate oraşe de pe şase continente, Derek Prince a dat învăţătură, a predicat, încurajat, proclamat, împărtăşit şi inspirat. Şi, în tot acest timp, el a scris. Ar fi dificil să exagerăm impactul şi influenţa pe care acest învăţător smerit, care căuta să rămână în umbră, l-a avut în întreaga lume.

În toamna anului 2003, Derek Prince a murit în mult iubitul său oraş, Ierusalim – căminul lui timp de aproape douăzeci de ani. Avea 88 de ani. A lăsat în urmă câteva daruri minunate. Pentru cei care au avut privilegiul să-l
cunoască, el a lăsat un exemplu însufleţitor: de supunere faţă de Dumnezeu, de dragoste faţă de Biserică, o inimă pentru Israel şi o pasiune vie de a vedea poporul lui Dumnezeu umblând în plinătatea libertăţii şi autorităţii pe care Hristos a câştigat-o pentru el.

Pentru fiecare dintre noi el a lăsat un volum uimitor de învăţătură prin cărţi, articole, predici şi scrisori. Acum ai în mâinile tale un fragment unic din acea comoară. În această nouă ediţie, revizuită şi extinsă, a cărţii
Binecuvântare sau blestem: tu alegi vei găsi un ghid de studiu folositor la sfârşitul fiecărui capitol.

Suntem încrezători că pe măsură cei vei absorbi şi aplica adevărurile găsite aici – fie că studiezi în mod individual, fie într-un grup – vei descoperi adevăruri care te vor ajuta să umbli într-o libertate, binecuvântare şi o eficienţă cerească mult mai mare decât înainte.

Îţi dorim să experimentezi în mod real toată binecuvântarea pentru care Iisus a murit ca să o câştige pentru tine.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Ajutor pentru memorarea versetului

– Cel mai uşor se memorează un verset propoziţie cu propoziţie. Citeşte propoziţia de câteva ori; apoi încearcă să o spui din memorie. Fă asta până când ai memorat-o. Treci la propoziţia următoare şi adaug-o la cea anterioară. Citeşte ambele propoziţii împreună de câteva ori; apoi încearcă să le spui pe amândouă din memorie.
Fă asta până când ai memorat ambele propoziţii. Continuă cu restul versetului, frază cu frază.

– Scrie versetul de memorat pe un cartonaş de mărimea 8 x 13 cm. Poartă cartonaşul cu tine sau pune-l într-un loc în care să-l vezi în fiecare zi. Rosteşte-l de câteva ori pe zi.

– Foloseşte versetul în rugăciune şi meditaţie.

Secţiunea I

Binecuvântări şi blesteme

Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi sămânţa ta.

Deuteronom 30: 19

Pentru a proteja intimitatea unora dintre persoanele nenţionate, în anumite cazuri au fost schimbate atât nume de persoane, de locuri, cât şi unele detalii

Introducere la secţiunea întâi

Ai putea fi tu şi familia ta. Sau familia din vecini. Sau persoana care lucrează cu tine. Oricine ar fi, viaţa lui sau a ei este o cronică a dezamăgirilor, a frustrărilor şi chiar a tragediilor. Pentru un motiv oarecare, povestea nu se mai termină.

În schimb, cu toţii cunoaştem familii care se aseamănă în privinţa originii şi poziţiei sociale – şi totuşi, necazul pare să nu îi atingă. Este aproape „prea frumos ca să fie adevărat”.

În ambele cazuri, forţe invizibile sunt la lucru şi determină destinul fiecărei persoane, fie în bine, fie în rău.
Biblia identifică acestea ca fiind binecuvântări, respectiv blesteme. Ba mai mult, ne arată cum să ne raportăm la aceste forţe astfel încât să ne

putem bucura de efectele benefice ale unora şi să ne protejăm de efectele dăunătoare ale celorlalte. O înţelegere biblică atât a binecuvântărilor, cât şi a blestemelor, precum şi a modului în care ele lucrează îţi va oferi o perspectivă cu totul nouă asupra vieţii tale şi îţi va da un răspuns la problemele care până în prezent te-au nedumerit şi te-au frustrat.

Această învăţătură mi-a schimbat viaţa. Privind în urmă, chiar nu cred că astăzi aş mai fi în viaţă dacă nu aş fi acordat atenţie învăţăturilor legate de blestemele cauzate de mine însumi şi de cele generaţionale.

C. B.

Lupta cu umbrele

Pentru un observator superficial, viaţa umană prezintă un amestec confuz de lumină şi umbră, aranjate după un model neidentificabil, guvernat de legi nedesluşite. În acest scenariu, doi bărbaţi încep să umble unul lângă altul.
Având origini şi abilităţi similare, ei se îndreaptă în aceeaşi direcţie. Şi totuşi, unul merge aproape întotdeauna în lumina succesului şi a împlinirii. Celălalt, aflându-se aproape de el, abia dacă zăreşte lumina. El este umbrit continuu de eşec şi frustrare, şi viaţa lui se stinge la o vârstă prematură. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu înţelege forţele care lucrează în viaţa lor. Sursele luminii şi ale umbrei sunt ascunse pentru amândoi. Probabil nu au luat niciodată în considerare posibilitatea că atât lumina, cât şi întunericul şi-ar putea avea sursa în generaţiile anterioare.

Biblia vorbeşte desluşit despre aceste forţe. De fapt, ea are multe lucruri de spus despre ele. Ea le numeşte binecuvântări, respectiv blesteme.

Pentru un moment, să privim mai îndeaproape la bărbatul care se află sub influenţa umbrei. El face toate lucrurile cum trebuie: îşi schimbă slujba sau domiciliul; îşi însuşeşte noi abilităţi profesionale; studiază toate apariţiile recente din literatură privind gândirea pozitivă. Poate că merge la un curs despre cum să elibereze din
„Potenţialul” misterios aflat în el însuşi. Cu toate acestea, succesul îl ocoleşte. Copiii lui sunt rebeli, căsnicia lui este tensionată, accidentele şi bolile sunt o rutină. Obiectivele lui mult dorite îi alunecă

printre degete ca apa printre degetele unui om care se îneacă. Este „urmărit” de un sentiment al falimentului inevitabil, pe care probabil că îl poate amâna, dar niciodată birui. Toată viaţa ei are sentimentul că se luptă împotriva unui lucru pe care nu-l poate identifica, ceva nedefinit şi nedesluşit. Se simte uneori ca şi când ar lupta cu o umbră. Indiferent cât de tare se străduieşte, el nu poate indica cu precizie cauza problemei sale sau nu poate fi stăpân pe situaţie. Deseori simte că ar vrea să renunţe. „Ce folos?” exclamă el. „Nimic nu-mi merge bine! Tata a avut aceleaşi probleme. Şi el a fost un ratat!”

Persoana aflată sub influenţa umbrei ar putea fi la fel de bine o femeie, desigur. S-a căsătorit de tânără şi a început căsnicia cu tot felul de planuri pentru o căsnicie reuşită şi un cămin fericit. Totuşi, ea se simte ca într-un balansoar invizibil: într-o zi e „sus”, iar în următoarea e „jos”. Din punct de vedere fizic, ea trece dintr-o problemă în alta, fiind întotdeauna la limită cu sănătatea, dar niciodată destul de aproape ca să o dobândească. Fiul ei începe să se drogheze, după care soţul ei o părăseşte. Într-o zi se trezeşte la realitatea şocantă că ea însăşi a devenit alcoolică. La fel ca bărbatul aflat sub influenţa umbrei, şi această femeie a făcut toate lucrurile cum trebuie. A studiat cărţi legate de nutriţie şi de psihologia copilului. În căutarea ei după succes, s-a îmboldit de la un stadiu de efort la altul – fiecare revendicând toată puterea pe care ea o putea mobiliza. Şi totuşi, vedea alte femei, mai slab motivate şi pregătite, realizând obiectivele pe care ea însăşi nu le-a putut atinge niciodată.

În timp ce priveşti mai îndeaproape la persoana aflată sub influenţa umbrei, probabil vei observa ceva ce-ţi aminteşte de tine. Ai impresia că parcă te-ai uita la propria ta viaţă, dar dintr-un punct aflat în exteriorul tău.
Şocat, începi să te întrebi dacă nu cumva cauza problemelor tale ar putea fi aceeaşi: un blestem care porneşte de la generaţiile precedente.

Sau, s-ar putea să nu fi tu cel în cauză, ci o persoană foarte apropiată ţie – un partener de viaţă, sau un membru din familie.

Lupta cu umbrele

sau un prieten drag. Deseori ai suferit pentru această persoană şi ai tânjit după o rază de speranţă, dar întotdeauna în zadar. Acum eşti confruntat cu o posibilă explicaţie a umbrelor, care reprezintă o idee nouă pentru tine. Este posibil ca rădăcina problemei să fie într-adevăr un blestem?

Mintea ta se întoarce înapoi la evenimente şi situaţii din viaţa ta sau a familiei tale care niciodată nu au avut vreun sens. Ai încercat de multe ori să ţi le scoţi din minte, dar nu ai reuşit în totalitate. Îţi dai seama că trebuie să ştii mai mult. Presupun că mă aflu sub un blestem, îţi spui. Ce pot face? Care ar putea fi sursa acestuia?

Un blestem poate fi asemănat cu un braţ lung, rău, care se întinde spre tine din trecut. Se odihneşte pe umerii tăi cu o forţă întunecată, apăsătoare, care împiedică exprimarea personalităţii tale în toată plinătatea ei. Ştii că deţii un potenţial pe care niciodată nu l-ai dezvoltat pe deplin. Întotdeauna aştepţi mai mult de la tine decât eşti în stare să realizezi.

Sau, acel braţ lung şi rău poate avea efectul să te facă să te împiedici în timp ce umbli. Drumul ţi se pare liber înaintea ta, dar din când în când te împiedici – şi totuşi nu poţi vedea de ce anume te-ai împiedicat. Dintr-un motiv misterios, momentele în care te împiedici sunt cele în care eşti pe cale să atingi un obiectiv urmărit de multă vreme. Cu toate acestea, obiectivul îţi scapă.

De fapt, cuvântul misterios ar putea fi comparat cu o lumină roşie de avertizare. Experimentezi evenimente şi situaţii cărora nu le găseşti vreo raţiune logică naturală. Se pare că o anumită forţă este la lucru, forţă care nu este complet supusă legilor obişnuite ale firii sau ale normalităţii.

Există un cuvânt care rezumă efectele unui blestem: frustrare. Atingi un anumit nivel de realizare în viaţa ta şi totul pare a indica un viitor strălucit. Ai toate calificările evidente – şi, cu toate acestea, ceva nu merge! Aşa că o iei de la capăt şi atingi acelaşi nivel ca înainte, dar încă o dată lucrurile merg rău. După ce asta ţi se întâmplă de câteva

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

ori, îţi dai seama că acesta este tiparul vieţii tale. Şi totuşi nu poţi vedea niciun motiv evident.

Mulţi oameni mi-au împărtăşit povestea unei vieţi care are un tipar similar. Detaliile individuale se pot deosebi, dar tiparul există. Deseori, asemenea oameni spun ceva de genul: „Acelaşi lucru s-a întâmplat de fiecare dată şi tatălui meu. Mă simt de parcă aş retrăi frustrările lui". Sau: „Parcă îl aud pe bunicul meu cum repeta mereu: «Lucrurile nu-mi merg niciodată bine.»".

Acest tipar poate apărea în diferite domenii din viaţa oamenilor: afaceri, carieră, sănătate sau finanţe. Aproape întotdeauna el are un efect negativ asupra relaţiilor personale, mai ales asupra celor de căsătorie şi de familie.
De asemenea, el afectează în mod frecvent nu numai un individ izolat, ci şi un grup social mai larg. Deseori acesta ar putea fi o familie, dar se poate extinde la un cerc mai larg, cum ar fi o comunitate sau o naţiune. Totuşi, ar fi greşit să sugerez că un blestem determină întotdeauna o persoană să falimenteze. O persoană poate realiza ceea ce pare a fi un succes real, şi totuşi să fie chinuită de frustrare şi să nu se bucure niciodată de roadele succesului.

Într-o călătorie de slujire în sud-estul Asiei am întâlnit o femeie inteligentă, judecător de profesie, bine educată şi care era o descendentă a familiei regale. Ea îl cunoştea pe Iisus ca Mântuitor personal şi nu era conştientă de niciun păcat nemărturisit din viaţa ei. Cu toate acestea, mi-a spus că nu era cu adevărat satisfăcută. Cariera ei de succes şi poziţia ei socială înaltă nu îi aduseseră împlinirea personală.

În timp ce vorbeam cu ea, am descoperit că se trăgea din mai multe generaţii de închinători la idoli. I-am explicat că, în conformitate cu Exod 20: 3 – 5, Dumnezeu a rostit un blestem la adresa închinătorilor la idoli până

la a treia şi a patra generaţie. Apoi i-am arătat cum să primească eliberare din acest blestem prin Iisus.
Mântuitorul ei.

Uneori se poate ca blestemele să nu-şi aibă originea în generaţiile anterioare. Ele pot fi rezultatul faptelor sau evenimentelor petrecute în

timpul vieţii tale. Sau, s-ar putea ca un blestem al generaţiilor anterioare să fi fost amestecat cu lucruri pe care tu însuţi le-ai făcut.

Lupta cu umbrele

23

Oricare ar fi sursa problemei tale, totuşi un lucru este cert: te lupţi cu ceva ce nu poţi nici identifica, nici înţelege.

La fel ca acea judecătoare, şi tu ai gustat probabil succesul. Cunoşti într-adevăr dulceaţa sa – dar nu durează niciodată! Dintr-odată, dintr-un motiv pe care nu-l poţi explica, eşti nesatisfăcut. Depresia se instalează asupra ta asemeni unui nor. Toate realizările tale par atât de iluzorii.

Priveşti la alţii care par mulţumiţi în circumstanţe similare şi îţi pui întrebarea: Ce este greşit cu mine? De ce nu experimentez niciodată adevărata împlinire? Probabil că în acest moment reacţia ta este următoarea: Câteva din aceste descrieri într-adevăr mi se potrivesc. Să însemne oare că nu există nicio speranţă pentru mine? Trebuie să continui astfel tot restul vieţii mele?

Nu! Există speranţă pentru tine! Nu fi descurajat. Pe măsură ce vei citi în continuare, vei descoperi că
Dumnezeu a prevăzut un remediu, şi ţi se vor da instrucţiuni simple, practice despre cum să aplici remediul în propria ta viaţă.

Între timp, vei găsi încurajare în scrisorile următoare pe care le-am primit de la doi oameni care au ascultat la radio programul meu de învăţătură biblică cu tema „De la blestem la binecuvântare”. Prima scrisoare este de la un bărbat, iar cea de a doua este de la o femeie.

Am ascultat mesajul tău referitor la blestem şi am aflat că mă aflam sub puterea unui blestem de ani de zile şi nu am ştiut niciodată aceasta. Nu am reuşit niciodată să am succes în viaţă, şi în mod constant am suferit din pricina pornirilor homosexuale, cu toate că niciodată nu am dat curs acestor impulsuri. Sunt creştin de zece ani, dar din pricina blestemului nu am fost niciodată în stare să mă apropii de Dumnezeu aşa cum îmi doream. Devenisem foarte deprimat.

De când am fost eliberat din acest blestem mă simt atât de liber în Iisus şi atât de viu în El. Nu m-am mai simţit niciodată atât de aproape de Dumnezeu!

Binecuvântare sau blestem –, tu alegi!

Lupta cu umbrele

Întrebări pentru studiu

1. Care sunt cele două forţe despre care Biblia afirmă că pot determina rezultatul umblării unui individ în timpul vieţii lui?

2. Poate succesul ocoli pe cineva care munceşte din greu, care are o educaţie avansată sau care gândeşte pozitiv?

Dacă da, care este unul din motivele principale?

3. Blestemele pot proveni din generaţiile precedente? Citeşte Deuteronom 28: 45 – 46 şi Exod 20: 3 – 5.

4. Care este cuvântul care poate rezuma efectele unui blestem?

5. Blestemul afectează numai persoana care trăieşte sub puterea lui?

6. Poate o persoană aflată sub blestem să aibă totuşi parte de succes?

7. Uneori blestemele ar putea să nu-şi aibă originea în generaţiile anterioare. Ce altceva le-ar mai putea cauza?

8. Dacă consideri că te afli sub un blestem, înseamnă că nu există speranţă pentru tine?

Aplicaţie practică

1. Consideri că tu (sau una din cunoştinţele tale) trăiţi în împrejurările descrise în acest capitol? Ce anume crezi că ar putea indica faptul că un blestem este în acţiune?

2. Cum i-a afectat acest blestem pe cei din jurul tău (sau din jurul persoanei respective)?

3. Crezi că în familia ta acţionează vreun blestem generaţional? Dacă da, care este acesta?

4. Există vreun domeniu în viaţa ta în care frustrarea este o experienţă frecventă? Dacă da, care este domeniul acesta?

5. Există speranţă în Domnul. Citeşte cele două scrisori de încurajare de la paginile 23 – 24.

Mulţumesc pentru emisiunile tale recente referitoare la blesteme şi pentru broşura ta „De la blestem la binecuvântare”. Viaţa mea a fost schimbată uimitor prin ele.

Aproape toată viaţa mea am fost tulburată de depresie repetată, şi timp de cinci ani m-am aflat în grija unui psihiatru.

În această primăvară, o doamnă s-a rugat cu mine şi pentru mine, şi am renunţat la toată implicarea mea în ocult, cum ar fi cărţile de tarot şi frunzele de ceai. Slavă Domnului, iată începutul unei eliberări realei

Apoi am auzit emisiunile tale despre cum poţi fi sub blestem fără a şti lucrul acesta, şi m-am rugat cu tine în timp ce te rugai rugăciunea de eliberare din blesteme. Acum sunt liberă!

Este ca şi cum un baraj s-ar fi surpat şi Dumnezeu S-a putut revărsa în duhul meu. Blocajul a dispărut, şi în câteva săptămâni am crescut atât de mult din punct de vedere spiritual, încât nu pot decât să-l mulţumesc pentru binecuvântarea Sa. Uneori plâng când mă gândesc la tot ceea ce a făcut şi face El pentru mine, şi este o uşurare atât de mare să mă pot odihni în El.

Într-adevăr, ne închinăm unui Dumnezeu minunat!

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Verset de memorat

Iată, pun astăzi înaintea voastră binecuvântarea şi blestemul:
binecuvântarea, dacă veţi asculta de poruncile
Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta.

Deuteronom 11: 26 – 27

Răspunsul credinţei

Doamne, pentru că doresc să fiu binecuvântat, aleg în această zi să ascult de Cuvântul Tău şi să-mi trăiesc viaţa urmând exemplul pe care L-ai lăsat pentru noi.

Răspunsuri

1. Binecuvântări şi blesteme.

2. Da, pentru că există un blestem în viaţa acelei persoane.

3. Da.

4. Frustrare.

5. Nu, ci poate afecta o familie, o comunitate sau o naţiune.

6. Da, deşi persoana nu se poate bucura de el.

7. Fapte sau evenimente din propria ta viaţă.

8. Nu, pentru că Dumnezeu a prevăzut un remediu.

2

Bariere invizibile

În anii precedenţi am petrecut mult timp sfătuind oameni ca cei descrişi în capitolele anterioare. Dar deseori era o slujbă frustrantă. Anumiţi oameni aveau să progreseze din punct de vedere spiritual până la un punct, după care parcă se ciocneau de o barieră invizibilă, şi asta nu pentru că le lipsea sinceritatea sau dedicarea. De fapt, deseori păreau mai sinceri şi mai dedicaţi decât alţii care progresaseră mai mult. Ei acceptau sfatul pe care li-l
dădusem, încercând să-l pună în practică, dar rezultatele erau – ca să nu spunem mai mult – dezamăgitoare, atât pentru ei, cât şi pentru mine.

După tratarea unui astfel de caz, obişnuiam să mă rog: „Doamne, de ce nu pot ajuta mai mult această persoană?
Este ceva ce nu înţeleg, ceva mai mult despre care ar trebui să ştiu?”
După o vreme, mi-am dat seama că

Dumnezeu îmi răspundea la rugăciune. El a început să dea la o parte un văl şi să-mi descopere o lume a forţelor puternice care nu acţionează după legi naturale. Revelaţia nu a venit toată deodată, ci pas cu pas, în timp ce deosebeam un singur fir care se regăsea într-o serie de incidente aparent fără nicio legătură între ele.

Un incident cheie a avut loc când am fost invitat ca vorbitor într-o biserică prezbiteriană. Am ajuns la sfârşitul mesajului pe care îl pregătisem, şi nu eram sigur cum să procedez. Rămas în picioare la amvon, am observat o familie – tata, mama şi fiica lor adolescentă – în rândul din faţă, în stânga mea. Mi-a venit un gând: există un blestem peste acea familie. Acest lucru nu era legat de tema mesajului meu, sau de orice altceva aveam în minte la momentul acela. Totuşi, impresia

aceasta nu-mi dădea pace: există un blestem peste acea familie.

În final, după câteva momente de ezitare, am coborât de la amvon şi m-am dus la tată. I-am explicat ceea ce simţisem şi l-am întrebat dacă ar vrea să revoc blestemul şi să eliberez familia de el, în Numele lui Iisus. El a răspuns imediat că ar vrea. Era pentru prima dată când făcusem vreodată ceva de genul acesta, şi am fost chiar surprins că bărbatul a acceptat cu promptitudine afirmaţia mea. Doar mai târziu am ajuns să înţeleg de ce.

M-am întors la amvon şi am spus o rugăciune scurtă cu voce tare, şi am frânt blestemul sub care se afla familia.
Nu am atins niciun membru al familiei în timpul rugăciunii, dar când am încheiat cu cuvintele „în Numele lui
Iisus”, a existat o reacţie fizică distinctă, vizibilă în întreaga familie. Un tremur de moment părea să fi trecut pe rând prin fiecare.

În momentul acela am observat că fata, care avea aproximativ optsprezece ani, avea piciorul stâng în ghips de la coapsă până la talpă. M-am dus din nou la tatăl ei şi am întrebat dacă ar vrea să mă rog pentru ca piciorul fetei să fie vindecat. Din nou el a răspuns pozitiv, după care a adăugat: „Dar trebuie să ştii că ea şi-a rupt acelaşi picior de trei ori în optsprezece luni şi că doctorii au spus că nu se va vindeca”.

Astăzi, o asemenea afirmaţie – aceea că o persoană îşi rupsese acelaşi picior de trei ori în optsprezece luni – ar declanşa în mine un semnal de alarmă, avertizându-mă că un blestem era în acţiune. Totuşi, la acea vreme nu vedeam nicio conexiune între un blestem şi o astfel de serie nefirească de accidente. Pur şi simplu am ridicat piciorul aflat în ghips, l-am ţinut în mâinile mele şi m-am rugat o rugăciune simplă de vindecare.

Câteva săptămâni mai târziu am primit o scrisoare de la tatăl fetei, în care îmi mulţumea pentru ceea ce se întâmplase. El a spus că atunci când au dus-o pe fata lor înapoi la clinică, radiografia arătase că piciorul ei se vindecase. La scurt timp după aceea ghipsul fusese înlăturat.

Bariere invizibile

De asemenea, el a menţionat pe scurt o serie de incidente ciudate, nefericite, care afectaseră viaţa familiei lui, şi aceasta a explicat promptitudinea cu care a recunoscut nevoia ca întreaga familie să fie eliberată dintr-un blestem.

În lunile care au urmat, mintea mea a continuat să revină la acel incident. Simţeam că era ceva semnificativ legat de ordinea în care Duhul Sfânt mă condusese. În primul rând, El a descoperit blestemul asupra întregii familii şi m-a îndemnat să-l revoc. Numai apoi El mi-a dat libertatea să mă rog pentru vindecarea piciorului fetei. Dacă m-aş fi rugat pentru vindecare fără ca mai întâi să revoc blestemul, oare piciorul ar fi fost vindecat?

Cu cât cugetam mai mult asupra acestui lucru, cu atât eram mai convins că revocarea blestemului a precedat vindecarea piciorului fetei. Exista o barieră invizibilă care ar fi împiedicat vindecarea pe care Dumnezeu dorea ca ea să o primească.

Toate acestea păreau a fi legate într-un fel de un incident din viaţa mea. În 1904, bunicul meu din partea mamei a condus un corp expediţionar britanic trimis să suprime Revolta Boxerilor din China. El se întorsese cu o varietate de obiecte de artă chinezeşti, care au devenit suvenirurile familiei. În 1970, la moartea mamei, unele dintre ele mi-au revenit mie prin moştenire.

Unul dintre cele mai interesante obiecte era un set de patru dragoni splendid brodaţi, care şi-au găsit un loc de cinste pe pereţii din sufrageria noastră. Amestecul lor de culori – în principal violet şi roşu aprins – era tipic oriental. Aveau cinci gheare la fiecare picior, care – după cum mă informase un expert – indicau faptul că erau dragoni „imperiali”. Şi, pentru că bunicul meu îmi fusese foarte apropiat, aceştia îmi trezeau amintiri din primii mei ani de viaţă petrecuţi în casa lui.

Aproximativ în această perioadă, am început să simt o anume opoziţie – pe care nu o puteam defini sau identifica – în calea succesului în slujirea mea. Aceasta se manifesta sub diferite forme de frustrare, aparent fără legătură, dar care produceau o presiune cumulativă asupra mea. Am întâlnit bariere de comunicare ce nu existaseră niciodată

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Înainte între mine şi oamenii apropiaţi mie. Alte persoane, pe care mă bazasem, nu şi-au ţinut promisiunile. O
parte de moştenire din averea mamei mele era amânată la nesfârşit datorită ineficientei unui avocat.

Până la urmă am pus deoparte o perioadă intensivă de post şi rugăciune. Destul de curând am început să observ o schimbare în atitudinea mea faţă de dragoni. Din când în când, în timp ce-i priveam, în mintea mea se ridica o întrebare: cine este reprezentat în Biblie în chip de dragon? Nu aveam nicio îndoială în privinţa răspunsului:
Satan (vezi Apocalipsa 12: 1 – 2).

Această întrebare era urmată de o alta: este potrivit pentru tine, ca slujitor al lui Hristos, să expui în casa ta obiecte care îl reprezintă

pe marele adversar al lui Hristos, adică pe Satan? Din nou, răspunsul era clar: nu!

Lupta mea interioară a continuat o vreme, dar până la urmă am scăpat de dragoni. Am făcut acest lucru ca un simplu act al ascultării, fără alte scopuri ascunse.

La vremea aceea slujeam ca învăţător biblic al Bisericii oriunde eram chemat, vorbind diferitor grupuri de oameni de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Venitul meu, care provenea din onorariul pe care-l primeam, era suficient doar cât să acopăr nevoile de bază ale familiei mele. Totuşi, la scurt timp după ce am scăpat de dragoni, situaţia mea financiară a suferit o îmbunătăţire dramatică. Fără nicio planificare specială din partea mea sau vreo schimbare semnificativă în natura sau zona slujirii mele, venitul meu a fost mai mult decât dublat. De asemenea, problema cu moştenirea mea amânată atâta vreme se rezolvase în sfârşit.

Am început să mă întreb dacă nu cumva exista un principiu nedescoperit care lega această îmbunătăţire neaşteptată în finanţele mele personale de vindecarea fetei cu piciorul rupt. În cazul fetei, blestemul de peste familia ei fusese o barieră invizibilă în calea vindecării. Când bariera a fost îndepărtată, a urmat vindecarea.
Probabil că şi în cazul meu existase o barieră invizibilă – nu în calea vindecării fizice, ci în calea prosperităţii financiare care s-a dovedit a fi un element important

Bariere invizibile

31

În planul lui Dumnezeu pentru viaţa mea.

Cu cât reflectam mai mult asupra acestui lucru, cu atât deveneam mai sigur că acei dragoni brodaţi aduseseră un blestem în casa mea. Prin înlăturarea lor, mă eliberasem de un blestem şi mă deschisesem faţă de binecuvântarea pe care Dumnezeu o plănuise pentru mine.

Aceste schimbări mi-au dat posibilitatea să-mi cumpăr o casă, care avea să joace un rol decisiv în extinderea ulterioară a slujirii mele. Nouă ani mai târziu am vândut acea casă pentru o sumă de trei ori mai mare decât cea pe care o plătisem iniţial! Aceşti bani au venit exact în momentul în care Dumnezeu mă provoca la noi angajamente financiare.

Acea experienţă cu dragonii mi-a dat o înţelegere nouă cu privire la pasajul din Deuteronom 7: 25 – 26, în care
Moise avertizează pe Israel împotriva oricărei asocieri cu naţiunile idolatre ale Canaanului:

2 bihipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeţi în foc. Să nu pofteşti şi să nu iei pentru tine argintul şi aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului.
Dumnezeului tău. 26 Să nu aduci niciun lucru urâcios în casa ta, ca să nu fii nimicit cu desăvârşire, tu şi lucrul acela; să-ţi fie groază de el, să-ţi fie scârbă de el, căci este un lucru blestemat.

Deuteronom 7: 25 – 26

Dragonii mei brodaţi nu erau chipuri cioplite, dar cu siguranţă erau chipul unui dumnezeu fals care fusese adorat mii de ani în China. Prin aducerea lor în casa mea, m-am expus fără să ştiu – şi mi-am expus şi familia odată cu mine – unui blestem. Cât de recunoscător eram Duhului Sfânt pentru că mi-a deschis ochii faţă de ceea ce era în joc!

Acest eveniment m-a determinat să fac un studiu sistematic al învăţăturii Bibliei atât cu privire la binecuvântări, cât şi la blesteme. Am fost surprins să constat cât de multe avea Biblia de spus în această

Binecuvântări: sau blestem: tu alegi!

privinţă. Cuvintele a binecuvânta sau binecuvântare apar de 410 ori, în afara exemplelor unde cuvântul în original are doar înţelesul de „fericit” sau „favorizat” (ca de exemplu, în Fericiri). Cuvântul blestem, în diferite forme, apare de 230 de ori. Aceasta m-a determinat să reflectez la cât de puţină învăţătură auzisem pe această temă în toţi anii mei de experienţă creştină. De fapt, nu-mi puteam aduce aminte nici măcar de un mesaj care să fi tratat sistematic acest subiect.

Ca rezultat al studiului meu, am început să învăţ pe alţii despre blesteme în slujirea mea publică. De fiecare dată când făceam aceasta, eram surprins atât de impactul puternic pe care această învăţătură îl producea, cât şi de numărul de oameni care în mod evident aveau nevoie să o audă. Casete audio cu aceste întâlniri circulau spre alte grupuri, şi primeam veşti uimitoare. Deseori părea că acest mesaj transformase nu numai vieţile la modul individual, ci chiar şi adunări întregi. Până la urmă am pus în circulaţie trei casete, intitulate „Blesteme: cauză şi remediu”.

Mai târziu, într-o călătorie spre Africa de Sud, am întâlnit o doamnă evreică ce ajunsese să-L cunoască în mod personal pe Iisus ca Mesia. Această doamnă – pe care o voi numi Miriam – ne-a descris în mod personal soţiei mele, Ruth, şi mie minunea pe care o experimentase prin ascultarea acelor trei casete.

Miriam lucrase ca secretară pentru un om de afaceri care fusese preşedintele propriei lui companii. Ea a descoperit că angajatorul ei şi toţi directorii din companie erau implicaţi într-o sectă ciudată, condusă de un
„Guru” feminin.

Într-o zi, angajatorul lui Miriam i-a înmânat o casetă audio şi i-a spus: „Iată câteva binecuvântări pe care guru le-a rostit asupra noastră. Te rog să le dactilografiezi”. Când a început să le dactilografieze, Miriam şi-a dat seama că „binecuvântările” erau de fapt preziceri ale viitorului, cu puternice nuanţe oculte. Ea i-a explicat angajatorului ei că asemenea lucruri erau contrare credinţei ei în Domnul Iisus şi în Biblie, şi a cerut să fie scutită de această sarcină. Angajatorul ei a fost amabil şi şi-a cerut scuze pentru că i-a cerut să facă ceva împotriva

Bariere invizibile

conştiinţei ei. Aproape imediat după aceea, Miriam a început să acuze o durere acută în ambele mâini. Degetele ei se încovoiaseră şi deveniseră absolut rigide. Nu a mai fost în stare să-şi îndeplinească îndatoririle ei de secretară. Durerea era atât de intensă încât nu putea să doarmă în acelaşi pat cu soţul ei, pentru că ori de câte ori el se întorcea în pat, mişcarea patului îi cauza o durere agonizantă, de nesuportat în degete. Radiografiile au dat un diagnostic: artrită reumatică.

O creştină, prietenă cu Miriam, a auzit de suferinţa ei şi i-a dus casetele mele despre blesteme, ca să le asculte.
Miriam era mai degrabă o doamnă sofisticată, sceptică cu privire la asemenea lucruri precum blestemele, pe care ea le asocia cu Evul Mediu. Totuşi, şi-a pus întrebarea dacă exista vreo legătură între refuzul ei de a dactilografia „binecuvântările" şi problema cu mâinile, care a urmat imediat după aceea. Era posibil ca acel guru să fi rostit un blestem asupra ei? Aşa că a consimţit să asculte casetele, simţindu-se ca proverbialul om care se îneacă, ce „se agăţa de ultimul fir de pai".

Când au ajuns la caseta a treia, la momentul în care conduceam oamenii în rugăciunea de eliberare din orice blestem din viaţa lor, caseta s-a prins. Nu mai mergea nici înainte, nici înapoi, şi nici nu ieşea! „Atunci este evident că nu mă pot ruga rugăciunea!" a răspuns Miriam.

Cu toate acestea, prietena lui Miriam dactilografiase dinainte rugăciunea de eliberare de la sfârşit, şi avea o copie la ea. Ea a insistat ca Miriam să rostească rugăciunea cu voce tare. Încă o dată scepticismul lui Miriam a ieşit la iveală. Nu reuşea să înţeleagă cum citirea cuvintelor de pe o foaie dactilografiată poate avea vreun efect asupra condiţiei mâinilor ei.

Până la urmă Miriam a cedat totuşi la insistenţele prietenei ei şi a început să citească rugăciunea cu voce tare. În timp ce făcea aceasta, degetele ei s-au îndreptat şi a devenit liberă. Durerea a încetat, şi, pe când a terminat de citit rugăciunea, era complet vindecată. Întreaga experienţă durase numai câteva minute. Mai târziu, Miriam s-a întors

la medicul ei, care îi făcuse primele radiografii. Un al doilea set de radiografii descoperise că nu mai era nicio urmă de artrită.

O caracteristică a acestui incident este în mod particular semnificativă: rugăciunea de eliberare pe care Miriam a citit-o nu făcea nicio referire la vindecarea fizică. Mâinile ei fuseseră vindecate numai ca rezultat al rugăciunii de eliberare dintr-un blestem.

Iată o altă dovadă dramatică a faptului că un blestem poate fi o barieră care îi împiedică pe oameni să primească vindecarea. Acelaşi lucru fusese adevărat cu privire la fata care avea piciorul rupt. În cazul meu, pe de altă parte, un blestem nebănuit mă ţinuse departe de nivelul de prosperitate pe care Dumnezeu îl intenţionase pentru mine.

Dacă un blestem putea fi o barieră în calea binecuvântărilor cum ar fi vindecarea şi prosperitatea, nu era posibil
— Sau chiar probabil — ca multe alte tipuri de binecuvântări să fie împiedicate în acelaşi fel din aceleaşi motive?
Având aceasta la bază, m-am hotărât să caut răspunsurile la trei întrebări care au legătură între ele

1. Cum putem recunoaşte că în vieţile noastre acţionează un blestem?

2. Ce trebuie să facem ca să revocăm blestemul şi să ne eliberăm de consecinţele lui?

3. Cum putem intra în binecuvântarea lui Dumnezeu?

Rezultatele cercetării mele sunt prezentate în paginile următoare.

Bariere invizibile

Întrebări pentru studiu

1. Adevărat sau fals: numai acei oameni cărora le lipseşte sinceritatea şi dedicarea înfruntă o barieră invizibilă în calea progresului.

2. Căror legi nu se supun forţele spirituale puternice?

3. Când Derek s-a rugat pentru familia aflată sub un blestem, ce cuvinte au fost folosite, cauzând o reacţie fizică distinctă printre ei?

4. Adevărat sau fals: revocarea blestemului asupra acestei familii nu a fost esenţială pentru vindecarea piciorului fiicei lor.

5. În viaţa personală a lui Derek, ce obiecte aduse în casa lui au cauzat un blestem financiar asupra lui şi a slujirii sale? Citeşte Deuteronom 7: 25 — 26.

6. De ce erau dragonii un lucru dezgustător pentru Domnul?

7. În istorisirea despre vindecarea lui Miriam, care a fost trăsătura caracteristică în rugăciunea de eliberare pe care ea a citit-o?

Ăplicaţiepractică

1. Te-ai simţit de parcă un zid invizibil te-a împiedicat să primeşti binecuvântările Domnului? După citirea capitolelor 1 şi 2, ai înţeles care ar putea fi zidul invizibil?

2. Ai cunoştinţă despre vreun obiect din casa ta sau pe care îl porţi şi care ar fi putut aduce vreun blestem asupra ta sau a casei tale? Vrei să îl îndepărtezi? De ce da, sau de ce nu?

Verset de memorat

Ferice de omul care găseşte înţelepciunea şi de omul care caută pricepere.

Proverbe 3: 13

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Doamne, inima mea vrea să umble în adevăr. Dă-mi credinţa să aplic ceea ce învăţ.

Răspunsuri

1. Fals. Deseori cei mai sinceri şi dedicaţi sunt cei care nu pot progresa.

2. Legilor naturale.

3. „În Numele lui Iisus”.

4. Fals. Blestemul a fost o barieră invizibilă în calea vindecării ei.

5. Patru dragoni brodaţi.

6. Pentru că ei înfăţişau un dumnezeu fals, adorat în China. De asemenea, în Biblie dragonul îl reprezintă pe
Satan.

7. Nu s-a făcut nicio referire la vindecarea fizică, ea s-a rugat doar pentru eliberare din blestem.

3

Cum acţionează binecuvântările şi blestemele

Forţele care determină istoria se împart în două categorii: vizibile şi invizibile. Interacţiunea acestor două domenii este cea care hotărăşte cursul istoriei. Dacă ne limităm atenţia la lucrurile care sunt vizibile şi materiale, ne vom confrunta din când în când cu evenimente şi situaţii pe care nu le putem explica sau controla pe deplin.

Domeniului vizibil îi aparţin toate obiectele şi evenimentele obişnuite ale universului material. Cu toţii suntem familiari cu acest domeniu, şi ne simţim ca acasă în el, chiar dacă deseori evenimentele nu urmează cursul pe care l-am fi dorit. Pentru mulţi oameni, limitele cunoaşterii lor nu se lărgesc. Totuşi, Biblia deschide o uşă unui alt domeniu, celui invizibil, care nu este material, ci spiritual. Forţele care lucrează în acest domeniu exercită o influenţă continuă şi decisivă asupra evenimentelor din domeniul vizibil.

Apostolul Pavel conturează aceste două domenii:

17 Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă.
w pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; că lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice.

2 C0 r1 nteni 4: 17 – 18

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Lucrurile care aparţin domeniului vizibil sunt tranzitorii şi nepermanente. Numai în domeniul invizibil putem găsi realitatea adevărată şi trainică. Tot în acest domeniu descoperim forţele care până la urmă ne modelează

destinul, chiar şi în domeniul vizibil. Pavel spune clar că succesul în viaţă se bazează pe capacitatea de a percepe şi a te raporta la ceea ce este invizibil şi spiritual.

Atât binecuvântările, cât şi blestemele aparţin domeniului invizibil, spiritual. Ele sunt purtătoarele puterii supranaturale, spirituale. Binecuvântările produc rezultate bune şi folositoare; blestemele produc rezultate rele şi vătămătoare. Amândouă sunt teme majore ale Scripturii. După cum s-a subliniat deja, cele două cuvinte sunt menţionate în Biblie de mai bine de 640 de ori.

Două trăsături importante sunt comune amândurora. Prima este aceea că efectul lor este rareori limitat la un singur individ. Se poate extinde asupra familiilor, rudelor, comunităţilor sau asupra unor naţiuni întregi. A doua este că odată ce sunt declanşate, ele tind să continue din generaţie în generaţie până când se întâmplă ceva care să le anuleze efectele. Un anumit număr de binecuvântări şi de blesteme menţionate în Biblie în legătură cu patriarhii au continuat să aibă efect aproape patru mii de ani şi se exercită şi astăzi.

Această a doua trăsătură a binecuvântărilor şi blestemelor are implicaţii practice importante. În vieţile noastre pot acţiona forţe care îşi au originea în generaţiile anterioare. În consecinţă, putem fi confruntaţi cu situaţii periodice sau modele de comportament care nu pot fi explicate ţinând cont numai de ceea ce s-a întâmplat în vieţile sau experienţele noastre personale. Cauza principală se poate regăsi cu mult timp în urmă, chiar şi cu mii de ani în urmă. Purtătorul principal atât al binecuvântărilor, cât şi al blestemelor îl reprezintă cuvintele. Asemenea cuvinte pot fi rostite, scrise sau pur şi simplu formulate în minte. Scriptura are multe de spus despre puterea cuvintelor.

Cartea Proverbelor, în particular, conţine multe avertismente despre cum pot fi folosite cuvintele înspre bine sau înspre rău. Iată câteva exemple:

Cum acţionează binecuvântările şi blestemele

Cu gura lui omul nelegiuit pierde pe aproapele său, dar cei neprihăniţi sunt scăpaţi prin ştiinţă.

Proverbe 11: 9

Cine vorbeşte în chip uşuratic răneşte ca străpungerea unei săbii, dar limba înţelepţilor aduce vindecare.

Proverbe 12: 18

Limba dulce este un pom de viaţă, dar limba stricată zdrobeşte sufletul.

Proverbe 15: 4

Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte, îi va mânca roadele.

Proverbe 18: 21

Apostolul Iacov are şi el multe de spus despre folosirea cuvintelor. El subliniază faptul că limba este un mădular mic al trupului, dar cel mai greu de controlat:

5 Tot aşa, limba este un mic mădular şi se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!
6 Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii când este aprinsă de focul gheenei. 9 Cu ea binecuvântăm pe Domnul şi Tatăl nostru, şi tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu. 10 Din aceeaşi gură iese şi binecuvântarea, şi blestemul! Nu trebuie să fie aşa, fraţii mei!

Iacov 3: 5 – 6, 9 – 10

Iacov foloseşte metafore puternice pentru a accentua puterea extraordinară pe care o au cuvintele, aceea de a afecta oameni şi situaţii, fie în bine, fie în rău. Este semnificativ faptul că el identifică atât binecuvântările, cât şi blestemele drept cuvinte care pot fi încărcate cu acest fel de putere aproape nelimitată.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Totuşi, cuvintele nu sunt singurele canale prin care puterea spirituală a binecuvântărilor şi blestemelor poate fi transmisă. Există modalităţi variate prin care, uneori, obiectele fizice pot deveni purtătoare ale acestui fel de putere.

În Exod 30: 22 – 33, Domnul a dat lui Moise instrucţiuni legate de producerea uleiului care trebuia folosit exclusiv la ungerea Cortului, a mobilierului său şi a preoţilor care aveau să slujească în Cort. Putem citi în Levitic 8: 1 – 12
cum era întrebuinţat acest ulei. În versetele 10 – 12, relatarea concluzionează:

10 Moise a luat untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaş şi toate lucrurile care erau în el şi le-a sfinţit. 11A
stropit cu el altarul de şapte ori şi a uns altarul şi toate uneltele lui, şi ligheanul cu piciorul lui, ca să le sfinţească. 12 Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron şi l-a uns, ca să-l sfinţească.

Levitic 8: 10 – 12

Cuvântul sfinţit din acest pasaj înseamnă „a pune deoparte pentru Dumnezeu”. Astfel, uleiul pentru ungere a devenit un purtător în împărţirea binecuvântării sfinţeniei atât Cortului şi mobilierului său, cât şi preoţilor care slujeau în el. Mai târziu în istoria Israelului, uleiul de măsline a fost folosit pentru a da binecuvântarea împăraţilor care trebuiau să conducă poporul în numele lui Dumnezeu. 1 Samuel 16: 13 relatează felul în care profetul Samuel l-a pus deoparte pe David ca împăratul ales de Dumnezeu: „Samuel a luat cornul cu untdelemn şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea şi în cele următoare”.

Uleiul turnat pe capul lui David de către Samuel a devenit instrumentul prin care binecuvântarea Duhului Sfânt avea să fie eliberată în viaţa lui, pentru a-l echipa pentru îndatorirea sa de rege.

În Noul Testament, simbolurile folosite la Cina Domnului devin în acelaşi mod purtătoare ale binecuvântării lui
Dumnezeu pentru cei care se împărtăşesc din ele. În 1 Corinteni 10: 16 Pavel spune: „Paharul

Cum acţionează binecuvântările şi blestemele

binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Hristos?” Pentru cei ce sunt părtaşi credinţei biblice, aceste simboluri transmit binecuvântarea lui Dumnezeu. Pavel vorbeşte în mod specific despre „paharul binecuvântării” – adică de paharul care transmite binecuvântările Noului Legământ tuturor celor care beau din el. Totuşi, trebuie accentuat faptul că în toate ritualurile descrise mai sus nu există loc pentru „magic”. Prin urmare, binecuvântările nu sunt inseparabile de obiectele fizice. Binecuvântările sunt date numai celor care înţeleg voia lui Dumnezeu aşa cum este ea revelată în Scriptură, şi celor care apoi, prin credinţa personală şi prin ascultare, primesc ceea ce le este oferit prin obiectele fizice. Fără credinţă şi ascultare nu există binecuvântare. Din contră, în 1 Corinteni 11: 29, Pavel spune cu privire la simbolurile Cinei Domnului: „Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi”. Prin urmare, există alternativele. Credinţa şi ascultarea primesc binecuvântarea lui Dumnezeu prin simbolurile Cinei Domnului; necredinţa şi neascultarea provoacă judecata lui
Dumnezeu. În ambele cazuri, prin obiectele fizice folosite la Cina Domnului este transmisă puterea spirituală, fie pentru binecuvântare, fie pentru judecată.

Numeri 5: 11 – 31 descrie un ritual care a fost folosit pentru a afla dacă soţia unui bărbat fusese sau nu necredincioasă acestuia. Sunt necesare rugăciunile şi jertfele corespunzătoare, dar punctul central al ritualului este un pahar cu apă, în care preotul amestecă praful de pe podeaua Cortului şi cerneala pe care o răzuieşte de pe blestemul scris pe un sul de hârtie. Femeii i se cere apoi să bea apa. Dacă este vinovată, rezultatul blestemului scris se va manifesta în trupul ei fizic: „Pântecele i se va umfla, coapsa i se va usca, şi femeia aceasta va fi de

blestem în poporul ei” (Numeri 5: 27). Aceasta va fi pedeapsa pentru păcatul ei. În acest caz, paharul cu apă este purtătorul prin care este

transmis blestemul. Pe de altă parte, dacă femeia este nevinovată, ea nu va experimenta niciun efect vătămător. În acest fel, Dumnezeu îi va fi apărat nevinovăţia, şi soţul ei nu va fi liber să mai aducă nicio altă

acuzaţie împotriva ei. Nevinovăţia ei a protejat-o împotriva blestemului.

Exemplele diferite date mai sus stabilesc un adevăr biblic important: în anumite circumstanţe, atât binecuvântările, cât şi blestemele pot fi transmise prin obiecte fizice. Pe de altă parte, dacă ne îndreptăm atenţia de la practicile biblice la diferitele forme ale religiei false şi ale ocultului, practic nu există limită în ceea ce priveşte modalităţile prin care obiectele fizice pot deveni purtătoare ale blestemelor.

În Exod 20: 4 – 5, în a doua din cele zece porunci, Dumnezeu interzice în mod explicit facerea oricărui fel de idol sau chip cioplit în scopuri religioase, şi El avertizează că cei care încalcă această poruncă vor atrage judecata nu numai asupra lor înşişi, ci şi asupra a cel puţin trei din generaţiile următoare:

4 Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. 5 Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc.

Exod 20: 4 – 5

O varietate largă de obiecte intră în cadrul acestei interdicţii. În cazul meu, pe care l-am descris deja, dragonii chinezeşti brodaţi m-au expus influenţei invizibile a unui blestem. E adevărat că nu aveam nicio intenţie să mă închin lor. Cu toate acestea, ei reprezentau ceva ce fusese un obiect al închinării idolatre timp de mai multe secole. Ei deschiseseră un canal în casa mea pentru puterea răufăcătoare a închinării păgâne care fusese practicată mii de ani.

Mai târziu, privind în urmă, am observat un efect specific pe care acei dragoni îl aveau asupra mea. Nu numai că fuseseră o barieră care mă împiedicase să intru în binecuvântarea prosperităţii. Ei chiar mă opriseră de la a vedea că binecuvântarea fusese de fapt acolo. Numai după ce am fost eliberat de influenţa lor am putut discerne

prin credinţă ceea ce Dumnezeu pregătise pentru mine.

Din acel moment am observat acelaşi efect în vieţile multor oameni aflaţi sub blestem. Blestemul nu numai că îi împiedică să primească binecuvântarea pe care Dumnezeu le-o oferă. Dar îi împiedică şi să realizeze faptul că binecuvântarea este acolo, gata să fie primită. Numai

când Duhul Sfânt aprinde lumina Scripturii în vieţile noastre începem să înţelegem cum ne-a amăgit şi ne-a înşelat diavolul.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Care sunt cele două tipuri de forţe care determină istoria?

2. Adevărat sau fals: lucrurile care aparţin domeniului invizibil sunt tranzitorii şi nepermanente.

3. Care sunt două dintre trăsăturile importante obişnuite atât pentru binecuvântări, cât şi pentru blesteme?

4. Care este purtătorul principal al binecuvântărilor şi blestemelor?

5. Adevărat sau fals: numai cuvintele care sunt rostite au putere.

6. Care carte a Bibliei conţine multe avertizări privind puterea cuvintelor fie în bine, fie în rău?

7. Pe lângă cuvinte, un obiect fizic poate fi folosit în anumite circumstanţe ca purtător al binecuvântărilor.
Numeşte un astfel de exemplu din Biblie.

8. Adevărat sau fals: un blestem îi împiedică pe oameni nu numai să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, ci şi să-şi dea seama că există o binecuvântare care poate fi primită.

Aplicaţie practică

1. Binecuvântările şi blestemele, odată rostite, tind să continue din generaţie în generaţie până când ceva se întâmplă pentru a le anula efectele. Cere Duhului Sfânt să îţi descopere dacă există blesteme transmise din generaţie în generaţie şi care te afectează pe tine şi familia ta. Dacă există, care sunt ele?

2. Parcurge versetele din Proverbe şi Iacov de la pagina 39, care tratează folosirea cuvintelor în bine sau în rău.
Crezi că viaţa ta a fost afectată de cuvinte bune sau rele? Care anume au avut un impact specific asupra ta?

3. Ai rostit vreodată cuvinte care au slujit morţii, în loc să slujească vieţii? Dacă da, ia-ţi câteva momente şi cere
Domnului să te ierte. Dacă eşti conştient de situaţii specifice, numeşte-le.

4. Obiectele fizice sunt deseori folosite în domeniul ocult pentru a transmite blestemele. Citeşte Exod 20: 4 – 5
referitor la avertizarea lui Dumnezeu pentru noi privind acest tip de neascultare.

Verset de memorat

Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte, îi va mânca roadele.

Proverbe 18: 21

Răspunsul credinţei

huse, în această zi aleg să fiu un canal al binecuvântărilor, şi nu al blestemelor. Ajută-mă să rostesc cuvintele care aduc viaţa în locul cuvintelor care aduc moartea.

Răspunsuri

1. Vizibile şi invizibile.

2. Fals. Numai în domeniul invizibil putem afla realitatea adevărată şi trainică.

3. Efectele lor sunt rareori limitate la un singur individ; şi ambele au aplicaţii practice importante.

4. Cuvintele.

5. Fals. Cuvintele care au putere pot fi rostite, scrise sau formulate în minte.

6. Proverbe.

7. Uleiul pentru ungere, pentru sfinţire şi elementele Cinei Domnului.

8. Adevărat.

Lista lui Moise: binecuvântări şi blesteme

Unii oameni se mulţumesc să accepte faptul că binecuvântările sunt valide, dar sunt sceptici în privinţa blestemelor, pe care le asociază cu practicile superstiţioase din Evul Mediu. O asemenea gândire este nerealistă.
Nu ne putem concentra atenţia în mod exclusiv asupra unui aspect din cele două domenii opuse doar pentru că îl considerăm acceptabil, şi să-l ignorăm pur şi simplu pe celălalt pentru că este inacceptabil. Opusul lui fierbinte este rece; ambele sunt reale. Opusul binelui este răul; ambele sunt reale. Tot astfel, binecuvântările sunt reale, şi la fel sunt şi blestemele.

Slujirea mea mă aduce în contact cu creştini din diferite ţări şi denominaţii. Constat că o mare parte din poporul lui Dumnezeu nu ştie să discearnă între binecuvântări şi blesteme. Mulţi creştini care ar trebui să se bucure de binecuvântări, îndură de fapt blesteme. Există două motive principale pentru aceasta: 1) pur şi simplu nu ştiu cum să recunoască ce este o binecuvântare şi ce este un blestem, sau cum să le discearnă; 2) dacă se află sub un blestem, ei nu înţeleg temeiul în baza căruia pot fi eliberaţi.

Dumnezeu este sursa unică şi supremă a tuturor binecuvântărilor, deşi ele pot veni prin multe canale. Şi blestemele pot adesea proveni de la Dumnezeu, dar El nu este unica sursă a lor. Mai târziu ne vom

ocupa şi de celelalte surse ale blestemelor.

Blestemele care provin de la Dumnezeu reprezintă una din modalităţile Sale principale prin care aduce judecata asupra celor răzvrătiţi, a celor necredincioşi şi a celor lipsiţi de evlavie. Istoria rasei umane ne oferă o lungă, dar tristă consemnare a consecinţelor blestemelor lui Dumnezeu, care au fost rostite asupra unor asemenea oameni.

De-a lungul anilor a devenit la modă obiceiul de a sugera că există o dihotomie între Vechiul şi Noul Testament.
Conform acestei interpretări, Vechiul Testament îl descrie pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al mâniei şi al judecăţii, iar Noul Testament îl descrie ca pe un Dumnezeu al dragostei şi al milei. Totuşi, cele două Testamente sunt compatibile. Amândouă îl descriu pe Dumnezeu ca fiind în acelaşi timp un Dumnezeu al milei şi al judecăţii.

Istoria Ierihonului, relatată în cartea Iosua, capitolul 6, combină aceste două aspecte ale modului în care
Dumnezeu acţionează, la fel de viu şi de dramatic ca oricare alt pasaj din Noul Testament. În timp ce cetatea
Ierihonului pierea la rostirea unei singure, dar cuprinzătoare judecăţi din partea lui Dumnezeu, prostituata
Rahav, împreună cu întreaga ei familie, scăpau nevătămaţi. Relatarea indică ulterior faptul că Rahav a devenit soţia lui Salmon, unul dintre prinţii lui Iuda, şi şi-a ocupat locul în linia genealogică din care avea să vină
Mântuitorul lui Israel, Iisus (vezi Matei 1: 5).

În Romani 1: 17 – 18, Pavel explică faptul că Evanghelia cuprinde revelaţia supremă a acestor două aspecte ale caracterului lui Dumnezeu – mila Sa şi judecata Sa: „Deoarece în ea [Evanghelie] este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credinţă şi care duce la credinţă… Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”.

Pe de o parte, mila lui Dumnezeu oferă neprihănirea Sa, pe care El o împarte celor care primesc prin credinţă jertfa înlocuitoare a lui Iisus în numele lor. Dar, în acelaşi timp, această jertfă reprezintă revelaţia fundamentală a mâniei lui Dumnezeu care a fost revărsată asupra

lui Iisus atunci când Acesta S-a identificat cu păcatul omului. Creştinii care pun la îndoială realitatea judecării păcatului de către Dumnezeu ar trebui să cugete din nou asupra semnificaţiei răstignirii. Nici măcar Iisus nu a putut face ca păcatul să fie acceptabil înaintea lui Dumnezeu, ci a trebuit să îndure revărsarea deplină a mâniei

Sale.

Mai departe, în Romani 11: 22, Pavel prezintă din nou ambele aspecte ale modului în care acţionează Dumnezeu:
„Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu”. Pentru a obţine o imagine corectă despre Dumnezeu, întotdeauna trebuie să avem în vedere ambele aspecte ale caracterului Său. Binecuvântările Sale provin din bunătatea Sa, dar judecăţile Sale provin din asprimea Sa. Ambele sunt la fel de reale.

În Proverbe 26: 2, Solomon spune clar că întotdeauna există un motiv pentru orice blestem: „Cum sare vrabia încoace şi încolo şi cum zboară rândunica, aşa nu nimereşte blestemul neîntemeiat”.

Acest principiu are o aplicaţie dublă. Pe de o parte, un blestem nu poate avea efect dacă nu există o cauză. Pe de altă parte, şi reciproca este valabilă. Oriunde acţionează un blestem, există şi o cauză. În încercarea mea de a-i ajuta pe oameni să fie eliberaţi din blestem, am învăţat din experienţă că deseori este de folos să descopăr mai întâi cauza blestemului.

Cele 68 de versete din Deuteronom 28, care sunt dedicate în exclusivitate temei binecuvântărilor şi blestemelor, ne descoperă cauzele lor principale. În versetele 1 şi 2, Moise tratează mai întâi cauzele binecuvântărilor: „Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind toate poruncile pe care ţi le dau astăzi… iată toate binecuvântările care vor veni peste tine şi de care vei avea parte dacă vei asculta de glasul Domnului.
Dumnezeului tău”.

În mod literal, prima parte ar putea fi tradusă astfel: „Dacă veţi asculta ascultând de vocea Domnului.
Dumnezeului vostru…” Repetarea verbului a asculta adaugă un surplus de intensitate. Formulate mai simplu, condiţiile pentru experimentarea binecuvântărilor sunt: 1) să asculţi de vocea lui Dumnezeu; 2) să faci ceea ce spune El.

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

În toate dispensaţiile, cerinţele pentru a trăi într-o relaţie bazată pe legământul cu Dumnezeu au rămas neschimbate. În Exod 19: 5, atunci când Dumnezeu. Se pregătea să intre în primul Său legământ cu Israelul la Sinai, El a spus: „Acum, dacă veţi asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele”. Cerinţele de bază erau să asculte de vocea lui Dumnezeu şi să se supună condiţiilor legământului Său.

Sub Noul Legământ, în Ioan 10: 27, Iisus i-a descris în mod similar pe cei pe care El îi considera ca fiind „oile
Sale” – adică, adevăraţii Săi ucenici: „Oile Mele ascultă glasul Meu – Eu le cunosc, şi ele vin după Mine”.
Cerinţele de bază sunt încă aceleaşi: auzirea glasului lui Dumnezeu şi urmarea Lui în ascultare.

Auzirea glasului Domnului ne duce dincolo de simpla declaraţie religioasă sau de ritualurile formale. Nimic nu este mai aparte şi mai distinct

decât glasul unei persoane. Auzirea glasului Domnului presupune o relaţie intimă cu El, în care El ne poate vorbi fiecăruia dintre noi în mod personal.

Domnul nu vorbeşte astfel urechilor noastre fizice sau minţilor noastre naturale. Comunicarea Lui se face Duhcătre-duh – adică prin Duhul Său către duhul nostru. Astfel proiectat, glasul Său penetrează adâncimile cele mai profunde ale fiinţei noastre. De acolo, vibraţiile lui sunt resimţite în fiecare domeniu al personalităţii noastre.

Domnul poate vorbi astfel prin Biblie, sau poate să îţi dea un cuvânt de descoperire în mod direct. Totuşi, numai citirea Bibliei în sine nu este suficientă dacă cuvintele de pe paginile ei nu sunt transformate de Duhul Sfânt într-un glas viu.

Doar o relaţie de felul acesta cu Dumnezeu ne poate califica pentru binecuvântările pe care El le-a promis celor care aud şi ascultă de vocea Sa.

Mai departe, Moise enunţă cauza principală a tuturor blestemelor:

Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi şi nu vei împlini toate poruncile şi toate

Lista lui Moise: binecuvântări şi blesteme

51

legile Lui, pe care ţi le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine şi de care vei avea parte.

Deuteronom 28: 15

Cauza blestemelor este exact opusă cauzei binecuvântărilor. Binecuvântările rezultă din auzirea glasului Domnului şi din a face ceea ce spune El. Blestemele sunt rezultatul neascultării de glasul Domnului şi al neîmplinirii a ceea ce spune El. Acest refuz de a auzi şi de a asculta glasul lui Dumnezeu poate fi rezumat într-un singur cuvânt: răzvrătire – nu împotriva omului, ci împotriva lui Dumnezeu.

De asemenea, în Deuteronom 28, Moise oferă liste cuprinzătoare cu diferite forme pe care le pot lua atât binecuvântările, cât şi blestemele. Binecuvântările sunt enumerate începând de la versetul 3 până la 13, iar blestemele de la versetele 16 până la 68. Oricine caută să înţeleagă acest subiect ar trebui să studieze acest capitol cu atenţie şi în întregime.

În urma propriilor mele studii, am încercat să fac două liste care cuprind binecuvântările şi blestemele în ordinea în care sunt menţionate. Lista de binecuvântări pe care eu o sugerez este după cum urmează:

– Înălţare

– Sănătate

– Reproductivitate

– Prosperitate

– Biruinţă

– Favoarea lui Dumnezeu.

Termenul reproductivitate descrie starea în care fiecare domeniu din viaţa unei persoane este roditor şi reproductiv. Acesta ar include familia, animalele domestice din gospodărie, recoltele, afacerea şi exercitarea talentelor creative. Toate acestea ar trebui să reflecte binecuvântarea lui Dumnezeu în moduri corespunzătoare.

În lista cu blesteme, începând cu versetele 16 până la 68, Moise

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Intră în mai multe detalii decât în cazul binecuvântărilor. Totuşi, în esenţă, blestemele sunt opusul binecuvântărilor, lată aici rezumatul sugerat de mine:

– Umilire

– Sterilitate, lipsa rodniciei

– Boli fizice şi mentale

– Colapsul familial

– Sărăcie

– Înfrângere

– Apăsare

– Eşec

– Lipsa favorii lui Dumnezeu.

Mai devreme, în versetul 13, Moise îşi încheie lista de binecuvântări cu două imagini verbale vii. Fiecare dintre noi ar face bine să ia în considerare modul în care aceste imagini se pot aplica la propriile noastre vieţi.

Mai întâi, Moise spune: „Domnul te va face să fii, cap nu coadă…” I-am cerut odată Domnului să-mi arate cum s-ar aplica aceasta în viaţa mea. Am avut impresia că El mi-a dat următorul răspuns: capul ia deciziile, iar coada este târâtă peste tot.

Am fost lăsat să decid eu însumi ce rol jucam. Mă purtam ca un cap, controlând fiecare situaţie, luând deciziile potrivite şi ducându-le cu succes la bun sfârşit? Sau jucam doar rolul unei cozi, fiind târât peste

tot de forţe şi împrejurări pe care nu le înţelegeam şi pe care nu le puteam controla?

Pentru a se face mai bine înţeles, Moise foloseşte o a doua frază: „Întotdeauna vei fi sus, şi niciodată nu vei fi jos”. Acest fapt ar putea fi ilustrat printr-o întâlnire între două cunoştinţe creştine.

„Ce faci?” întreabă prima persoană.

„Ţinând cont de împrejurările sub care mă aflu”, răspunde a doua, „nu-mi merge rău”.

„Sunt bucuros să aud asta”, răspunde prima. „Dar oare ce cauţi

Lista lui Moise: binecuvântări şi blesteme

sub împrejurări?”

Ilustraţiile lui Moise ne confruntă cu oportunitatea de a ne evalua personal. Trăiesc eu asemeni unui cap sau ca o coadă? Trăiesc condus de împrejurări, sau mă aflu deasupra lor? Răspunsurile pe care le dăm ne vor ajuta să vedem de câtă binecuvântare din partea lui Dumnezeu ne bucurăm cu adevărat.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Unul dintre motivele pentru care mulţi creştini îndură blesteme în loc de binecuvântări este că ei nu ştiu să le discearnă. Numeşte al doilea motiv.

2. Adevărat sau fals: toate binecuvântările vin de la Dumnezeu, şi unele blesteme pot veni tot de la Dumnezeu.

3. Vechiul Testament ne arată că Dumnezeu este un Dumnezeu atât al, cât şi al. Examinează Romani
11: 22.

4. Un blestem nu poate avea efect decât dacă există o

pentru acesta.

5. Care este cauza principală a tuturor blestemelor?

6. Enumera formele pe care le iau binecuvântările.

7. Enumera categoriile în care se împart blestemele.

Aplicaţie practică

1. Citeşte Deuteronom 28: 1 – 6 şi Deuteronom 28: 15 – 19. Parcurgând lista cu binecuvântări, pe care dintre ele o vezi ca fiind mai evidentă din viaţa ta?

2. Parcurgând lista cu blesteme, recunoşti vreunul dintre ele care acţionează în viaţa ta? Dacă da, care este acesta?

3. Ce anume stă în calea auzirii şi ascultării de glasul Domnului?

4. Ce se poate face pentru a îndepărta aceste obstacole?

Verset de memorat

Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi sămânţa ta.

Deuteronom 30: 19

Lista lui Moise: binecuvântări şi blesteme

55

Răspunsul credinţei

Azi, Doamne, aleg viaţa, şi nu moartea; binecuvântările, şi nu blestemele. Aleg să aud şi să ascult de Cuvântul
Tău. Mă supun Ţie, Dumnezeule, şi mă opun diavolului.

Iacov 4: 7

Răspunsuri

1. Ei nu cunosc temeiul în baza căruia sunt eliberate binecuvântările.

2. Adevărat.

3. Milei, judecăţii.

4. Cauză.

5. A nu auzi şi a nu asculta de glasul Domnului, altfel spus: răzvrătire.

6. Înălţare, sănătate, reproductivitate, prosperitate, biruinţă, favoarea lui Dumnezeu.

7. Umilire, sterilitate, boală mentală şi fizică, colapsul familial, sărăcie, înfrângere, apăsare, faliment, lipsa favorii lui Dumnezeu.

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

Prin observare şi experienţă personală, am compilat următoarea listă cu şapte probleme care indică faptul că în viaţa cuiva acţionează un blestem. Când am comparat lista mea cu cea a lui Moise din Deuteronom 28, am fost impresionat de asemănarea mare dintre ele.

1. Epuizare mentală şi/sau emoţională.

2. îmbolnăvire repetată sau cronică (în special dacă este ereditară).

3. Sterilitate, tendinţa de avort spontan sau probleme feminine specifice.

4. Colapsul căsniciei şi relaţii de familie înstrăinate.

5. Insuficienţă financiară continuă.

6. „Predispoziţie” la accidente.

7. O istorie a suicidului şi a morţii nenaturale sau premature.

Prezenţa a doar una sau două dintre aceste probleme nu ar fi în mod necesar suficiente pentru a deduce automat că un blestem este în acţiune. Dar atunci când sunt prezente câteva probleme, sau când una dintre ele tinde să revină în mod repetat, probabilitatea unui blestem creşte în mod proporţional.

Totuşi, în ultimă instanţă, numai Duhul Sfânt poate oferi un „diagnostic” absolut precis.

1. Epuizare mentală şi/sau emoţională

Expresiile corespunzătoare din Deuteronom 28 sunt: nebunie (28, 34); 1 tulburare sau rătăcirea minţii (20, 28);
Inima fricoasă (65); sufletul îndurerat (65).

Domeniile descrise ca fiind afectate sunt inima, sufletul sau mintea. Cu alte cuvinte, forţe ostile au făcut breşe în citadela interioară a personalităţii umane. Oamenii aflaţi într-o asemenea stare nu mai deţin controlul asupra gândurilor, emoţiilor şi reacţiilor lor. Ei pot fi „bântuiţi” de către o voce interioară care îi chinuie continuu: „Îţi pierzi controlul… Nu există speranţă pentru tine… Mama ta a sfârşit într-un spital de boli mentale, iar tu vei fi următorul!”

Am fost uimit să descopăr cât de mulţi creştini trec prin aceste lupte interioare. Deseori ei nu-şi recunosc problemele faţă de alţii – sau chiar faţă de ei înşişi – pentru că se tem că acesta ar fi un act de negare a credinţei lor.

Două cuvinte cheie sunt: confuzie şi depresie. Acestea îşi au rădăcina, în mod invariabil, în unele forme de implicare ocultă. Deseori există o activitate demonică. Totuşi, în cele mai multe dintre cazuri, este necesar să tratăm implicarea ocultă şi să revocăm blestemul rezultat înainte ca demonii să poată fi scoşi afară.

2. îmbolnăvire repetată sau cronică (în special dacă este ereditară)

Expresiile corespunzătoare din Deuteronom 28 sunt numeroase: ciuma (21); lingoare sau tuberculoză (22);
friguri sau febră (22); obrinteală sau inflamaţie (22); buba rea (27, 35); bube de care nu vei putea să te vindeci sau tumori (27); râie (27); pecingine sau mâncărime (27); orbire (28); răni mari şi îndelungate (59);

boli grele şi necurmate sau boli grele şi persistente (59); toate felurile de boli şi de răni (61). Lista nu indică în mod necesar că fiecare formă de boală sau

1 Cifrele din paranteze indică versetele din Deuteronom 28 care vorbesc despre stări similare. În unele cazuri sunt incluse cuvintele folosite în versiunea GBV, pe lângă cele din versiunea Comilescu.

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

maladie este rezultatul direct al unui blestem. Totuşi, există anumite cuvinte cheie care apar: ciumă, bube de care nu vei putea să te vindeci, boli grele, persistente, îndelungate. Acestea slujesc ca semne de avertizare. Ele creează ceea ce se poate numi „atmosfera unui blestem”. Ele indică acţiunea forţelor rele şi ostile.

Există un alt termen medical obişnuit care nu este folosit în mod explicit în Deuteronom 28, dar care are conotaţii similare. Acesta este malign sau caracter malign. Definiţia principală a lui malign din Dicţionarul explicativ al limbii române este „înclinat spre rău, care face rău, răutăcios, cu influenţă vătămătoare”. În mod evident, această definiţie descrie mai degrabă o persoană decât o simplă condiţie fizică. Chiar mai mult decât cuvintele din paragraful precedent, acest termen sugerează că o inteligenţă rea, duşmănoasă este în acţiune.
Sensul în care folosim un asemenea termen indică o recunoaştere inconştientă a faptului că avem de-a face cu factori care nu sunt numai fizici.

Un alt termen semnificativ folosit cu referire la anumite tipuri de boli este ereditar. El descrie o condiţie care se transmite urmaşilor din generaţie în generaţie. Acesta este unul dintre cele mai obişnuite şi tipice semne ale acţiunii unui blestem. Din acest motiv, ori de câte ori mi se cere să mă rog pentru cineva care are o problemă fizică ereditară, sunt totdeauna deschis faţă de posibilitatea de a mă confrunta cu efectele unui blestem.

În jurul vârstei de şaizeci de ani, un prieten de-al meu, care este pastor, a manifestat o boală, diagnosticată cu numele de hemocroma-toză, în care pacientul produce prea mult fier în sânge şi-l stochează mai ales în organele vitale, adică în ficat şi inimă. Tatăl lui murise de aceeaşi boală la vârsta de 67 de ani. Doctorul a declarat boala ca fiind ereditară, incurabilă şi o ameninţare la adresa vieţii. În fiecare săptămână prietenului meu trebuia să i se facă flebotomie (metoda binecunoscută prin care sângele este lăsat să curgă în afară). După multă rugăciune, mai ales a unuia dintre grupurile de rugăciune, prietenul meu a venit înaintea adunării bisericii pe care o păstorea, într-un serviciu obişnuit de duminică dimineaţa, şi a făcut o afirmaţie simplă, fără urmă de

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

emoţie: „În Numele lui Iisus, mă eliberez de fiecare moştenire rea transmisă prin tatăl meu”. El a fost vindecat imediat şi în totalitate. De atunci au trecut cinci ani. Nu a mai făcut niciun alt tratament şi problema lui nu a recidivat.

În comentariile anterioare, m-am abţinut în mod deliberat să sugerez faptul că orice boală specifică este întotdeauna, sau în mod necesar, atribuită unui blestem. În multe din bolile menţionate ar fi extrem de probabil ca un blestem să fie în acţiune, dar, fără o dovadă suplimentară, ar fi greşit să presupunem că este neapărat aşa.
Există numai un singur „expert” al cărui diagnostic este final, şi acela este Duhul Sfânt, întotdeauna trebuie să fim conştienţi de dependenţa noastră de El.

3. Sterilitate, tendinţa de a pierde sarcina sau probleme feminine specifice

Expresia cheie din Deuteronom 28 este: pântecele tău sau „rodul trupului tău… toate vor fi blestemate” (18).
Acest blestem poate afecta oricare din organele sau diferitele funcţii implicate în procreare. Ruth şi cu mine am slujit sute de femei ale căror infirmităţi erau incluse în categoria „probleme feminine”. Acestea includeau:
Incapacitatea de concepţie; tendinţă de pierdere a sarcinii; lipsa menstruaţiei; menstruaţie neregulată; crampe menstruale epuizante; frigiditate; chisturi, tumori sau alte excrescenţe; defecte structurale care afectează diferite organe legate de procesul de reproducere. Destul de des, acest gen de blestem afectează familii întregi, rezultatul fiind acela că toate sau aproape toate femeile din familie pot fi chinuite de probleme de felul acesta.

Ruth şi cu mine am stabilit ca principiu să nu slujim unor asemenea persoane fără a le învăţa mai întâi despre natura şi cauzele blestemelor, şi numai după aceea să ne rugăm cu ele pentru eliberare. În multe cazuri, aceasta a produs vindecarea şi refacerea în întregime a zonelor sau funcţiilor afectate. Uneori revocarea blestemului se dovedeşte a fi suficientă, fără să mai fie nevoie de o altă rugăciune specifică pentru vindecare. Scrisoarea următoare ilustrează rezultatele care pot urma atunci când blestemul sterilităţii este revocat.

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

61

Soţul meu şi cu mine eram căsătoriţi de doisprezece ani şi nu puteam avea copii. Testele medicale au descoperit că din punct de vedere fizic nu aveam niciunul nimic.

În 7 iulie 1985 am participat la o întâlnire în Amsterdam, la care dumneavoastră eraţi vorbitorul. Aţi dat învăţătură despre vindecare, dar şi despre motivele pentru care oamenii nu sunt vindecaţi. Când aţi început să vorbiţi despre blestemele care acţionează asupra familiilor, Domnul a vorbit inimii mele că aceasta era problema şi în familia mea. În timp ce i-aţi condus pe toţi cei prezenţi în rugăciunea de eliberare de orice blestem care plana asupra vieţilor lor, am avut un sentiment de eliberare definitivă din robie. Când am venit pe platformă, mi-aţi cerut să-l aduc şi pe soţul meu, în vederea rugăciunii. Atunci când v-aţi rugat pentru noi, aţi afirmat că blestemul de peste viaţa mea a fost rupt, şi, în timp ce Ruth şi-a pus mâinile pe pântecele meu, ea a spus că nu voi mai fi „nici stearpă, nici neroditoare”. Întregii adunări i s-a cerut să se ridice în picioare şi să ni se alăture în rugăciune pentru noi. Ca

urmare a acelei întâlniri, atât soţul meu, cât şi eu am simţit cu tărie că Domnul ne ascultase rugăciunile.

După aproximativ doi ani şi jumătate, într-o altă întâlnire publică din Anglia, acest cuplu a venit să ne arate băieţelul lor frumos, care era manifestarea binecuvântării ce înlocuise blestemul sterilităţii care fusese asupra vieţilor lor.

Legătura dintre problemele menstruale şi blestem este prezentată într-o altă scrisoare, datată în 22 decembrie
1987, primită de la o doamnă creştină, care avea în jur de treizeci de ani şi care-L slujea pe Domnul în sud-estul
Asiei:

În 1985 am împrumutat un set de casete audio care fuseseră înregistrate în Singapore, printre care era şi mesajul lui Derek Prince cu tema „Binecuvântări şi blesteme”. După ascultarea

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

blestem nu vine fără o cauză, mi-am adus aminte că în timpul anilor mei de liceu (la vârsta de 13 – 17 ani) atât eu, cât şi prie – tenele mele ne refeream la menstruaţie în general ca fiind un „blestem”. Cu siguranţă aceasta confirmă faptul că „moartea şi viaţa sunt în puterea limbii” (Proverbe 18: 21).

Din acel moment din august 1985 am notat în mod regulat şi am văzut că ciclul meu este regulat, la 27 – 29 de zile. De asemenea, greutatea mea care înainte fluctua a rămas stabilă.

Este important de observat că – la fel ca Miriam din capitolul 2 – această doamnă nu s-a rugat pentru vindecare fizică. Ea s-a eliberat pe ea însăşi de un blestem, şi vindecarea a urmat ca o consecinţă.

În acest domeniu, al funcţiilor de procreare, există un alt indicator obişnuit al unui blestem care acţionează: un nou-născut cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului – uneori de mai multe ori. Destul de des, acest fapt poate rezulta în naşterea unui copil mort – cauzând astfel moartea, unde ar trebui să existe o nouă viaţă.

4. Colapsul căsniciei şi relaţii de familie înstrăinate

Un efect al blestemului în acest domeniu este descris în versetul din Deuteronom 28: 41: „Vei naşte fii şi fiice, dar nu vor fi ai tăi, căci se vor duce în robie”. Nenumăraţi părinţi ai acestei generaţii au experimentat acest blestem. Ei şi-au văzut fiii şi fiicele luaţi în robie de către o subcultură rebelă devotată drogurilor, sexului, muzicii satanice şi oricărei forme de ocultism.

Profetul Maleahi zugrăveşte un tablou sumbru al condiţiilor sociale de la sfârşitul vremurilor:

5 lată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. 6 El va întoarce inima părinţilor spre

copii, şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva la venirea Mea să lovesc ţara cu blestem!

Maleahi 4: 5 – 6

acestui mesaj într-o seară, în camera mea, am stat pe întuneric pentru a spune rugăciunea de la sfârşitul casetei, chiar dacă nu eram conştientă de vreo astfel de problemă. Pur şi simplu m-am gândit că dacă există ceva, vreau să fiu liberă de acel lucru.

Nu am fost imediat conştientă de vreo schimbare, deşi ceva se întâmplase, dar semnificaţia acestui lucru m-a izbit abia mai târziu. Domnul m-a îndemnat după aceea să-mi notez în jurnal când aveam ciclul menstrual. Acesta era un lucru pe care nu-l mai făcusem înainte, deoarece nu mai avusesem cicluri menstruale regulate de la vârsta de treisprezece ani, când au început pentru prima oară. De aceea nu prea a avut vreun sens consemnarea acestui lucru. Ciclurile mele fuseseră de fapt atât de neregulate, încât trecuseră şase, opt sau zece luni odată fără să fi avut nici măcar unul.

Am fost la medic cu această problemă, pe la vârsta de douăzeci de ani. şi mi s-au dat medicamente (fără rezultat) şi multe sfaturi lipsite de înţelepciune şi evlavie.

M-am rugat cu privire la starea mea, dar nu prea serios

– Probabil pentru că eram necăsătorită – dar mi se spusese că voi experimenta un anumit disconfort şi dereglări în metabolismul meu datorită dezechilibrului hormonal, până când această stare se va îndrepta.

Ascultând din nou această casetă câteva luni mai târziu, am fost izbită de afirmaţia lui Derek Prince că „aproape toate

– Dacă nu toate – dereglările menstruale sunt rezultatul unui blestem”. În timp ce luam jurnalul şi verificam datele din el, am realizat că avusesem cicluri perfect regulate (de 28 de zile) din momentul în care m-am rugat acea rugăciune în august 1985. Am fost uimită să realizez că fusesem vindecată şi că Domnul fusese Cel ce mă îndemnase să îmi notez datele ciclurilor menstruale. În timp ce reflectam la viaţa mea, întrebându-mă pe unde ar fi putut intra „blestemul”, din moment ce niciun

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Maleahi descrie o forţă rea care se află în acţiune, înstrăinându-i pe părinţi de copii şi care produce colapsul în cadrul relaţiilor de familie. Dacă nu intervine Dumnezeu, avertizează el, acest blestem care distruge viaţa de familie se va extinde pe tot pământul, aducând dezastrul odată cu el.

Maleahi a pus degetul pe problema socială cea mai stringentă a culturii noastre contemporane. Trebuie să o vedem ca rezultatul unui blestem, care este responsabil de agoniile căminelor sfâşiate din cauza conflictelor, de căsniciile distruse şi de familiile dezintegrate. Probabil cuvântul cel mai corect pentru a descrie forţa responsabilă pentru aceste rezultate este înstrăinarea. Ea apare între soţ şi soţie, părinţi şi

copii, fraţi şi surori, şi între toţi ceilalţi care ar trebui să fie uniţi prin legăturile de familie. Scopul acesteia este distrugerea familiei.

Totuşi, pentru cei care vor accepta sfatul lui Dumnezeu, situaţia nu este fără speranţă. Există un remediu. În primul rând, trebuie să recunoaştem faptul că există un blestem care se află în acţiune. Apoi trebuie să facem paşii indicaţi de Scriptură pentru a revoca blestemul şi pentru a elibera pe „prinşii săi de război". Am văzut familii transformate şi restaurate prin aceste mijloace.

5. Insuficienţă financiară continuă

Două expresii legate de acest domeniu din Deuteronom 28 sunt: „Coşniţa şi postava (covată) ta vor fi blestemate" (17); „nu vei avea noroc în treburile tale", sau „nu vei prospera în căile tale" (29).

Totuşi, manifestarea deplină a acestui blestem este prezentată foarte plastic în următoarele versetele:

4/Pentru că în mijlocul belşugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie şi cu dragă inimă, 48 vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii şi lipsei de toate vrăjmaşilor tăi, pe care-i va trimite
Domnul împotriva ta.

Deuteronom 28: 47 – 48 Moise prezintă aici două alternative. Versetul 47 descrie voia lui

Dumnezeu pentru poporul Său ascultător de El: aceea de a „sluji Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie şi cu dragă inimă" în mijlocul belşugului tuturor lucrurilor.

Versetul 48 descrie blestemul care va veni peste poporul lui Dumnezeu dacă este neascultător de El: acela că va
„Sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii şi lipsei de toate vrăjmaşilor tăi, pe care-i va trimite Domnul împotriva ta". Să analizăm ce anume este descris în acest verset: foame, sete, goliciune şi lipsă de toate lucrurile. Dacă unim toate cele patru elemente într-o singură situaţie, rezultatul poate fi definit printr-o singură expresie: sărăcie absolută.

Luate împreună, versetele 47 şi 48 ne arată o concluzie simplă: prosperitatea este o binecuvântare, iar sărăcia este un blestem.

Cu toate acestea, de-a lungul secolelor s-a dezvoltat o tradiţie în cadrul bisericii creştine, şi anume că sărăcia este o binecuvântare. Fără îndoială, Dumnezeu are o mare compasiune faţă de săraci, iar creştinii ar trebui să aibă aceeaşi atitudine şi să dorească să facă mari sacrificii personale în folosul lor. Dar Scriptura nu sugerează niciodată că Dumnezeu dă sărăcia ca pe o binecuvântare poporului Său credincios.

În privinţa aceasta, revelaţia Noului Testament este în armonie cu cea a Vechiului Testament. În 2 Corinteni 9: 8.
Pavel rezumă abundenţa providenţei lui Dumnezeu pentru creştini: „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună". În acest singur verset concis, Pavel repetă anumite cuvinte pentru a accentua generozitatea providenţei lui Dumnezeu faţă de poporul Său. Cuvântul umple sau din destul apare de două ori. Cuvântul toate – sau echivalentul său – apare de 4
ori: orice har… întotdeauna… toate lucrurile… orice faptă bună. Aceasta este măsura providenţei lui
Dumnezeu. Ea transcen de simpla suficienţă şi ne ridică la un nivel al abundenţei, unde avem mai mult şi în plus faţă de propriile noastre nevoi ca să putem sluji nevoilor altora. Cu toate acestea, ar fi nebiblic să interpretăm sărăcia şi abundenţa prin prisma standardelor materialiste ale civilizaţiei vestice contemporane. În Ioan 6: 38.
Iisus descoperă motivaţia vieţii Sale pe

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

pământ: „Căci M-am coborât din cer să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis". Motivaţia ucenicului trebuie să fie aceeaşi cu cea a învăţătorului: să facă voia lui Dumnezeu.

Aceasta este perspectiva din care trebuie definite „sărăcia" şi „abundenţa". Sărăcia înseamnă să ai mai puţin decât ceea ce e nevoie pentru a face voia lui Dumnezeu în viaţa ta. Cu cât este mai mare prăpastia dintre ceea ce ai nevoie şi ceea ce ai, cu atât mai mare este gradul de sărăcie. Abundenţa, pe de altă parte, înseamnă să ai tot ceea ce e nevoie pentru a face voia lui Dumnezeu – şi ceva pe deasupra pentru a da altora. Abundenţa lui
Dumnezeu nu ne este dată pentru ca noi să o risipim pe slăbiciuni fireşti, ci pentru orice faptă bună, adică să împărţim cu alţii binecuvântările harului care au îmbogăţit propriile noastre vieţi.

Când sărăcia şi abundenţa sunt interpretate în felul acesta, înseamnă că nu există un standard absolut care să poată fi aplicat tuturor creştinilor. Standardul pentru fiecare credincios trebuie să fie determinat raportat la voia lui Dumnezeu pentru viaţa lui sau a ei.

Aceste concluzii legate de sărăcie şi abundenţă trebuie definite mai departe în două direcţii. Prima este aceea că noi trebuie să recunoaştem faptul că credinţa de a ne însuşi abundenţa lui Dumnezeu va fi cu siguranţă testată.
Ar putea exista perioade când trebuie să ne mulţumim doar cu ceea ce este absolut necesar. Totuşi, asemenea

perioade ar trebui să fie temporare. Odată ce motivaţiile noastre au fost purificate şi credinţa noastră a rezistat testului, Dumnezeu îşi va revărsa abundenţa Sa în măsura în care are El încredere că o vom folosi pentru gloria
Lui. A doua este că noi trebuie să recunoaştem şi faptul că există un nivel mai ridicat de bunăstare decât cel material. Când Moise a întors spatele bunăstării şi luxului din Egipt şi a locuit într-un colţ îndepărtat al deşertului, scriitorul cărţii Evrei spune că el a socotit „ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile

Egiptului” (Evrei 11: 26, sublinierea îmi aparţine). Moise nu s-a împăcat cu sărăcia. El a schimbat bogăţiile materiale cu bogăţii de un standard mult mai înalt.

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

67

În acelaşi fel există şi azi o categorie de creştini care renunţă la bunăstarea materială în mod deliberat, cu scopul slujirii lui Dumnezeu, într-o situaţie în care bunăstarea ar fi un obstacol. Deseori acest lucru este o condiţie necesară pentru identificarea cu săracii şi oprimaţii lumii. În Proverbe 13: 7, Solomon pune în contrast o asemenea persoană cu una a cărei avere este doar cea materială: „Unul face pe bogatul şi n-are nimic, altul face pe săracul şi are mari avuţii”.

Există şi mulţi creştini în zilele noastre care suferă întristări şi persecuţie de dragul lui Hristos. Ei pot fi lipsiţi de orice lucru ce poate fi descris drept bogăţie materială, dar, în locul acesteia, ei sunt moştenitorii unei bogăţii de un nivel superior.

Totuşi, aceasta nu schimbă natura de bază a sărăciei materiale persistente. Acolo unde ea nu este rezultatul direct al dedicării faţă de Hristos, în mod normal este un semn al unui blestem, fie că afectează un individ, o familie, fie un grup social mai larg.

6. „Predispoziţie” la accidente

Această expresie descrie o persoană care în mod nenatural este predispusă la accidente personale. Deuteronom
28 nu conţine în mod specific acest lucru, deşi este sugerat în fraza „vei bâjbâi pe întuneric… ca orbul pe întuneric” (29).

Un efect caracteristic al acestui blestem poate fi văzut în ceea ce numim accidente „ciudate”. Fata descrisă în capitolul 2, căreia i se rupsese acelaşi picior de trei ori în optsprezece luni, ar fi un exemplu evident. Luând în considerare un alt exemplu, unii oameni sunt buni şoferi, şi totuşi au un număr neobişnuit de mare de accidente rutiere. Probabil că în cele mai multe cazuri ar putea fi „vina celuilalt şofer”. Cu toate acestea, accidente se mai întâmplă. Un comentariu tipic care identifică acest tip de persoană ar fi: „De ce mi se întâmplă întotdeauna numai mie?”

Iată mai multe exemple de tipuri de accidente, alese mai mult sau mai puţin la întâmplare, ce pot indica acţiunea unui blestem: ruperea gleznei prin coborârea de pe bordură; ruperea unui dinte într-un fruct

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

moale; prinderea unui deget la uşa maşinii (din nou, aici ar putea fi vinovată „cealaltă persoană”); alunecarea pe o treaptă şi căderea cu capul înainte pe scară, rezultând răni multiple; înghiţirea unui os de peşte şi sufocarea în urma acestuia; o insectă intrată în ochi care cauzează o infecţie foarte rară; să fii lovit în faţă de o piatră aruncată de o maşină aflată în trecere; o eroare chirurgicală pe masa de operaţie din care rezultă o dizabilitate permanentă

…lista ar putea continua la nesfârşit.

Aproape că există impresia existenţei unei forţe invizibile, răuvoitoare care lucrează împotriva unor asemenea oameni. În momente critice îi prinde în capcană, sau îi determină să se împiedice, sau îi impulsionează să facă o mişcare pripită, necugetată. În mod tipic, o asemenea persoană va exclama: „Nu ştiu ce m-a împins să fac acel lucru!” O remarcă de acest fel este foarte relevantă. Ea indică faptul că persoana este conştientă că acţiunile sale nu se află complet sub controlul său, ci sunt afectate de o influenţă necunoscută pe care nu o poate identifica şi împotriva căreia nu se poate proteja în niciun fel.

Recunoaşterea acestui tip de problemă nu este pur şi simplu subiectivă. Ea poate fi determinată de analiza statistică. Unele companii de asigurări folosesc acest tip de analiză pentru a identifica oamenii care ar reprezenta un risc neobişnuit de mare pentru asigurare. Ele îşi stabilesc primele de asigurare în conformitate cu rezultatul analizei.

7. O istorie a suicidului şi a morţii nenaturale sau premature

Referinţele la moartea nenaturală sau prematură din Deuteronom 28 sunt prea numeroase pentru a le exemplifica. Un blestem care ia această formă afectează nu numai un singur individ, ci o unitate socială mai largă, cum ar fi o familie sau un trib. În mod normal, şi blestemul acesta continuă din generaţie în generaţie.
Culturi nenumărate şi variate au recunoscut acţiunea unei forţe în istoria umană care urmăreşte membrii unei familii sau a unei familii lărgite (clan) în mod necruţător până când, în final, îi distruge. Grecii antici i-au dat statutul de „zeiţă”, pe care au numit-o Nemesis. Alte culturi au folosit terminologii diferite.

Şapte indicii ale existenţei unui blestem

Dincolo de conotaţiile păgâne există o realitate obiectivă. Oamenii care sunt afectaţi de acest tip de blestem experimentează destul de des o presimţire puternică legată de ceva rău. Ei simt ceva întunecat şi rău în drumul care le stă înainte, dar nu ştiu cum să ocolească acel ceva. Un comentariu tipic ar putea fi: „Ei bine, i s-a întâmplat tatălui meu, şi presupun că eu sunt următorul pe listă”.

Un simptom obişnuit al unui blestem de acest tip este că oamenii îşi fixează data la care vor muri: „Ştiu că nu voi ajunge la 45 de ani” ar putea spune. Sau: „Toţi bărbaţii din familia mea au murit de tineri”. Ei dau de înţeles, chiar dacă nu o spun în cuvinte, că soarta lor va fi aceeaşi. Ei au un fel de credinţă negativă care îmbrăţişează moartea, dar refuză viaţa.

Lista de mai sus, cu cele şapte indicii ale unui blestem, nu este în niciun caz exhaustivă. Ar putea fi adăugate şi altele. În orice caz, probabil că ai citit destule până acum ca să iei aminte la situaţia ta.

Diferite reacţii ar fi posibile. Ai putea, de exemplu, să nu mai ai nicio îndoială cu privire la natura problemei tale. Ai identificat în mod clar una sau mai multe indicii ale unui blestem care se aplică vieţii tale sau

familiei tale. În schimb, ai putea avea un sentiment de neliniște cauzat de faptul că un blestem se află în acțiune, dar nu poți indica cu precizie forma pe care o ia. Te simți ca persoana descrisă în capitolul 1. Ai simțit umbra întunecată a trecutului, dar nu îi cunoști sursa. Sau ai văzut la lucru acel braț lung și rău, în diverse forme, dar care operează în spatele unui văl pe care nu ai fost în stare să-l îndepărtezi. În fiecare dintre cazuri, te vei întreba: Cum mi s-a putut întâmpla un asemenea lucru? Care este sursa problemei mele?

Aceasta înseamnă că este momentul să treci la Secțiunea îi „Orice blestem are o cauză". Această secțiune explică multe din nenumăratele surse ale unui blestem. Dacă poți descoperi cauza problemei tale particulare, te vei afla într-o situație mult mai bună pentru a o trata în mod eficient.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Adevărat sau fals: prezența a una sau două probleme care indică un blestem nu înseamnă neapărat că acea persoană se află sub blestem.

2. Două cuvinte cheie pentru prăbușire mentală și/sau emoțională

sunt și. Acest tip de blestem

Își are rădăcinile de obicei în

3. În domeniul îmbolnăvire repetată sau cronică, care sunt semnele cele mai obișnuite și tipice ale unui blestem în acțiune?

4. Adevărat sau fals: sterilitatea afectează de obicei un număr mic de femei dintr-o familie.

5. În domeniul colapsul căsniciei și relații de familie înstrăinate, care este cuvântul cel mai exact pentru a descrie forța unor asemenea rezultate? Scopul lui estefamiliei.

6. În domeniul insuficiență financiară continuă, descoperim că

– Este o binecuvântare șieste un blestem.

Citește Deuteronom 28: 47 – 48.

7. Adevărat sau fals: sărăcia și abundența ar trebui judecate prin prisma standardelor culturii vestice contemporane.

8. O caracteristică a predispoziției la accidente este aceea de a avea accidente.

9. Adevărat sau fals: în domeniul o istorie a suicidului și a morții nenaturale sau premature, o persoană deseori experimentează un sentiment puternic de presimțire legat de ceva rău.

10. Cei mai mulți oameni aflați sub acest blestem au o credință

caremoartea, darviața.

Aplicaţie practică

1. Scrie numele membrilor de familie cunoscuţi din partea ambilor părinţi care au experimentat unul din blestemele de mai sus.

2. După completarea acestei liste, caută evenimentele care se repetă în fiecare generaţie din familia ta.

3. Ai vreun indiciu că aceste blesteme acţionează în viaţa ta? Cum?

4. Cere Duhului Sfânt să te ajute să descoperi cauza acestei probleme, astfel încât să fie tratată în mod eficient.

Verset de memorat

Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună.

2 corinteni 9: 8

Răspunsul credinţei

Doamne, doresc să fiu eliberat de orice blestem care este peste viaţa mea. Voi face orice ca să fiu eliberat de ele şi să umblu în libertatea pe care Tu ai câştigat-o pentru mine.

Răspunsuri

1. Adevărat. Numai Duhul Sfânt poate oferi un diagnostic precis.

2. Confuzie, depresie, ocultism.

3. Problemele ereditare.

4. Fals. De obicei afectează toate sau aproape toate femeile din familie.

5. Înstrăinarea, distrugerea.

6. Prosperitatea, sărăcia.

7. Fals. Standardul este determinat în relaţie cu voia lui Dumnezeu pentru viaţa fiecărui credincios.

8. Ciudate.

9. Adevărat.

10. Negativă, îmbrăţişează, refuză.

Secţiunea II

Orice blestem are o cauză

Introducere la secţiunea a doua

Modul de acţiune al binecuvântărilor şi al blestemelor în vieţile noastre nu este întâmplător sau imprevizibil.
Din contră, ambele acţionează conform legilor eterne, neschimbătoare. Trebuie să cercetăm Biblia pentru a dobândi o înţelegere clară a acestor legi.

În Proverbe 26: 2, Solomon stabileşte un principiu cu privire la blesteme: „… aşa nu nimereşte blestemul neîntemeiat”. În spatele fiecărui blestem care vine asupra noastră există o cauză. Dacă ni se pare că ne aflăm sub un blestem, ar trebui să căutăm să aflăm cauza acestuia. Atunci ne vom afla în poziţia de a acţiona în mod potrivit împotriva lui. Aceasta va reduce la tăcere întrebarea sâcâitoare: „De ce mi se întâmplă întotdeauna lucruri ca acestea?”

Această secţiune aduce la lumină cauzele principalelor blesteme care ne tulbură vieţile. După citirea acestei secţiuni, vei fi în stare să înţelegi mult mai bine şi să aplici remediul lui Dumnezeu, care este expus în secţiunea următoare.

Familia mea din partea tatălui meu s-a aflat sub un blestem groaznic care trebuia rupt. Blestemul ucisese trei copii în familia noastră. Copilul mai mare al fratelui meu mai mare a murit într-un accident de maşină. Al doilea dintre copiii mei a murit tot într-un accident de maşină. Al treilea copil al fratelui meu mai mic a căzut de pe cal şi a murit lovindu-şi capul de o piatră. Al patrulea copil al surorii mele mai mici a fost diagnosticat cu o tumoare malignă inoperabilă la creier. Pentru că

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

tatăl ei era staţionat în cadrul Forţelor Aeriene, ea a venit să locuiască cu mine în timpul tratamentului medical.
Am rupt blestemul de peste viaţa ei, şi azi ea trăieşte şi se simte bine. M-am rugat rugăciuni de eliberare până când nu a mai fost niciun demon destul de curajos care să se apropie la mai puţin de un cvartal de casa noastră!

6

Dumnezeii falşi

În capitolele anterioare am stabilit două lucruri importante în ceea ce priveşte blestemele care provin de la
Dumnezeu: 1) ele sunt una din căile prin care El aduce judecata asupra celor răzvrătiţi şi lipsiţi de evlavie; 2)
cauza principală a acestor blesteme este falimentul de a auzi glasul lui Dumnezeu şi de a face ceea ce spune El — sau, într-un singur cuvânt, neascultare.

Neascultarea poate lua diferite forme. De aceea este normal să punem întrebarea: care sunt câteva dintre formele principale de neascultare care provoacă blestemul lui Dumnezeu în mod deosebit?

Biblia nu lasă nicio îndoială cu privire la acest răspuns. Forma de neascultare care în mod sigur şi inevitabil provoacă blestemul lui Dumnezeu este încălcarea primelor două din cele Zece Porunci care sunt menţionate în
Exod:

atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, şi a zis: 2 „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara
Egiptului, din casa robiei. 3 Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. 4 Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. 5 Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc”.

Exod 20: 1 – 5

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Care sunt cele două păcate pe care Dumnezeu le menţionează aici? Primul este recunoaşterea oricărui alt dumnezeu mai presus (sau alături) de Domnul. Nu este îndeajuns să-L recunoaştem pe Domnul ca fiind primul sau cel mai mare dintre toţi dumnezeii. Noi trebuie să recunoaştem că El este singurul Dumnezeu adevărat. Nu există un altul în afară de El.

În Isaia 45: 21, Domnul declară cu multă putere: „Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept şi mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este”.

Al doilea păcat, descris în porunca următoare, este întocmirea oricărei reprezentări a lui Dumnezeu făcute de om şi închinarea înaintea acesteia. În Romani, Pavel analizează care sunt implicaţiile încălcării acestor două porunci:

20 In adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi; – fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulţumit; ci s-au dedat la gânduri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat; s-au făcut că sunt înţelepţi şi au înnebunit; şi au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi târâtoare.

Romani 1: 20 – 23

Cei care socotesc că dumnezeii falşi sunt adevăraţi şi practică închinarea idolatră au respins în mod deliberat revelaţia clară a lui Dumnezeu, disponibilă pentru ei prin creaţie. Dimpotrivă, ei au ales să se închine idolilor, care au fost pervertiţi în mod progresiv. La început, ei iau forme omeneşti, dar de acolo ei se degradează într-atât încât ajung păsări, apoi animale, şi până la urmă reptile. Această

prezentare descrie cu exactitate practicile din vremea Egiptului antic. Trei dintre zeii lor principali erau vulturul, şacalul şi cobra.

Dumnezeii falşi

Minţile noastre umane înţeleg cu greu răutatea îngrozitoare a închinării idolatre. Adevăratul Dumnezeu, revelat prima oară în creaţie şi apoi mai amplu în Scriptură, este sfânt, copleşitor, glorios, omnipotent. A-L reprezenta sub chip de orice altă fiinţă creată – fie umană, fie animală – înseamnă a-l aduce o insultă în mod deliberat.
Înseamnă o provocare premeditată a mâniei Sale.

Dă-mi voie să ilustrez aceasta printr-un exemplu brutal. Să presupunem că cineva găseşte un gândac care se târăşte pe podea, îl fotografiază, şi apoi expune fotografia lui deasupra numelui Derek Prince. Cu siguranţă aş interpreta acest lucru ca fiind o insultă adresată mie în mod deliberat. Incomensurabil mai gravă este insulta adusă lui Dumnezeu de către cei care îi atribuie Numele nu numai celei mai nobile dintre creaturile Sale, dar chiar şi celor de cea mai joasă speţă!

Judecata lui Dumnezeu datorată încălcării primelor două porunci poartă semnul caracteristic al unui blestem: el continuă din generaţie în generaţie, cel puţin până la a patra generaţie. În unele naţiuni şi în unele culturi, practicarea închinării la dumnezeii falşi merge înapoi cu sute şi chiar cu mii de ani în urmă, multiplicându-i efectele.

O persoană care vine dintr-un asemenea mediu este moştenitoarea unui blestem care poate fi comparat cu o buruiană plantată în viaţa lui, care îl leagă de forţele satanice aflate în afara lui. Această buruiană are două feluri de rădăcini: 1) o rădăcină lungă, pivotantă care merge direct în jos; 2) cealaltă este formată din rădăcini laterale, nu atât de puternice, dar care se întind în diferite direcţii. Rădăcina pivotantă reprezintă influenţa strămoşilor care s-au închinat dumnezeilor falşi. Rădăcinile laterale reprezintă alte influenţe la care persoana respectivă a fost expusă pe perioada vieţii sale, fie prin diferite păcate pe care le-a comis, fie prin propriul său ataşament faţă de dumnezeii falşi, fie în diferite alte moduri.

Înainte ca persoana să se poată bucura de adevărata libertate şi de plinătatea noii creaţii în Hristos, această buruiană trebuie smulsă în întregime, cu toate rădăcinile ei. Cea mai importantă rădăcină, şi cel mai greu de tratat, este rădăcina pivotantă care leagă persoana

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

respectivă de mulţimea de generaţii care s-au închinat dumnezeilor falşi. Numai harul supranatural al lui
Dumnezeu şi puterea Sa pot îndepărta toate aceste rădăcini în mod eficient. Dar mulţumesc lui Dumnezeu că există speranţă în promisiunea lui Iisus din Matei 15: 13: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu ceresc va fi smuls din rădăcină”.

Păcatele care atrag acest blestem generaţional nu se opresc doar la cele mai evidente forme de idolatrie. Ele includ o serie vastă şi secundară de practici care nu sunt neapărat idolatre sau religioase în mod făţiş. Pentru că natura lor este mascată de terminologii înşelătoare, ele sunt

descrise în mod adecvat ca fiind oculte (derivat din cuvântul latin care înseamnă „ascuns” sau „acoperit peste”). Aceste practici oculte au manifestat o fascinaţie1
puternică pentru oamenii căzuţi, iar în generaţia noastră mai mult ca niciodată.

Două dintre cele mai aprige dorinţe ale naturii umane sunt dorinţa după cunoaştere şi dorinţa după putere. Până într-un anumit punct, omul este capabil să îşi satisfacă aceste dorinţe aprige cu ajutorul surselor naturale şi a mijloacelor naturale. Dacă nu este pe deplin satisfăcut în urma celor obţinute pe această cale, el se va întoarce în mod inevitabil la sursele supranaturale. Acesta este punctul în care el este prins cu uşurinţă în capcana ocultului.

Motivul pentru acest fapt este că în realitate sunt disponibile în univers doar două surse supranaturale de cunoaştere şi de putere: fie Dumnezeu, fie Satan. Prin urmare, orice formă de cunoaştere sau de putere supranaturală care nu provine de la Dumnezeu, provine în mod inevitabil de la Satan. Dacă provine de la
Dumnezeu, ea este legitimă; dacă provine de la Satan, este ilegitimă.

Din moment ce împărăţia lui Dumnezeu este împărăţia luminii, slujitorii Săi ştiu pe cine slujesc şi ce trebuie să facă. Pe de altă parte, din moment ce împărăţia Satanei este o împărăţie a întunericului.

1 Este semnificativ faptul că termenul fascinaţie este derivat din verbul latin care înseamnă „a vrăji”.

cei mai mulţi dintre cei care sunt în împărăţia lui nu cunosc adevărata identitate a celui pe care îl slujesc sau adevărata natură a faptelor lor.

Această dorinţă aprigă după cunoaştere ilegitimă a fost cea care l-a îndemnat pe om la prima sa nelegiuire din
Grădina Eden. Dumnezeu stabilise o graniţă invizibilă între om şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. Când omul a încălcat această graniţă, el s-a aflat pe teritoriul lui Satan şi a devenit prizonierul lui Satan. Din momentul acela, acelaşi fel de dorinţă după cunoaştere sau putere ilegitimă i-a ademenit pe oameni într-un domeniu în care
Satan este capabil să îi facă prizonieri după cum vrea (vezi Timotei 2: 26). După cum am afirmat mai devreme, numele generic pentru acest domeniu este cel de ocult.

Cei care pătrund în această zonă caută să obţină de la Satan cunoaştere sau putere supranaturală, pe care
Dumnezeu nu le permite să le căutate în nicio altă sursă în afară de El însuşi. Dacă fac astfel, ei îl recunosc de fapt pe Satan ca dumnezeu pe lângă adevăratul Dumnezeu, şi astfel ei încalcă prima din cele Zece Porunci. În felul acesta, ei se expun blestemului pe care Dumnezeu l-a rostit asupra tuturor celor care încalcă această poruncă – un blestem care se extinde până la a patra generaţie.

Această concluzie este atât de importantă, încât trebuie subliniată încă o dată: toţi cei care se implică în domeniul ocult se expun pe ei înşişi la blestemul pronunţat asupra celor care încalcă prima poruncă.

În diferite pasaje, Biblia descrie actul prin care cineva se întoarce spre dumnezeii falşi ca fiind „adulter spiritual”.
şi îl condamnă ca pe un păcat mult mai grav decât adulterul fizic. Dacă-l înţelegem în felul acesta, avertizările date în cartea Proverbe împotriva implicării într-o relaţie cu o „femeie imorală” – sau adulteră – se aplică implicării în domeniul ocult. În Proverbe, această femeie imorală este zugrăvită ca fiind o femeie fermecătoare şi fascinantă în abordările ei iniţiale, dar care, în cele din urmă, aduce ruină celor pe care îi seduce:

3 Căci buzele femeii străine strecoară miere, şi cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul; „dar la urmă este amară

ca pelinul, ascuţită ca o sabie cu două tăişuri. spicioarele ei coboară la moarte, paşii ei dau în Locuinţa Morţilor.
6 Aşa că ea nu poate găsi calea vieţii, rătăceşte în căile ei, şi nu ştie unde merge.

Proverbe 5: 3 – 6

În mod special afirmaţia finală clarifică lucrurile: „Rătăceşte în căile ei, şi nu ştie unde merge”. Formele de înşelătorie practicate în domeniul ocult nu au nicio limită. Odată ce o formă este expusă, o alta iese la iveală în locul ei. De aceea este imposibil să se dea o listă completă sau definitivă a tipurilor variate de practici oculte. Cu toate acestea, este posibilă identificarea şi descrierea pe scurt a următoarelor trei ramuri principale: vrăjitoria, ghicirea şi magia.

Vrăjitoria este ramura puterii în domeniul ocult. Rădăcina sa este expusă de o afirmaţie scurtă din 1 Samuel
15: 23: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea” 2 (sublinierea îmi aparţine). Vrăjitoria este o expresie a răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu. Ea reprezintă încercarea omului de a-şi atinge scopurile fără a se supune legii lui Dumnezeu. Forţa motrice a vrăjitoriei este dorinţa de a controla oamenii şi circumstanţele. Pentru a atinge acest scop, ea poate folosi fie presiunile psihologice, fie tehnicile parapsihologice, fie o combinaţie între cele două.

Există trei cuvinte cheie care expun activitatea vrăjitoriei: manipulare, intimidare, dominare. Dominarea este scopul ei final. Manipularea şi intimidarea sunt căi alternative de realizare a acestui scop. Ori de câte ori oamenii folosesc tactici verbale sau nonverbale pentru a manipula, intimida şi domina pe cei din jurul lor, înseamnă că vrăjitoria este la lucru.

În forma sa cea mai simplă, vrăjitoria reprezintă mai mult o expresie a naturii corupte, răzvrătite a umanităţii decăzute. În Galateni 5: 19 – 20.

2 Cuvântul ebraic pentru „ghicire” este keh sem, care înseamnă şi „vrăjitorie”, tradus astfel şi în versiunea engleză a Bibliei, King James Version. folosită şi de către autor – nota traducătorului.

Dumnezeii falşi

În versiunea Cornilescu, este enumerată împreună cu idolatria printre „faptele firii pământeşti”. Există probabil puţini oameni care nu au recurs într-un moment sau altul la vrăjitorie sub această formă.

Totuşi, acesta este doar vârful aisbergului. Este caracteristic lui Satan să exploateze această „faptă a firii” ca o deschidere către puterea demonică, supranaturală ce izvorăşte din împărăţia întunericului. Prin această deschidere, el intră şi preia controlul asupra oamenilor, făcându-i unelte în slujba scopurilor sale rele şi robi ai împărăţiei sale. Rezultatul este vrăjitoria practicată ca artă ocultă, care operează mai ales prin farmece şi blesteme. Celelalte două forme din domeniul ocultului – ghicirea şi magia – sunt motivate de aceeaşi dorinţă de bază: de a controla oamenii şi circumstanţele.

Ghicirea este ramura cunoaşterii din domeniul ocult, care oferă forme multiple şi variate ale cunoaşterii ce nu poate fi obţinută prin mijloace naturale. În forma sa cea mai obişnuită, ghicirea oferă cunoaşterea supranaturală a viitorului. De asemenea, ea include toate formele false de descoperiri religioase, ce susţin că au o sursă supranaturală.

Magia operează prin obiecte materiale sau prin alte căi ce au impact asupra simţurilor fizice, cum ar fi drogurile sau muzica. În Apocalipsa 9: 21, cuvântul folosit pentru vrăjitori este derivat direct din cuvântul grecesc pentru droguri. În 2 Timotei 3: 13, Pavel avertizează că la sfârşitul veacului „oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi”. Cuvântul tradus prin înşelători înseamnă în mod literal „vrăjitori”. Cântarea monotonă – sau incantaţia – a fost dintotdeauna o tehnică a magiei. Cultura contemporană a drogurilor, acompaniată de muzica rock de tip „heavy metal”, este un exemplu viu în care cele două forme de magie lucrează împreună.

Iată o listă scurtă de categorii diverse sub care pot fi clasificate „instrumentele” magiei:

– Orice obiect asociat cu închinarea idolatră, fie că este păgân, fie că se pretinde creştin.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

– Orice obiect care reprezintă orice tip de religie sau sectă falsă, sau practică satanică.

– Orice obiect asupra căruia un practicant al ocultismului a invocat puterea supranaturală. (Chiar dacă în aparenţă această putere este direcţionată spre un scop „nobil”, cum ar fi vindecarea; sursa ei o face să fie canalul pentru un blestem.)

– Orice obiect care este expresia unei superstiţii, cum ar fi potcoave de cai, monede „norocoase”, imagini cu
„Sfinţi”, şi aşa mai departe.

Iată câteva forme specifice ale domeniului ocult ce predomină în cultura noastră contemporană.

1. Ramura puterii din domeniul ocult

Presopunctura, acupunctura, călătoriile astrale, 3 hipnoza, levitaţia, artele marţiale (cele care invocă puteri spirituale supranaturale), controlul minţii, dinamica minţii, 4 parapsihologia, mişcarea mesei într-o şedinţă de spiritism, telekinezie, 5 vindecarea prin „atingere”, vrăjitoria.

2. Ramura cunoaşterii din domeniul ocult

Astrologia, scrierea automată, comunicarea cu spiritele, auzire de „voci”, clarviziune, sfere de cristal, diagnosticare prin terapia culorilor sau a pendulului, presimţire, percepţie extrasenzorială, analiza scrisului de mână, horoscoape, indologie, 6 kabbala, numerologie, 7 medium.

3 Călătoriile astrale sunt o interpretare paranormală a unei experienţe în afara trupului obţinută fie în stare trează, fie prin vise lucide sau meditaţii profunde.

4 Tehnicile din dinamica minţii includ perioade de tăcere, în care te concentrezi asupra elementelor pozitive şi a perceperii „vocii interioare intuitive”. Unele tehnici sunt comparate cu autohipnoza şi controlul minţii şi a fost comparată cu scientologia şi Amway.

5 Deplasarea obiectelor exterioare prin puterea minţii.

6 Metodă de diagnosticare prin cercetarea irisului şi a pupilei.

7 Ştiinţă a numerelor, care, apelând la complicate legi ale matematicii astrale, serveşte astrologilor pentru definirea destinului uman.

telepatie, citirea gândurilor, prezicerea, cititul în palmă, frenologie, 8 şedinţe de spiritism, cărţi de tarot, cititul în frunzele de ceai, cititul în cafea, telepatia, „farmecele”. De asemenea, aici sunt incluse toate cărţile care învaţă despre practicile oculte.

Tot în această categorie se includ toate religiile false sau sectele care pretind revelaţia supranaturală, dar care contrazic Biblia. A face deosebirea între adevărat şi fals în acest domeniu este totuna cu a face deosebirea între drept şi strâmb în domeniul natural. Odată ce am stabilit un standard pentru ceea ce înseamnă drept, ştim că orice se abate de la acest standard este strâmb. Nu are nicio importanţă dacă variază cu un grad sau cu nouăzeci de grade. Este strâmb.

În domeniul spiritual, Biblia este standardul a ceea ce este drept – adică adevărat. Orice se abate de la Biblie este fals. Fie că se abate mai puţin, fie mai mult este lipsit de importanţă. Unele dintre cele mai subtile înşelătorii sunt cele care par că diferă foarte puţin de Biblie.

Deosebit de periculoase sunt religiile care interpretează greşit Persoana, natura sau lucrarea de răscumpărare a lui Iisus Hristos. Noul Testament, de exemplu, îl prezintă pe Iisus ca fiind „Dumnezeu care a luat trup", dar martorii lui Iehova învaţă că El este o fiinţă creată. De asemenea, islamul respinge pretenţia lui Iisus de a fi Fiul lui Dumnezeu şi neagă faptul că El ar fi murit pe cruce. Cu toate acestea, moartea ispăşitoare a lui Iisus este singura bază în care omul poate cere iertarea de păcate.

Următoarele sunt câteva din mulţimea de religii false sau secte care sunt active azi: antropozofia, liturghia neagră, copiii lui Dumnezeu, mişcarea „Christadelphos", Ştiinţa Creştină, francmasoneria, mişcarea Inner Peace (pace interioară), martorii lui Iehova (Studenţii Dawn Bible), mormonii (Biserica lui Hristos şi a sfinţilor de pe urmă), mişcarea New Age, Biserica Religious Science („ştiinţă religioasă" sau cunoscută ca „religia minţii"), ordinul Rosae Cruciş, scientologia.

Teorie potrivit căreia caracterul şi facultăţile psihice şi intelectuale ale omului pot fi recunoscute după conformaţia craniului.

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

Spiritual Frontiers Fellowship (SFF sau Frontierele Părtăşiei Spirituale), spiritualism, teozofie, Biserica Unificării (mişcările Moon şi One World Crusade), Biserica Unitariană.

De asemenea, religiile sau sectele estice, cum ar fi Baha-i, budismul, confucianismul, Divine Light Mission, cei ce sunt guru, Hare Krishna, hinduismul, şintoismul, meditaţia transcendentală, yoga.

3. Ramura din domeniul ocult care acţionează prin obiecte fizice etc.

Amulete, ankh, 9 pietrele zodiacale, 10 talismane sau pandantive magice (de ex. pentru îndepărtarea negilor), cristale folosite în vindecare, droguri halucinogene, discuri sau casete cu muzică rock „heavy metal", simboluri

„Norocoase" (de exemplu potcoave de cai inversate), hexagrame, table de ouija, fetişuri păgâne sau artefacte religioase, table folosite în spiritism, talismane, semne zodiacale.

Evaluarea lui Dumnezeu referitoare la cei care sunt implicaţi în genurile de practici enumerate mai sus este afirmată foarte clar în Deuteronom:

u' Să nu se găsească printre voi nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care foloseşte ghicirea, niciun prezicător al viitorului, sau care face farmece, sau cititor în stele, usau descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile, sau spiritist, nimeni care să întrebe pe cei morţi. 12 Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din cauza acestor

urâciuni, Domnul, Dumnezeul tău îi va izgoni dinaintea ta. 13 Tu să fii desăvârşit înaintea Domnului, Dumnezeului tău.

Deuteronom 18: 10 – 13 (traducerea GBV)

Ankh este o cruce cu un inel în vârf, simbol al vieţii veşnice la vechii egipteni.

Pietre preţioase şi semipreţioase asociate cu o lună a anului sau cu semne zodiacale şi care ar

aduce noroc dacă sunt purtate de o persoană născută în acea lună sau sub acel semn zodiacal.

Dumnezeii falşi

87

Observăm că cei care se angajează în aceste practici oculte sunt clasificaţi în aceeaşi categorie cu cei care îşi sacrifică copiii în foc înaintea dumnezeilor păgâni. Sub Legea lui Moise, pedeapsa obligatorie pentru toate practicile de acest gen era moartea.

Este important să recunoaştem că şi cărţile pot fi canale ale puterii oculte. Când creştinii din Efes au fost confruntaţi prin lucrarea lui Pavel cu realitatea puterii lui Satan, reacţia lor a fost dramatică:

lsMulţi din cei ce crezuseră veneau să mărturisească şi să spună ce făcuseră. 19 Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii şi-au adus cărţile şi le-au ars înaintea tuturor: preţul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginţi”.

Fapte 19: 18 – 19

Singura modalitate adecvată de a trata un asemenea material ocult este de a-l distruge în totalitate – prin foc sau prin orice alt mijloc care pare potrivit – chiar dacă valoarea materialului distrus poate fi foarte mare.

Am subliniat deja faptul că domeniul ocult, la fel ca „femeile străine”, se află în permanentă schimbare. Nu se poate oferi vreodată o listă finală sau exhaustivă a practicilor oculte.

De-a lungul multor ani am căutat să ajut oamenii care aveau probleme ce nu fuseseră rezolvate de genul de consiliere sau de lucrare oferit în mod normal de către majoritatea bisericilor de azi. După părerea mea, problemele oamenilor nu se datorau lipsei de sinceritate sau de zel. De fapt, aceştia păreau mai zeloşi şi mai sinceri decât mulţi dintre cei care frecventau biserica şi care nu manifestau probleme evidente.

În cazurile în care am avut succes în ajutorarea unor asemenea oameni, am descoperit în trecutul acestora, aproape în mod invariabil.

11 Un argint constituia aproximativ plata unei zile de muncă. La tarifele actuale din Statele Unite, această sumă ar putea ajunge foarte uşor la 5.800.000 $.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

O rădăcină a implicării în domeniul ocult. Adesea, aceştia nu considerau acest fapt ca fiind posibila cauză a problemelor lor. Însă, odată ce rădăcina ocultului era expusă şi tratată, de obicei devenea relativ uşoară rezolvarea celorlalte probleme, mult mai evidente.

Îmi revine în minte un exemplu simplu, dar viu. La o întâlnire de rugăciune în casa cuiva, eram aşezat lângă un tânăr în vârstă de aproximativ douăzeci de ani. Nu ne mai întâlnisem înainte, dar m-am simţit îndemnat să-l
Întreb: „Ai primit Duhul Sfânt?”

„Da”, mi-a spus el, după care a adăugat şoptit: „Dar nu vorbesc în limbi”. Era limpede că simţea că ceva îi lipseşte.

Fără a discuta mai departe despre subiectul vorbirii în limbi, l-am întrebat: „Ai fost vreodată la un ghicitor?”

El a reflectat un moment, şi apoi a spus: „Da, o dată, când aveam aproximativ cincisprezece ani. Dar am făcut-o în glumă. Nu am luat-o în serios”.

„Dar totuşi”, l-am presat eu, „ţi s-a prezis viitorul în mod personal?”

„Da”, a recunoscut mai degrabă şovăind, şi apoi a adăugat în apărarea sa: „Dar n-am urmărit un scop anume prin asta”.

„Ai vrea să mărturiseşti aceasta ca fiind un păcat”, am spus, „şi să-L rogi pe Dumnezeu să te ierte şi să te elibereze de consecinţele acestuia?”

Când a căzut de acord să facă acest lucru, l-am condus într-o rugăciune simplă, prin care a mărturisit că vizita sa la ghicitor era un păcat, şi l-a cerut lui Dumnezeu să-l ierte şi să-l elibereze de consecinţele acestuia. Apoi, fără nicio altă explicaţie, mi-am pus mâna pe umărul lui şi l-am cerut lui Dumnezeu să elibereze Duhul Sfânt în el. Instantaneu, fără vreo ezitare sau bâlbâială, a început să vorbească în mod clar şi fluent într-o limbă necunoscută. În câteva momente era pierdut în prezenţa lui Dumnezeu, uitând de absolut orice se petrecea în jurul lui. Bariera invizibilă din viaţa lui fusese îndepărtată!

De atunci, am reflectat de multe ori la întâlnirea mea de scurtă durată cu tânărul acela. Problema lui nu era lipsa de zel sau de sinceritate. Era un faliment al recunoaşterii naturii faptelor sale prin vizitarea

Dumnezeu falşi

ghicitorului. El nu a înţeles că în ochii lui Dumnezeu el era vinovat de adulter spiritual.

Să presupunem că l-aş fi întrebat: „Ai comis vreodată adulter cu o femeie căsătorită?” El n-ar fi spus niciodată:
„Da, dar am făcut-o în glumă… nu a fost nimic serios”.

Mari mulţimi de oameni din ziua de azi se află în situaţii similare. Mulţi dintre ei frecventează biserica. Şi totuşi, din ignoranţă, ei au trecut în domeniul ocultului şi s-au implicat într-un păcat care este mai grav decât adulterul fizic. Până nu vor recunoaşte adevărata natură a ceea ce au făcut, ei trebuie să-şi continue viaţa în umbra blestemului pe care Dumnezeu l-a pronunţat peste toţi cei ce se întorc de la El şi se îndreaptă spre dumnezei falşi. Mai mult, aceeaşi umbră poate continua să se odihnească peste vieţile următoarelor patru generaţii ale urmaşilor lor.

Când sunt confruntaţi cu aceste probleme, creştinii răspund uneori: „Dar eu nu ştiam că fac ceva rău". Replica mea constă în sublinierea modului în care Pavel se descrie pe sine însuşi în 1 Timotei 1: 13 – 15, ca fiind „cel dintâi păcătos", din cauza păcatelor pe care le-a făcut „din neştiinţă, în necredinţă". Ignoranţa nu ne absolvă întotdeauna de vinovăţia păcatelor noastre, dar îl poate determina pe Dumnezeu să ne arate mila Sa dacă ne pocăim şi ne întoarcem la El.

Fiecare dintre noi, fără excepţie, trebuie să luăm în considerare cu mare atenţie cum se aplică aceste principii la viaţa noastră. În primele două din cele Zece Porunci, Dumnezeu şi-a pronunţat judecata cu privire la două

păcate specifice: întoarcerea înspre oricare dintre dumnezeii falşi alături de unicul Dumnezeu adevărat şi închinarea la orice reprezentare a lui Dumnezeu făcută de om. Aceste două păcate includ întreg domeniul ocult.
Judecata lui Dumnezeu asupra celor care le comit se extinde până la următoarele patru generaţii.

În schimb, oricine din cele patru generaţii care ne preced şi care a comis aceste păcate, poate fi cauza unui blestem care vine asupra noastră în generaţia noastră. Fiecare dintre noi are doi părinţi, pairii

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

bunici, opt străbunici şi şaisprezece stră-stră-bunici. Acesta ar fi un total de treizeci de persoane, oricare din ele putând fi cauza unui blestem care există peste vieţilor noastre. Câţi dintre noi ar putea garanta că niciunul din strămoşii apropiaţi nouă nu a fost niciodată implicat în vreo formă de idolatrie sau ocult?

Slavă Domnului că El a oferit o cale de eliberare de orice blestem care ar putea veni prin această sursă! Slavă
Domnului că noi putem beneficia de grija Sa! în acea ultimă zi a socotelii, Dumnezeu nu ne va învinovăţi de faptul că strămoşii noştri au atras un blestem asupra noastră, dar El ne va învinovăţi dacă refuzăm să ne folosim de măsurile pe care El le-a luat ca să fim eliberaţi de un asemenea blestem.

Dumnezeii falşi

Întrebări pentru studiu

1. Conform Proverbe 26: 2, în spatele fiecărui blestem care vine asupra noastră existão.

2. Adevărat sau fals: odată ce cunoaştem cauza unui blestem, nu suntem încă în stare să-l îndepărtăm.

3. Forma de neascultare care va provoca în mod sigur un blestem

de la Dumnezeu este încălcarea

din cele Zece Porunci.

4. Adevărat sau fals: este îndeajuns să-L recunoaştem pe Domnul ca fiind cel mai mare dintre toţi dumnezeii.

5. Al doilea păcat este să facem orice reprezentare a lui Dumnezeu şi să înaintea ei.

6. Prin încălcarea acestor porunci, blestemul va continua timp de câte generaţii?

7. Cuvântul ocult derivă din cuvântul latin care înseamnă

său.

8. Adevărat sau fals: două dintre cele mai puternice dorinţe ale naturii umane sunt dorinţa după cunoaştere şi dorinţa după dragoste.

9. Biblia descrie întoarcerea înspre dumnezeii falşi ca fiind şi îl descrie ca pe un păcat mult mai grav decât.

10. Care sunt cele trei ramuri principale din domeniul ocultului?

– Este ramura cunoaşterii, acţionează prin

obiecte materiale şieste ramura puterii.

11. Adevărat sau fals: dacă cineva comite un păcat, neştiind că a fost un păcat, Dumnezeu nu-i va cere socoteală acelei persoane.

Aplicaţie practică

1. V-aţi închinat vreodată, tu sau altcineva din familia ta, idolilor sau dumnezeilor falşi? Dacă da, enumera numele dumnezeilor falşi.

2. Citeşte listele cu diferitele forme de ocultism de la paginile 84 – 86. Ai participat vreodată la vreuna din ele?
Dacă da, scrie-le pe cele în care ai fost implicat.

Verset de memorat

Cum sare vrabia încoace şi încolo şi cum zboară rândunica, aşa nu nimereşte blestemul neîntemeiat.

Provf. rbe 26: 2

Răspunsul credinţei

Doamne, declar că Tu eşti singurul Dumnezeu adevărat. Nu există niciun Dumnezeu în afară de Tine. Tu eşti sursa mea de putere şi înţelepciune.

Răspunsuri

1. Cauză.

2. Fals.

3. Primelor două.

4. Fals. El este singurul Dumnezeu adevărat.

5. Ne închinăm.

6. Patru.

7. Ascuns; acoperit peste.

8. Fals. După cunoaştere şi putere.

9. Adulter spiritual; adulterul fizic.

10. Ghicirea (cunoaştere), magia (obiecte materiale), vrăjitoria (putere).

11. Fals. Citeşte 1 Timotei 1: 13 – 15.

Diferite păcate morale şi etice

Forma principală a neascultării care provoacă blestemul lui Dumnezeu este definită în Exod 20: 3 – 5: acceptarea dumnezeilor falşi şi venerarea lor. În plus, şi Vechiul Testament descoperă un mare număr de forme secundare

de neascultare asupra cărora Dumnezeu a pronunţat un blestem. În această categorie, Moise enumera douăsprezece păcate morale şi etice, fiecare din ele provocând blestemul lui Dumnezeu (Deuteronom 27: 15 – 16).

Mai devreme în acest capitol, Moise a instruit Israelul să îndeplinească o ceremonie solemnă după intrarea lor în ţara Canaan. Pe cei doi munţi învecinaţi, Ebal şi Garizim, poporul trebuia să aducă jertfe şi să ridice nişte pietre mari cu toate cuvintele Legii scrise pe ele. Cu aceste cuvinte în prim-plan, jumătate din seminţii aveau să invoce o binecuvântare asupra tuturor israeliţilor care erau ascultători, după care celelalte şase seminţii aveau să invoce un blestem asupra tuturor celor care erau neascultători. Atât la rostirea binecuvântării, cât şi a blestemului, întreg poporul trebuia să răspundă prin „Amin!” 1

În felul acesta, Dumnezeu a hotărât ca în timpul ocupării ţării Canaan de către Israel, acesta să fie confruntat cu două alternative diametral opuse: o binecuvântare pentru ascultare sau un blestem pentru

1 Iosua 8: 32 – 35 consemnează modul în care această ceremonie a fost îndeplinită realmente după ce Israelul a intrat în ţara Canaan.

neascultare. Între acestea nu exista teren neutru. De atunci încolo, fiecare israelit care a intrat în Canaan avea să se bucure fie de binecuvântarea lui Dumnezeu, fie să îndure blestemul Său.

Aceste două alternative sunt prezentate cu o claritate desăvârşită în istoria Israelului, şi relatările ulterioare confirmă manifestarea acestora. Totuşi, aceste alternative nu sunt limitate numai la Israel. Ele se aplică în mod egal tuturor celor ce vor intra într-o relaţie cu Dumnezeu bazată pe legământ. În Noul Legământ, la fel ca în cel Vechi, Dumnezeu oferă aceleaşi două alternative: fie binecuvântarea pentru ascultare, fie blestemul pentru neascultare. Una din marile iluzii ale creştinilor, pe care Satan o cultivă cu mare grijă, este aceea că există o a treia posibilitate, care nu este nici ascultarea cu binecuvântările ei, nici neascultarea cu blestemele ei. Nici Vechiul Testament, şi nici Noul Testament nu oferă o asemenea opţiune.

Cele douăsprezece blesteme pronunţate asupra israeliţilor pe muntele Garizim erau detaliate şi specifice. În continuare îţi propun un rezumat al principalelor tipuri de conduită care intră sub incidenţa blestemelor:

– Acceptarea şi venerarea dumnezeilor falşi;

– Lipsa respectului faţă de părinţi;

– Toate formele de oprimare şi nedreptate, în special când sunt îndreptate împotriva celor slabi şi neajutoraţi;

– Toate formele de sex ilicit şi nenatural.

Ultimul blestem include toate formele de neascultare faţă de Lege.

Ca întotdeauna, cauza principală a blestemului lui Dumnezeu o reprezintă orice formă de amestec cu dumnezeii falşi. Aceasta este urmată de lipsa respectului faţă de părinţi. Condiţia de a ne respecta părinţii este afirmată şi accentuată din nou în Noul Testament. În Efeseni, Pavel confirmă a cincea din cele Zece Porunci:

Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept. 2 „Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta” – este cea dintâi

poruncă însoţită de o făgăduinţă – 3 „ca să fii fericit, să trăieşti multă vreme pe pământ”.

Efeseni 6: 1 – 3

Nenumăraţi oameni din zilele noastre – inclusiv mulţi creştini – nu sunt conştienţi de faptul că lipsa respectului faţă de părinţi atrage blestemul lui Dumnezeu asupra lor. Nu aş putea estima numărul de oameni de care m-am ocupat în mod personal cu privire la această problemă. Slavă Domnului că am văzut o schimbare minunată în bine în vieţile celor care au recunoscut acest păcat, s-au pocăit de el şi şi-au schimbat atitudinea faţă de părinţii lor!

Referitor la această temă, este potrivit să citãm un pasaj din cartea mea despre căsătorie, Un partener de căsnicie ales de Dumnezeu:

Pavel subliniază faptul că cele patru porunci precedente nu aveau nicio promisiune ataşată în cazul în care erau respectate. Dar pentru această a cincea poruncă, referitoare la părinţi, Dumnezeu a adăugat o promisiune specială: „ca să fii fericit”. În acelaşi timp, promisiunea implică o condiţie: dacă vrei să fii fericit, trebuie să ai grijă să-ţi onorezi părinţii. Dimpotrivă, dacă nu-ţi onorezi părinţii, nu te poţi aştepta să fii fericit.

Ţine minte că este posibil să-ţi onorezi părinţii fără să fii de acord cu ei în toate privinţele sau să aprobi tot ceea ce fac ei. S-ar putea să nu fii de acord cu ei în unele probleme, şi totuşi să menţii o atitudine respectuoasă faţă de ei. Să-ţi onorezi părinţii în felul acesta înseamnă să-L onorezi pe Dumnezeu însuşi, care a dat aceste porunci.

Sunt convins că o atitudine potrivită faţă de părinţi este o cerinţă esenţială pentru prezenţa binecuvântării lui
Dumnezeu în viaţa oricărei persoane. În toţi anii în care m-am ocupat de creştini prin învăţare, păstorire, consiliere şi alt gen de relaţii, nu am întâlnit pe nimeni care să aibă o atitudine greşită faţă de părinţii săi şi să se bucure de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

O asemenea persoană ar putea fi plină de zel în multe domenii ale vieţii creştine, să fie activă în biserică şi energică în slujire. Se poate să aibă în cer un loc care să o aştepte. Şi totuşi, îi lipseşte întotdeauna ceva în viaţă:
binecuvântarea şi favoarea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, am văzut mulţi creştini a căror viaţă a fost revoluţionată atunci când au recunoscut o atitudine greşită faţă de părinţi, s-au pocăit de ea şi au făcut schimbările necesare, îmi amintesc de un bărbat care se făcuse vinovat de o viaţă plină de amărăciune şi ură faţă de tatăl său. Deşi tatăl lui era deja mort, acest bărbat a călătorit sute de mile până la cimitirul unde acesta fusese îngropat. Îngenunchind lângă mormânt, el şi-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu cu adâncă remuşcare şi pocăinţă. Nu s-a ridicat de pe genunchi până când nu a fost convins că păcatul lui fusese iertat şi că fusese eliberat de efectele lui dăunătoare. Din acel moment, întregul curs al vieţii sale s-a schimbat din frustrare şi înfrângere în biruinţă şi împlinire.

Următoarea formă de conduită din lista din Deuteronom 27 este oprimarea şi nedreptatea, îndreptate mai ales împotriva celor slabi şi neajutoraţi. Există cu siguranţă multe exemple ale unui asemenea comportament în cultura noastră contemporană, dar probabil niciunul nu provoacă blestemul lui Dumnezeu în aceeaşi măsură ca uciderea deliberată a unui copil nenăscut. Cine este mai lipsit de ajutor şi mai incapabil de autoapărare decât un bebeluş în pântecele mamei lui, dacă propriii lui părinţi nu-l protejează?

Cât de ciudat este că oamenii care sunt activi în lupta împotriva prejudecăţii şi nedreptăţii rasiale – şi pe bună dreptate – în realitate trec cu vederea şi promovează practica avortului! La fel de ciudat este că oamenilor care nu le trece niciodată prin minte să ridice mâna cu violenţă asupra unui copilaş, nu simt nicio compasiune faţă de un copil mult mai mic şi care se află în pântecele mamei sale. Într-un fel.

Diferite păcate morale şi etice

substituirea cuvântului copilaş cu fetus insensibilizează conştiinţa oamenilor. Cu toate acestea, schimbarea terminologiei nu afecteaz Inn niciun fel adevărata natură a unui asemenea act.

Cineva a întrebat: „Ce speranţă mai rămâne pentru o societate în care mamele îşi ucid propriii bebeluşi?”
Atitudinea lui Dumnezeu faţă de avort nu este afectată de o schimbare de terminologie. El îl clasifică foarte simplu ca fiind „crimă” – şi îl tratează ca atare. În naţiune după naţiune din întreaga lume milioane de vieţi sunt distruse de către blestemul care urmează acestei fapte.

Forma finală a conduitei care provoacă blestemul lui Dumnezeu din lista luată din Deuteronom 27 este abuzul şi pervertirea relaţiei sexuale. Din păcate, unii creştini şi-au format impresia că sexul este oarecum necurat, ceva ce nu poate fi ocolit, dar care fără îndoială are nevoie de scuze. Totuşi, imaginea biblică este exact opusă. Sexul este parte din planul original al Creatorului pentru om, ceva sacru şi frumos. Din acest motiv, Dumnezeu a hotărât limite riguroase privind actul sexual, pentru a-l proteja de abuz şi pervertire. Aceste graniţe sunt delimitate prin blestemele pronunţate în versetele 20 – 23 din Deuteronom 27.

Faptele interzise enumerate aici se referă la relaţia sexuală cu diferite persoane înrudite fie prin sânge, fie prin căsătorie, precum şi orice formă de relaţie sexuală cu animale. Faptele interzise în Biblie includ de asemenea toate formele de exprimare a homosexualităţii, în Levitic 18: 22, Dumnezeu declară: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune” – tradusă şi prin detestabil. Este acelaşi cuvânt folosit în
Deuteronom 18: 12 pentru a descrie diferite forme de practici oculte.

În zilele noastre, multe din aceste limite, desemnate pentru a proteja sanctitatea actului sexual, sunt eliminate în mod deliberat – uneori chiar şi în numele creştinismului. Cu toate acestea, niciun argument bazat pe „etica situaţională” sau „noua moralitate” (care nu este deloc nouă) nu poate afecta sau schimba legile lui Dumnezeu care guvernează comportamentul uman. Toţi cei ce se lasă în voia perversiunilor sexuale

se expun pe ei înşişi blestemului lui Dumnezeu.

Este semnificativ faptul că această listă din Deuteronom 27, cu faptele care provoacă blestemul lui Dumnezeu, este urmată imediat de Deuteronom 28 printr-o listă completă de binecuvântări pentru ascultare şi de blesteme pentru neascultare. E ca şi când Dumnezeu ar spune: „Înainte de a decide dacă să ascultaţi sau nu, ar trebui să analizaţi cu grijă consecinţele. Aşadar, iată care sunt acestea!”

Diferite păcate morale şi etice

Întrebări pentru studiu

1. În Deuteronom 27: 15 – 26, Moise enumera douăsprezece păcate şicare provoacă blestemul lui
Dumnezeu.

2. Adevărat sau fals: condiţia pentru binecuvântări şi blesteme este diferită în Noul Testament faţă de cea din
Vechiul Testament.

3. „Cinsteşte pe mama ta şi pe tatăl tău este prima poruncă însoţită de o”.

4. Adevărat sau fals: poţi avea o atitudine greşită faţă de părinţii tăi şi totuşi să te bucuri de binecuvântările lui
Dumnezeu.

5. O altă formă de conduită greşită este şi

– mai ales împotriva celor slabi şi neajutoraţi.

6. Adevărat sau fals: pentru că trăim într-o societate modernă, noi nu ne mai aflăm sub influenţa legilor care guvernează imoralitatea sexuală.

Aplicaţie practică

1. Ai fost vreodată lipsit de respect faţă de părinţii tăi? Dacă da, recunoaşte aceasta înaintea lui Dumnezeu şi
Cere-l iertare.

2 Ai profitat vreodată de cei slabi şi neajutoraţi? Dacă da, recunoaşte situaţia specifică înaintea lui Dumnezeu, cere-l iertare şi rosteşte un cuvânt de binecuvântare la adresa celui (celor) de care ai profitat.

3. Ai avut vreodată vreo relaţie sexuală ilicită? Dacă da, pocăieşte-te de aceste relaţii şi roagă-L pe Dumnezeu să te ierte şi să te cureţe.

4. Ai fost vreodată ţinta opresiunilor şi nedreptăţilor, sau a lipsei de respect din partea copiilor tăi sau a altora?

Verset de memorat

Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea pacea, împreună cu cei ce cheamă pe
Domnul dintr-o inimă curată.

2 TIMOTEI 2: 22

Răspunsul credinţei

Doamne, nu voi face niciun compromis în legătură cu ceea ce spune Cuvântul Tău că este adevărat, şi nu îmi voi justifica faptele mele rele. Doresc să umblu în neprihănire.

Răspunsuri

1. Morale şi etice.

2. Fals: este aceeaşi condiţie. Ascultarea aduce cu sine binecuvântări şi neascultarea aduce cu sine blesteme.

3. Făgăduinţă.

4. Fals.

5. Oprimarea, nedreptatea.

6. Fals.

8

Antisemitismul

Cu patru mii de ani în urmă Dumnezeu a făcut o alegere care a influenţat întreaga perioadă istorică următoare.
El a căutat un bărbat care avea să împlinească condiţiile Sale astfel încât, până la urmă, acesta să devină canalul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru toate naţiunile. Bărbatul pe care l-a ales se numea Avram (mai târziu
Avraam).

Scopul lui Dumnezeu în alegerea lui Avraam este descris în Geneza 12: 2 – 3. În mod caracteristic, binecuvântarea şi blestemul sunt strâns legate între ele. Dumnezeu rosteşte peste Avraam patru promisiuni legate de binecuvântare:

– „Te voi binecuvânta”.

– „Vei fi o binecuvântare”.

– „Voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează”.

– „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”.

Totuşi, în mijlocul acestor binecuvântări se află şi un blestem:

– „Voi blestema pe cei ce te vor blestema”. 1

Adăugarea acestui blestem serveşte unui scop practic foarte important. Orice persoană asupra căreia Dumnezeu îşi rosteşte binecuvântarea este prin urmare expusă în mod automat urii şi opoziţiei

Cel de-al doilea verb, tradus aici cu „a blestema”, înseamnă şi „a aduce injurii”, „a ocări”.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

celui mai puternic inamic al lui Dumnezeu şi al poporului Său: Satan. În mod paradoxal, s-ar părea că binecuvântarea lui Dumnezeu provoacă blestemul lui Satan, canalizat prin buzele celor pe care Satan îi controlează. Din acest motiv, când Dumnezeu îl binecuvântează pe Avraam, El a adăugat blestemul Său asupra tuturor celor l-ar fi blestemat pe Avraam. Aceasta înseamnă că nimeni nu îl putea blestema pe Avraam fără a atrage în schimb blestemul lui Dumnezeu.

În Geneza 27: 29, când Isaac îl binecuvântează pe fiul său, Iacov, el a extins şi asupra lui aceeaşi protecţie pe care Dumnezeu a oferit-o iniţial lui Avraam: „Blestemat să fie oricine te va blestema”. Mai târziu, sub constrângere divină, Balaam rosteşte o revelaţie profetică legată de destinul Israelului, exact opusă intenţiei sale de la început, aceea de a blestema Israelul. Unele părţi din această revelaţie, relatată în Numeri 24: 9, au repetat cuvintele rostite deja cu referire la Avraam şi Iacov: „Binecuvântat este cel ce te binecuvântează, şi blestemat este cel ce te blestemă”. Luate împreună, aceste versete arată cât se poate de clar că atât binecuvântarea, cât şi blestemul care au fost la început rostite pentru Avraam s-au transmis urmaşilor săi, Isaac şi Iacov, şi apoi celor din generaţiilor următoare, care azi sunt cunoscuţi în mod colectiv ca poporul evreu.

Dumnezeu nu a făcut ca vrăjmaşilor Săi să le fie imposibil să-i blesteme pe Avraam, Isaac şi Iacov şi pe urmaşii lor, ci Să asigurat ca nimeni să nu poată face acest lucru fără să se teamă de consecinţe. De atunci încolo, nimeni nu a blestemat vreodată poporul evreu fără a atrage asupra sa un blestem mult mai înspăimântător: acela al Dumnezeului Atotputernic.

În limbaj contemporan, atitudinea care provoacă acest blestem al lui Dumnezeu este cuprins într-un singur cuvânt: antisemitism.

Ar fi nevoie de o întreagă carte pentru a urmări manifestarea acestui blestem în istoria indivizilor şi a naţiunilor începând din vremea patriarhilor până în zilele noastre. Este suficient să spunem că timp de aproape patru mii de ani niciun individ şi nicio naţiune nu a blestemat vreodată poporul evreu fără a atrage în schimb asupra lor blestemul

Antisemitismul

distrugător al lui Dumnezeu.

Istoria lui Nabil Haddad oferă o ilustrare contemporană grăitoare a celor două aspecte ale promisiunii lui
Dumnezeu faţă de Avraam: pe de o parte, blestemul asupra celor care ocărăsc poporul evreu; şi, pe de altă parte, binecuvântarea care rezultă în urma binecuvântării lui. Nabil este un arab palestinian, născut în Haifa, într-o familie binecunoscută. Ulterior, el a emigrat în Statele Unite, unde a devenit un om de afaceri de succes. De

asemenea, el a avut o întâlnire extraordinară cu Domnul Iisus Hristos. Iată povestea lui, descrisă cu propriile sale cuvinte:

Numele meu este Nabil Haddad. Sunt arab palestinian şi m-am născut în Haifa, în 1938, având părinţi arabi creştini.

Îmi aduc aminte că din primii ani ai copilăriei, întotdeauna mergeam la culcare deprimat. Am luat hotărârea să aflu o cale de a fi fericit. Ştiam că părinţii mei mă iubeau, dar asta nu mi-a schimbat starea de nefericire. Eram convins că dacă aş putea deveni bogat şi plin de succes, aş fi fericit. Acesta a devenit obiectivul meu.

În 1948 a început războiul dintre arabi şi evrei. Toată familia mea s-a mutat în Liban. La sfârşitul anilor 1950
am venit în Statele Unite la colegiu.

Astfel, în America, am început să-mi realizez obiectivul de a acumula succes şi bogăţie prin intermediul educaţiei şi al afacerilor. În anii următori m-am căsătorit, am devenit cetăţean american, am avut primul copil şi am deschis francize2 McDonald’s. La vârsta de treizeci de ani eram milionar. Totuşi, depresia nu mă părăsise.
Am început să urmăresc lucrurile materiale — maşini, călătorii, agrement, tot ceea ce se putea

2 Franciza este un sistem de comercializare a produselor, serviciilor şi tehnologiilor, bazat pe o colaborare strânsă şi continuă între persoane fizice şi juridice, independente din punct de vedere financiar, prin care o persoană acordă unei alte persoane dreptul de a exploata o afacere, un produs sau un serviciu (n.trad.).

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

cumpăra cu bani — ca să mă simt fericit. Nimic nu a funcţionat.

În cele din urmă, am început să pun întrebări: Cine este acest Om, Iisus? Cine este Acesta despre care oamenii încă vorbeau la 2000 mii de ani după moartea Sa? Cine este Acesta pe care unii oameni chiar 11 venerau?

Am deschis Biblia, dorind să văd ce a spus acest Iisus despre El însuşi, şi o Prezenţă mi-a umplut camera.
Oarecum ştiam că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Am petrecut cea mai mare parte a anului care a urmat citind
Biblia şi vorbindu-le prietenilor mei despre Iisus. Dar încă eram depresiv. În acea perioadă mi-am vândut cele nouă restaurante McDonald’s pentru câteva milioane şi am început o nouă afacere. Lucrurile au început să meargă rău. Devenisem tot mai depresiv. Am început să-L întreb din nou pe Dumnezeu.

„De ce, Doamne? înainte să ştiu că Iisus este Fiul Tău, eram bine. Acum totul îmi merge rău!”

Dumnezeu a răspuns: „Ce ai făcut cu descoperirea că Iisus este Fiul Meu? Nimic din viaţa ta nu s-a schimbat.
Până şi Satan ştie că Iisus este Fiul Meu”. „Ce vrei să fac, Doamne?”
„Pocăieşte-te şi primeşte-L în viaţa ta”. Am găsit pe cineva care a putut să-mi arate cum să mă rog. M-am pocăit şi L-am rugat pe Iisus să intre în inima mea.
Câteva luni mai târziu am fost botezat cu Duhul Sfânt. Acum deţineam răspunsul. Nu am mai mers la culcare deprimat. Dar viaţa mea nu era încă în ordine. Afacerea mea continua să meargă prost. Din nou m-am confruntat cu Domnul. „Doamne!” am spus. „Mi-ai jucat o farsă. Când nu ştiam nimic despre Fiul Tău, Iisus, îmi mergea bine. Apoi mi-ai arătat că El este Fiul Tău, şi lucrurile au început să se înrăutăţească. Apoi L-am primit în viaţa mea, şi acum pierd totul!”

„Eu sunt un Dumnezeu gelos”, mi-a răspuns El. „Afacerea

ta este dumnezeul tău, Rolls Royce-ul este dumnezeul tău, poziţia ta este dumnezeul tău. Îţi voi lua toţi aceşti dumnezei falşi pentru a-ţi arăta cine este adevăratul Dumnezeu. Dar te voi ridica din nou”.

În zece luni am ajuns la faliment.

La puţin timp după aceea m-am dus la Fort Lauderdale la un seminar numit „Blesteme: cauză şi remediu”.
prezentat de Derek Prince. Am aflat că multe domenii din viaţa mea se aflau sub un blestem: cel financiar, cel fizic, nu mă bucuram de copiii mei, etc. Mi-am adus aminte de aceleaşi probleme din viaţa tatălui meu şi din vieţile altor membri din familia mea.

În a treia zi, când Derek a condus câteva sute de oameni într-o rugăciune pentru a fi eliberaţi de blesteme, m-am ridicat. Oamenii din faţa mea, de lângă mine şi din spatele meu au avut parte de manifestări fizice de eliberare.
Dar eliberarea mea nu a avut loc la acea întâlnire. În ziua următoare, timp de opt ore întregi, prin stări de vomă dureroase, am fost eliberat de blesteme care erau în profunzimea fiinţei mele. Când L-am întrebat pe Domnul de ce anume fusesem eliberat, El mi-a arătat vrăjitoria şi multe alte probleme specifice.

Timp de mai multe luni, Domnul a continuat să-mi arate domenii suplimentare de blesteme. De fiecare dată m-am pocăit şi am revendicat eliberarea mea în baza lui Iisus, Care S-a făcut blestem pentru mine.

Într-o zi, în timp ce mă închinam, am spus: „Cât de măreţ eşti! Tu ai creat universul şi tot ceea ce este în el!”
Domnul m-a întrebat dacă într-adevăr credeam acest lucru. Am spus: „Da, Doamne!”

El a spus: „Cum este cu poporul Meu evreu? încă păstrezi resentimente în inima ta împotriva lor”.

Mi-am amintit că toată familia mea blestemase evreii. Din primii mei ani de viaţă am fost învăţat să îi urăsc.
Acum, în

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

prezenţa Domnului, am spus: „Renunţ la orice resentiment din inima mea faţă de poporul evreu, îl iert!” Imediat ceva s-a schimbat în interiorul meu.

La scurt timp după aceea, am văzut că Dumnezeu îi spusese lui Avraam, tatăl evreilor: „Voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei care te vor blestema” (Geneza 12: 3). Apoi mi-am dat seama că finanţele mele nu fuseseră sub binecuvântare, ci sub blestem – un blestem al insuficienţei. Nu mai eram în stare să fac suficienţi bani pentru a-mi împlini nevoile. Chiar dacă făceam 250.000 de dolari, aveam nevoie de
300.000. Mai târziu, când am făcut 500.000 de dolari, aveam nevoie de 700.000 de dolari pentru a-mi acoperi cheltuielile.

Din 1982, de când am fost eliberat de blestemul antisemitismului şi de blestemul insuficienţei care îl însoţea, venitul meu a întrecut întotdeauna cheltuielile şi nevoile mele. Şi sunt în stare să dau din belşug pentru lucrarea împărăţiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu mi-a vindecat în acelaşi timp şi trupul, şi sentimentele. Sunt total eliberat de depresie. Pot spune cu adevărat că umblu în biruinţă. Mărturia mea i-a ajutat pe mulţi alţii să fie eliberaţi din blestem şi să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Lecţia de viaţă a lui Nabil este clară: nimeni nu-şi poate permite să urască sau să blesteme poporul evreu.
Această lecţie este la fel de necesară astăzi cum a fost şi ieri. Atât din punct de vedere social, cât şi politic, antisemitismul este una dintre forţele cele mai puternice care lucrează în lumea noastră contemporană. Totuşi, în cele din urmă, antisemitismul înseamnă dezastru pentru toţi cei care se lasă controlaţi de el.

Din păcate, de-a lungul multor secole, Biserica creştină practicantă s-a făcut deseori vinovată de propagarea antisemitismului flagrant. Şi

lotuşi, Biserica datorează fiecare binecuvântare spirituală pe care o revendică celor care au fost victimele ei:
poporul evreu. Fără evrei, Biserica nu ar fi avut apostoli, Biblie sau Mântuitor.

Iată unul din motivele principale pentru starea actuală de căldicel şi a lipsei de putere în multe adunări creştine – mai ales în Europa şi Orientul Mijlociu, unde antisemitismul este adânc înrădăcinat. Povestea

lui Nabil Haddad arată o soluţie: recunoaşterea deschisă a antisemitismului ca fiind păcat, urmată de pocăinţă şi renunţare. Acest fapt va avea ca rezultat o schimbare interioară profundă a inimii faţă de poporul evreu şi o recunoaştere a binecuvântărilor spirituale nemăsurate pe care Biserica creştină a primit-o prin el.

Pe această bază putem apoi să-L implorăm pe Dumnezeu să îndepărteze umbra blestemului care se odihneşte în prezent asupra unor secţiuni majore ale Bisericii şi să-L rugăm să o înlocuiască cu binecuvântarea Sa.

Întrebări pentru studiu

1. Câte promisiuni legate de binecuvântare a rostit Dumnezeu peste Avraam, conform textului din Geneza 12: 2
3?

2. Adevărat sau fals: Dumnezeu i-a oferit lui Avraam protecţie de Satan prin rostirea unui blestem în mijlocul binecuvântărilor.

3. Scripturile arată clar că binecuvântările şi blestemul rostite la început pentru Avraam au fost transmise mai apoi poporului.

4. Adevărat sau fals: nimeni nu a blestemat vreodată pe Avraam, Isaac şi Iacov sau pe urmaşii lor fără a atrage asupra sa un blestem mult mai înspăimântător.

5. Atât din punct de vedere social, cât şi politic

este una dintre forţele cele mai puternice care lucrează în cultura noastră contemporană.

6. Adevărat sau fals: Biserica creştină de-a lungul secolelor a protejat poporul evreu.

7. Pentru a rupe blestemul antisemitismului, persoana trebuie să-l

mărturisească drept, după care trebuie să se

— Şi săla el.

Aplicaţie practică

1. Ce ai învăţat despre antisemitism şi nu ai ştiut înainte?

2. A schimbat acest capitol modul în care gândeşti despre Israel şi evrei? în ce fel?

3. Ai blestemat vreodată Israelul sau evreii? Dacă da, ia-ţi câteva momente pentru a te pocăi şi cere-l lui
Dumnezeu să te ierte.

109

Verset de memorat

Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, vor prospera.

Psalmul 122: 6 (traducerea GBV)

Răspunsul credinţei

Doamne, binecuvântez Israelul în Numele Tău şi rostesc un cuvânt de pace peste Ierusalim.

Răspunsuri
1. Patru.

2. Adevărat. „Voi blestema pe cel ce te va blestema.

3. Evreu.

4. Adevărat.

5. Antisemitismul.

6. Fals. Biserica a propagat deseori antisemitismul

7. Păcat, pocăiască, renunţe.

Legalism, fire pământească, apostazie

În Ieremia 17: 5, Dumnezeu rosteşte blestemul Său asupra altui gen de păcat care, asemeni antisemitismului, este prezent în multe domenii ale Bisericii: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul!”

În acest context – ca în multe alte pasaje din Scriptură – cuvântul muritor nu se referă la trupul fizic.1 Mai degrabă, se referă la natura pe care fiecare dintre noi am primit-o prin moştenire de la sinunoşul nostru comun.
Adam. Adam nu a zămislit niciun copil p. ui. i când el însuşi nu a încălcat porunca lui Dumnezeu. Motiva (ia
e.cu (i.il i.1 în le giuirii sale nu a fost atât de mult dorinţa de a face rău cil <lui în i de a fi independent de
Dumnezeu.

Această dorinţă lucrează în fiecare din urmaşii lui Aclam. i „le semnul distinct al firii pământeşti. În domeniul religiei, ea caut. i îndeplinească fapte neprihănite fără a depinde de harul supranatural al lui Dumnezeu.
Indiferent cât de bune sunt intenţiile lui, produsul final va fi întotdeauna un „Ismael”, şi nu un „Isaac”.

Adjectivul pe care Scriptura îl foloseşte de regulă cu privire la firea pământească este corupt Deşi poate produce o mare parte din lucrurile

În versiunea NIV a Bibliei în limba engleză, cuvântul tradus în limba română cu muritor este flesh (carne); în următoarele versetele alese de autor, acest cuvânt este tradus în Biblia Cornilescu cu firea pământească – n.trad.)

destinate să impresioneze mintea şi simţurile, ea este infectată de corupţie. Rezultatul tuturor eforturilor ei este descris în Evrei 6: 1 ca fiind „fapte moarte", de care Dumnezeu ne cheamă să ne pocăim.

Genul de om descris în Ieremia 17: 5 nu este străin de harul lui Dumnezeu. Acest lucru este arătat prin propoziţia de încheiere: „Îşi abate inima de la Domnul!" Dacă el nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Domnul, nu s-ar fi spus despre el că se „abate" de la El. O persoană de acest fel a experimentat harul supranatural şi puterea lui Dumnezeu, dar apoi se întoarce înapoi, sprijinindu-se pe propria abilitate naturală. Comportamentul său descoperă că are mai multă încredere în ceea ce poate face pentru el însuşi decât în ceea ce poate face Dumnezeu pentru el. De fapt, el îl insultă în mod deliberat pe Dumnezeu. Această atitudine atrage după sine blestemul lui Dumnezeu.

Următorul verset descrie rezultatul blestemului pe care o asemenea persoană îl atrage asupra sa: „Căci este ca un nenorocit în pustie, şi nu vede venind fericirea; locuieşte în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat şi fără locuitori" (Ieremia 17: 6).

Ce imagine vie a unui om aflat sub blestemul lui Dumnezeu! El se trezeşte trăind în „locuri arse" şi „într-un pământ sărat". Tot ce îl înconjoară este sterp şi sumbru. Înviorarea poate veni la toţi cei din jurul său, dar, în mod misterios, întotdeauna trece pe lângă el. El este condamnat la uscăciune şi frustrare.

Blestemul din Ieremia 17: 5 – 6 lucrează în vieţile multor persoane, dar se aplică şi unui domeniu mult mai larg. El reprezintă una din cauzele invizibile, dar reale ale uscăciunii şi ineficientei existentă în multe secţiuni ale
Bisericii creştine contemporane. Aproape fiecare mişcare ce are o oarecare semnificaţie în creştinism îşi găseşte originea într-o lucrare puternică, supranaturală a harului lui Dumnezeu şi a Duhului lui Dumnezeu. Şi, mai presus de orice altceva, toate aceste mişcări datorează acestui fapt impactul pe care l-au avut asupra istoriei.

Totuşi, astăzi multe – probabil cele mai multe – dintre aceste mişcări nu mai pun un accent atât de mare pe harul lui Dumnezeu şi pe puterea Duhului Sfânt. Ele s-au întors înapoi, bizuindu-se pe ceea

ce pot realiza mai bine prin eforturi proprii. Ele „se încred în om" – adică în ele însele – şi „se sprijină pe un muritor". În mod siguf, dar imperceptibil, „inima lor se abate de la Domnul". Poate că ele au câştigat

„Respectabilitate” religioasă şi intelectuală, dar prin aceasta au renunţat la favoarea lui Dumnezeu. În locul acesteia, au atras asupra lor umbra întunecată a blestemului pronunţat în Ieremia 17: 5.

A înlocui harul divin cu aptitudinile umane înseamnă a înălţa ceea ce este firesc mai presus de ceea ce este spiritual. Efectul se va manifesta în multe domenii diferite. De exemplu:

– Teologia va fi înălţată mai presus de revelaţie;

– Educaţia intelectuală mai presus de formarea caracterului;

– Psihologia mai presus de discernământ;

– Programul mai presus de călăuzirea Duhului Sfânt;

– Elocvenţa mai presus de puterea supranaturală;

– Raţionamentul mai presus de umblarea prin credinţă;

– Legile mai presus de dragoste.

Toate aceste erori reprezintă diferite manifestări ale unei grave şi fundamentale erori: aşezarea omului pe un loc pe care Dumnezeu l-a rezervat numai pentru Domnul Iisus Hristos.

Acesta a fost genul de situaţie pe care Pavel a încercat să o rezolve în bisericile din Galatia. În Galateni 3: 1 – 10, el urmăreşte problema de la sursa ei până la punctul său culminant. Ce urmează este doar un rezumat.

În versetul 1, Pavel identifică sursa ca fiind o influenţă satanică înşelătoare, pe care o numeşte vrăjitorie. „O, galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat… înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos ca răstignit?”
(sublinierea îmi aparţine). O variantă alternativă redă astfel întrebarea lui Pavel: „Cine v-a vrăjit?”

Această influenţă satanică a întunecat singura sursă a harului atotsuficient al lui Dumnezeu: /sus Hristos răstignit. Despărţit în felul acesta de harul lui Dumnezeu, poporul Său se întoarce în mod inevitabil

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Înapoi la un sistem de legi religioase. Aceasta îl conduce pe Pavel la următoarea întrebare, din versetul 2: „Prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei?” (sublinierea îmi aparţine). Cuvântul folosit în mod obişnuit pentru a descrie acest lucru este legalism. Totuşi, deoarece acest cuvânt este folosit adesea într-un mod imprecis, este important să-l definim cât mai exact.

Legalismul poate fi definit în două feluri înrudite. Prima definiţie este: încercarea de a câştiga neprihănirea înaintea lui Dumnezeu prin respectarea unui set de reguli.

În Romani 3: 20, Pavel elimină acest lucru cu o fermitate absolută: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului”. Articolul hotărât aplicat substantivului lege este adăugat de către traducător. Ceea ce spune de fapt Pavel sună aşa: „Prin fapte ale Legii, nimeni nu va fi socotit neprihănit”. Se face referire în primul rând la Legea lui Moise, dar afirmaţia se aplică oricărui alt set de reguli religioase. Legea ne poate arăta că suntem păcătoşi, dar ea nu are puterea de a ne schimba.

În mod alternativ, legalismul ar putea fi definit ca încercarea de a impune orice altă condiţie în vederea câştigării neprihănirii dincolo de ceea ce a lăsat Dumnezeu însuşi.

Condiţia de bază a lui Dumnezeu este descrisă în felul următor:

M [Neprihănirea] ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morţi pe Iisus Hristos, Domnul nostru, 25 care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, şi a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi.

Romani 4: 24 – 25

Aceasta este condiţia simplă, dar atotsuficientă a lui Dumnezeu pentru a obţine neprihănirea: să ne încredem în
El, crezând că El a făcut pentru noi două lucruri: 1) EI L-a dat pe Iisus la moarte pentru păcatele noastre; 2) EI L
a înviat pe Iisus din morţi pentru ca noi să

lim socotiţi neprihăniţi. Dumnezeu nu cere mai mult de atât, şi nimeni nu a fost vreodată autorizat să adauge ceva la condiţiile lui Dumnezeu.

Apoi, odată ce am primit neprihănirea în felul acesta prin credinţă, faptele neprihănirii, care sunt corespunzătoare acesteia, vor rezulta din credinţa noastră. Dar dacă adăugăm orice altă condiţie pentru a obţine neprihănirea, Dumnezeu nu. Se va întâlni cu noi pe acest temei, şi faptele neprihănirii nu vor urma. Niciodată nu vom fi în stare să depăşim cele mai bune realizări pe care le putem obţine prin eforturile umane.

Aceasta este explicaţia pentru următoarea întrebare pusă de Pavel în Galateni 3: 3: „Sunteţi aşa de nechibzuiţi?
După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească?” (sublinierea îmi aparţine).
Termenul are aici sensul de carnal, adică de „bizuire pe propria noastră natură firească”. Mai departe, în
Galateni 5: 19 – 21, Pavel enumera cel puţin 15 „fapte ale firii”. Niciuna dintre ele nu este bună sau acceptată înaintea lui Dumnezeu, pentru că firea nu este capabilă să producă vreun lucru pe care Dumnezeu să îl accepte.
În Romani 8: 8, Pavel rezumă lucrul acesta astfel: „Şi cei care sunt în firea păcătoasă, nu pot să placă lui
Dumnezeu” (traducerea GBV, sublinierea îmi aparţine).

În final, în Galateni 3: 10, Pavel afirmă apogeul acestui proces descendent: un blestem. „Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem”.

Astfel, prin logica Duhului Sfânt, Pavel analizează problema bisericilor galatene, care este şi problema multor biserici contemporane. Ea descinde dintr-o influenţă amăgitoare, satanică, ce se infiltrează în Biserică şi distrage atenţia poporului lui Dumnezeu de la unica sursă a harului Său: Iisus Hristos răstignit. Pavel clasifică această influenţă ca fiind vrăjitorie sau fermecare.

Fiind despărţiţi în felul acesta de harul lui Dumnezeu, creştinii degenerează în mod inevitabil în legalism şi în a se bizui pe firea pământească. Rezultatul final al acestei tendinţe descendente este un blestem. Am subliniat deja în capitolul 6 că farmecele şi blestemele

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

sunt instrumentele principale ale vrăjitoriei.

În felul acesta, adevărul din Ieremia 17: 5 – 6 este regăsit şi în Noul Testament, şi îşi găseşte expresia în Galateni
3: 1 – 10. Când ne încredem în faptele Legii (legalism) şi facem din firea pământească tăria noastră, acestea vor culmina într-un blestem. Ca rezultat, poporul lui Dumnezeu îşi va trăi viaţa în „locuri arse” şi „într-un pământ sărat”.

Firea pământească se poate manifesta în multe forme. Deseori acestea sunt evidente şi neatrăgătoare pentru oamenii religioşi. Câteva exemple tipice ar fi: necurăţia sexuală sau imoralitatea; limbajul vulgar; excesul de mâncare sau băutură; urmărirea ambiţiilor personale; mânie necontrolată sau alte pasiuni rele. Ceea ce face ca legalismul să fie deosebit de periculos este că îi atrage pe bărbaţii şi femeile care sunt sinceri, dedicaţi şi care nu ar fi uşor de prins în capcana acestor păcate mult mai evidente ale firii. Totuşi, în ceea ce priveşte consecinţele lui finale, legalismul este la fel de mortal ca şi alte păcate mai puţin „respectabile”. Este instrumentul favorit al lui Satan în abaterea creştinilor care altfel ar putea deveni o ameninţare serioasă pentru împărăţia lui.

Pentru mine personal, analiza problemei galatene este mai mult decât un simplu exerciţiu de teologie abstractă.
Din contră, este foarte reală, dar şi dureroasă. În 1970, în Fort Lauderdale, am fost „anexat” în mod suveran şi supranatural unui grup mic de slujitori care proveneau din medii diferite. Niciunul dintre noi nu am anticipat ceea ce avea să ni se întâmple, şi niciunul nu a înţeles ceea ce avea Domnul de gând cu noi. Fără îndoială, dacă am fi continuat să ne bizuim pe Duhul Sfânt care iniţiase relaţia noastră, El ne-ar fi descoperit în mod treptat scopul Lui pentru noi, dar nu aceasta a fost calea pe care am urmat-o noi. Mult prea curând, şi fără ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă de fapt, au început să se manifeste diferitele trăsături ale „sindromului” din Galateni
3. Deciziile şi acţiunile noastre nu au mai fost iniţiate de Duhul Sfânt, ci s-au bazat pe un sistem elaborat de reguli şi concepte. Continuam să-L

recunoaştem pe Duhul Sfânt, dar în modul în care clienţii unui restaurant ar recunoaşte un chelner. Dacă simţeam că

aveam nevoie de ceva, îl chemam în treacăt. Dar, de cele mai multe ori, ne-am bizuit pe metodele şi planurile elaborate de noi.

Privind înapoi, îmi dau seama acum că lucrarea Duhului Sfânt iniţiată printre noi fusese o ameninţare serioasă pentru Satan. În consecinţă, el a recurs la tactici care fuseseră atât de reuşite în Galatia şi în nenumărate alte situaţii de-a lungul istoriei Bisericii. Erau doi paşi decisivi: 1) el a înlocuit Crucea din centrul vieţilor şi lucrărilor noastre; 2) el L-a înlocuit pe Iisus ca şi „Cap peste toate lucrurile” în acţiunile şi relaţiile noastre (vezi
Efeseni T.22). Printr-un proces inevitabil, am degenerat în genul normal de organizaţie religioasă, care acţiona prin intermediul raţiunii şi aptitudinii naturale.

În mod paradoxal, una din cauzele principale ale problemelor noastre consta tocmai în faptul că avuseserăm un început supranatural. Ca şi galatenii, noi „am început în Duhul”. Având acel început, calea prin care am devenit pur şi simplu o altă organizaţie religioasă, care funcţiona în plan natural, ocupându-ne astfel locul printre nenumăratele grupuri similare din cadrul creştinismului, nu a fost unul uşor sau nedureros. După cum le-a spus
Pavel galatenilor, ceea ce a fost iniţiat de Duhul Sfânt nu poate fi dus la bun sfârşit prin firea omenească.

Nu a trecut mult până să fim confruntaţi de manifestarea blestemului pe care îl adusesem astfel asupra noastră.
Manifestările lui au fost cele caracteristice şi pentru alte evenimente similare de-a lungul istoriei Bisericii.
Relaţiile personale au fost rupte; congregaţiile au fost dezbinate şi împrăştiate; lucrări promiţătoare au fost întrerupte sau altele au fost deviate de la scopul lui Dumnezeu; creştinii cândva entuziaşti au fost distruşi de frustrare şi deziluzie. Mulţi şi-au abandonat credinţa. Dacă am fi obligaţi să numim într-un cuvânt toate acestea, ar fi trebuit să-i spunem „1-Cabod, adică «nu mai e slavă»” (1 Samuel 4: 21).

Rezultaul oricărei activităţi religioase care nu a fost iniţiată şi călăuzită de Duhul Sfânt este rezumat în Evrei
6: 1, prin expresia fapte moarte. Pentru acestea, remediul este formulat în acelaşi verset: pocăinţa. Lucrul acesta mi-a fost dezvăluit mie personal. Nu puteam

Învinovăţi pe altcineva. Trebuia să accept responsabilitatea pentru lucrul în care eram implicat. Mai presus de orice, mi-am dat seama că am stins Duhul Sfânt şi L-am întristat.

Mi-am dat seama că trebuia să îmi recunosc păcatele înaintea lui Dumnezeu şi să mă încred în El în privinţa iertării şi a restaurării. Aceasta a

fost o decizie personală pe care numai eu o puteam lua. Nu o puteam lua în numele altora, dar dacă aş fi găsit o cale care să ducă la restaurare, atunci cei care îşi vedeau nevoia puteau urma aceeaşi cale. În 1983 m-am pocăit şi am pus capăt implicării mele în acel grup.

În mila Sa, Dumnezeu mi-a arătat, pas cu pas, calea pe care o căutam. Am descoperit că există o cale de ieşire de sub blestem şi de a intra încă o dată în binecuvântare. Dacă nu aş fi făcut această descoperire, această carte nu ar fi fost scrisă. Pentru cei ce s-ar putea afla într-o situaţie similară, le ofer în Secţiunea 111: „De la blestem la binecuvântare" o explicare completă a paşilor ce trebuie urmaţi.

În Galateni, Pavel expune o altă cale prin care blestemul poate veni asupra poporului lui Dumnezeu: apostazia.

6 Mă mir că treceţi aşa de repede de la Cel ce va chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. 7 Nu doar că este o altă Evanghelie, dar suni unii oameni care vă tulbură, şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! 9 Cum am mai spus o spun şi acum: dacă vă propovăduieşte cineva o
Evanghelie deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!

Galateni 1: 6 – 9

Genul de persoană descrisă aici se prezintă pe sine ca fiind un slujitor al lui Hristos, dar el perverteşte adevărul central al Evangheliei. Pavel declară că o asemenea persoană atrage asupra ei un blestem. Cuvântul grecesc anatema înseamnă „blestemat". El indică un lucru

Legalism, fire pământească, apostazie

care provoacă mânia lui Dumnezeu şi este subiectul condamnării şi al respingerii Sale irevocabile.

Evanghelia conţine un miez central al adevărului revelat care a fost acceptat şi susţinut de Biserică în întregul ei de-a lungul tuturor generaţiilor. Acesta ar putea fi rezumat după cum urmează:

fsus Hristos este Fiul lui Dumnezeu divin şi etern, care a devenit un membru al rasei umane prin naşterea din fecioară. El a trăit o viaţă fără păcat, a murit pe cruce ca jertfă de ispăşire pentru păcatele omenirii, a fost îngropat şi a înviat a treia zi din mormânt, în trup. El S-a înălţat la cer, de unde. Se va întoarce pe pământ în persoană pentru a judeca vii şi morţii.

Oricine se pocăieşte de păcat şi crede în jertfa lui fsus primeşte iertarea păcatelor şi darul vieţii veşnice.

Este important să subliniem faptul că Evanghelia are în centru moartea şi învierea lui Iisus. În 1 Corinteni 15: 3 – 4.

Pavel rezumă acest mesaj la trei evenimente istorice: „Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi… a fost îngropat… şi a înviat a treia zi, după Scripturi”.

Prima autoritate pe care Pavel o citează ca sprijin pentru aceste evenimente este reprezentată de Scripturi – la vremea aceea, Scripturile însemnând Vechiul Testament. Ca o confirmare suplimentară a învierii, Pavel continuă să enumere diferiţi martori care L-au văzut pe Iisus după ce El înviase din morţi. Totuşi, mărturia lor este secundară în raport cu cea a Vechiului Testament.

Prin două afirmaţii succesive, Pavel subliniază faptul că credinţa în învierea în trup a lui Iisus este esenţială mântuirii: „Şi dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, şi zadarnică este şi credinţa voastră… Şi dacă n-a înviat Hristos, credinţa voastră este zadarnică, voi sunteţi încă în păcatele voastre!” (vezi 1 Corinteni 15: 14 şi 17).

În 2 Tesaloniceni 2: 3, apostolul Pavel avertizează că la sfârşitul

vremii apostazia va fi larg răspândită. Există motive puternice să credem că noi ne aflăm acum în perioada de apostazie care a fost prevestită. În câteva denominaţii creştine majore, mulţi lideri creştini recunoscuţi au renunţat public la credinţa în Scripturi şi – în special – la învierea în trup a lui Hristos. Probabil că ei nu realizează că declaraţia lor de necredinţă este ea însăşi o împlinire a Scripturilor pe care ei o resping!

Totuşi, ei nu pot schimba un lucru: în afară de cazul că se pocăiesc, cei care pervertesc în felul acesta
Evanghelia atrag asupra lor mânia şi blestemul lui Dumnezeu.

Legalism, fire pământească, apostazie

Întrebări pentru studiu

1. Care este adjectivul pe care Scriptura îl aplică de regulă firii?

2. Adevărat sau fals: genul de persoană descrisă în Ieremia 17: 5 – 6 este străină de harul lui Dumnezeu.

3. O persoană aflată sub genul de blestem citat în Ieremia 17: 5 – 6 se află atât într-un, cât şi în

4. A pune aptitudinile umane în locul harului divin înseamnă a înălţa mai presus de.

5. Adevărat sau fals: o definiţie a legalismului este încercarea de a obţine neprihănirea înaintea lui Dumnezeu prin respectarea unui set de reguli.

6. Care sunt cele două lucruri pe care trebuie să le credem pentru a obţine neprihănirea înaintea lui Dumnezeu?

7. A face din „carne” tăria noastră se numeşte.

8. În 2 Tesaloniceni 2: 3, Pavel avertizează că la sfârşitul veacului va fi larg răspândită.

Aplicaţie practică

1. Firea pământească poate lua multe forme. Ai experimentat modul în care omul carnal se ridică deasupra omului spiritual? Cum?

2. În Galateni 3: 1 – 10, Pavel descrie oamenii care încep în Duhul şi sfârşesc în fire. Ce ai învăţat despre modul în care se întâmplă acest lucru?

3. Ai căzut vreodată în legalism? Dacă da, cum?

4. Evrei 6: 1 numeşte întreaga activitate ce nu este călăuzită de Duhul Sfânt drept „fapte moarte”. Ai luat parte vreodată la fapte moarte? Remediul este pocăinţa. Petrece un timp cu Domnul şi roagă-L să-ţi descopere orice faptă moartă din viaţa ta, şi apoi rosteşte o rugăciune de pocăinţă şi cere-l iertare.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Verset de memorat

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii.

Galateni 3: 13

Răspunsul credinţei

Iisuse, dorinţa mea este să umblu în Duhul, şi nu în fire. Îmi voi păstra privirea aţintită asupra Ta şi asupra harului Tău.

Răspunsuri

1. Corupt.

2. Fals. Această persoană a experimentat harul şi puterea lui Dumnezeu, dar l-a întors spatele lui Dumnezeu pentru a se bizui pe propriile sale posibilităţi.

3. Pământ sterp, frustrare.

4. Firescul, spiritual.

5. Adevărat.

6. Că Tatăl L-a dat morţii pe Iisus pentru păcatele noastre şi că Iisus a înviat din morţi.

7. Fire pământească.

8. Apostazia sau alunecarea.

10

Furtul, mărturia mincinoasă, jefuirea lui Dumnezeu

Ultimii trei profeţi ai Vechiului Testament – Hagai, Zaharia şi Maleahi – tratează cu toţii diferite domenii în care
Israelul a experimentat manifestarea blestemului lui Dumnezeu. Este ca şi când acestor profeţi li s-ar fi dat sarcina de a rezuma istoria israeliţilor de când au intrat sub Legea lui Moise şi de a-i confrunta pe aceştia cu motivele pentru care anumite blesteme ale Legii veniseră asupra lor.

Profetul Zaharia descrie o viziune pe care a avut-o referitoare la blestemul lui Dumnezeu care vine peste căminele oamenilor care fac parte din poporului Său:

Am ridicat din nou ochii şi m-am uitat, şi iată că era un sul de carte care zbura. 2E1 m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coţi, şi o lăţime de zece coţi”. 3 Şi El mi-a zis: „Acesta este blestemul care este peste toată ţara; căci, după cum este scris pe el, orice hoţ şi oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârşire de aici. „Îl trimit – zice Domnul oştirilor – ca să intre în casa hoţului şi a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea, şi s-o mistuie împreună cu lemnele şi pietrele ei”.

Zaharia 5: 1 – 4

124

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

Blestemul descris de Zaharia intră în casa tuturor celor ce au comis două păcate specifice: furtul şi mărturia mincinoasă (termenul contemporan pentru cel din urmă este sperjur.) Odată intrat, blestemul rămâne până când distruge întreaga casă: lemnele, pietrele şi absolut totul.

Aceasta este o imagine vie a modului în care lucrează un blestem odată ce l-am admis în viaţa noastră. Nu putem fixa limite după alegerea noastră în ceea ce priveşte domeniile care vor fi afectate de acesta. Dacă nu ne pocăim şi nu căutăm mila lui Dumnezeu care să ne elibereze, blestemul va distruge până la urmă întreaga casă.

Răspândirea acestor două păcate – furtul şi sperjurul – în cultura noastră contemporană poate fi măsurată prin câteva statistici simple. Furtul este atât de adânc înrădăcinat astăzi în Statele Unite, încât aproape zece procente din valoarea bunurilor expuse în magazinele care vând cu amănuntul se datorează preţului asigurării împotriva furtului. Iată o cauză a inflaţiei mai puţin mediatizată! Pe de altă parte, sperjurul fraudează Trezoreria Statelor
Unite cu miliarde de dolari în fiecare an prin declaraţii false de venituri. Onestitatea totală în acest domeniu ar putea probabil să şteargă întregul deficit bugetar!

Conform viziunii lui Zaharia, blestemul care vine în urma acestor două păcate, al furtului şi al sperjurului, afectează nu numai individul, ci întreaga lui casă. În ebraica biblică, cuvântul casă se aplică nu numai structurii materiale, ci şi oamenilor care locuiesc în ea – adică unei familii. Mai mult decât pare la prima vedere, aceste două păcate, precum şi blestemul care le urmează au contribuit la distrugerea vieţii de familie, ceea ce reprezintă o trăsătură unică a perioadei în care trăim. Efectul lor final va fi similar cu cel al sulului pe care Zaharia l-a văzut în viziunea lui: distrugerea unor naţiuni şi chiar a unor civilizaţii întregi.

Mai devreme, Hagai oferise o imagine la fel de vie a nenorocirii care afecta viaţa celor din poporul său:

„Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?”
5 Aşa vorbeşte

Furtul, mărturia mincinoasă, jefuirea lui Dumni – /. i-u

acum Domnul oştirilor: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre! 6 Semănaţi mult şi strângeţi puţin, mâncaţi, şi tot nu, vă săturaţi, beţi, şi tot nu vă potoliţi setea, vă îmbrăcaţi, şi tot nu vă este cald; şi cine câştigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!”

Hagai 1: 4 – 6

Blestemul descris de Hagai poate fi rezumat într-un singur cuvânt: insuficienţă. În toate aspectele exterioare, israeliţii aveau tot ceea ce le trebuia pentru a-şi satisface principalele nevoi materiale. Cu toate acestea, din anumite motive pe care ei nu le puteau înţelege, exista întotdeauna un deficit. Dumnezeu a trebuit să le trimită un profet pentru a le arăta că forţa invizibilă care le distrugea agoniseala era un blestem pe care îl aduseseră asupra lor prin punerea propriilor lor preocupări egoiste înaintea nevoilor Casei Domnului.

Multe naţiuni contemporane bogate se confruntă cu o situaţie similară. Majoritatea oamenilor câştigă mult mai mult decât au câştigat vreodată părinţii sau bunicii lor. Şi totuşi, în timp ce generaţiile anterioare s-au bucurat de un sentiment de mulţumire şi siguranţă, generaţia actuală este chinuită de o lăcomie fără odihnă care nu este niciodată satisfăcută. În unele din aceste naţiuni, nivelul datoriilor personale este mai înalt decât a fost vreodată.

Maleahi, ultimul dintre cei trei profeţi, combină învinuirile aduse deja Israelului prin cei doi predecesori ai săi.
El îşi acuză poporul nu numai pentru atitudinea greşită faţă de Dumnezeu, dar şi de furt în cele mai serioase forme: jefuirea nu numai a semenilor, ci chiar şi a lui Dumnezeu însuşi.

s „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi?” Dar voi Mă întrebaţi: «Cu ce Te-am înşelat?»
Cu zeciuielile şi darurile de mâncare. 9 Sunteţi blestemaţi câtă vreme căutaţi să mă înşelaţi, tot poporul în întregime!”

Maleahi 3: 8 – 9

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Acest pasaj descoperă un principiu care guvernează atitudinea lui Dumnezeu faţă de fiecare generaţie şi în fiecare dispensaţie: El păstrează o consemnare cu ceea ce Îi dăruieşte poporul Său. Cu mai mult de o mie de ani înainte, Dumnezeu a hotărât ca Israelul să pună deoparte pentru El prima zecime din totalul venitului său, în bani sau în produse. Acesta a fost un semn important al relaţiei de legământ între poporul Israel şi Dumnezeu.
Neascultarea în acest domeniu reprezenta o încălcare a legământul lor.

Acum, prin Maleahi, Dumnezeu îşi prezintă consemnarea. Ţinând cont de tot ceea ce poporul Său a reţinut în mod ilegal, El îi învinovăţeşte de furt.1 El scoate în evidenţă faptul că aceasta a adus un blestem distrugător asupra întregii naţiuni şi chiar asupra fiecărui domeniu din vieţile lor.

Dar Dumnezeu nu încheie pe un ton negativ. În acest text, El îşi instruieşte poporul cum să iasă de sub blestem şi să intre în binecuvântarea Lui:

„Aduceţi însă la Casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice
Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare”.

Maleahi 3: 10

Ca să treacă de la blestem la binecuvântare, Dumnezeu cere poporului Său două lucruri: pocăinţă şi restituire. În orice caz de jaf, aceste cerinţe nu se modifică niciodată, fie că cel jefuit a fost Dumnezeu, fie omul.

În Noul Testament, Dumnezeu nu stabileşte nicăieri o lege specifică, asemeni celei din Vechiul Testament, prin care cere creştinilor să pună deoparte pentru El a zecea parte din venitul lor total. Legământul

harului nu acţionează prin legi impuse din afară, ci prin legile scrise de Duhul Sfânt în inimile credincioşilor. În
2 Corinteni 9: 7, Pavel îi – instruieşte pe creştini: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau cu silă” (sublinierea îmi aparţine).

Un lucru totuşi este sigur: Duhul Sfânt nu va determina niciodată pe un credincios să fie zgârcit. În Psalmul
51: 12, David se roagă Domnului: „Sprijină-mă cu un duh de bunăvoinţă!” (sublinierea îmi aparţine). O
caracteristică distinctă a Duhului Sfânt este generozitatea. Dumnezeu însuşi este cel mai mare dintre toţi dătătorii. Când Dumnezeu mişcă inimile celor din poporul Său, El îi va face asemenea Lui: dătători generoşi.

În Evrei 8: 6, scriitorul pune în contrast vechile şi noile legăminte, şi reaminteşte creştinilor că ei eu intrat într-un „Legământ mai bun, căci a fost aşezat pe făgăduinţe mai bune”. Este de neconceput ca poporul care se bucură de acest legământ mai bun să fie mai puţin generos în a dărui lui Dumnezeu decât cei care au fost sub un legământ inferior. Dacă poporul lui Dumnezeu aflat sub Lege I-a dat zeciuielile – şi mai mult decât atât – cum ar putea creştinii aflaţi sub har să justifice faptul că ei fac mai puţin? Standardele harului sunt mai înalte, nu mai joase decât cele ale Legii.

De-a lungul tuturor dispensaţilor, un principiu fundamental continuă neschimbat: zgârcenia faţă de Dumnezeu provoacă blestemul Său, dar generozitatea eliberează binecuvântarea Sa.

128

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Ultimii trei profeţi ai Vechiului Testament tratează cu toţii diferite domenii în care Israelul a experimentat manifestarea blestemului lui Dumnezeu. Care sunt aceşti profeţi?

2. Care sunt cele două păcate specifice care au determinat intrarea blestemului în toate casele celor care le-au comis, conform cu Zaharia 5: 1 – 4?

3. Maleahi 3: 8 – 9 descrie păcatul care atrage blestemul:

4. Care este fapta care descrie acest blestem, conform cu Hagai 1: 4 – 6?

5. Pentru a trece de la blestem la binecuvântare, Dumnezeu cere două lucruri de la poporul Său: şi.

6. Zgârcenia faţă de Dumnezeu provoacă blestemul Lui, în timp ce provoacă binecuvântarea Lui.

Aplicaţie practică

1. Ai comis vreuna din cele trei păcate discutate în acest capitol?

2. Ai văzut dovada blestemului în viaţa ta?

3. A trece de la blestem la binecuvântare presupune pocăinţă şi restituire. Vino înaintea Domnului şi pocăieştete de participarea la aceste păcate, şi apoi întreabă-L pe Dumnezeu ce ar vrea să faci în ceea ce priveşte restituirea.

Verset de memorat

Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă; „căci pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu”.

2 Corinten: 9: 7

Furtul, mărturia minci

noasă, jefuirea lui dumnezeu

Răspunsul credinţei

Doamne, tot ceea ce am este al Tău. Mă dedic „să umblu pe calea oamenilor de bine, şi să ţin cărările celor neprihănit.

Proverbe 2: 20

1. Hagai, Zaharia, Maleahi.

2. Furt şi sperjur.

3. Jefuirea lui Dumnezeu.

4. Insuficienţă.

5. Pocăinţă, restituire.

6. Generozitatea.

Tipare de autoritate

Atât binecuvântările, cât şi blestemele fac parte dintr-un domeniu vast, invizibil, care afectează viaţa fiecăruia dintre noi. Un factor central şi decisiv în acest domeniu este autoritatea. Fără cunoaşterea principiilor autorităţii, este imposibil să înţelegi domeniul spiritual şi chiar să funcţionezi în cadrul său.

Secolul XX a fost martorul unei revolte împotriva formelor de autoritate care au fost în mod general recunoscute de rasa umană timp de mii de ani, revoltă care a cuprins aproape întreaga lume. Principalele structuri sociale afectate au fost familia, biserica şi diferite ramuri ale conducerii seculare.

Adesea oamenii presupun că această revoltă a schimbat sau a abolit aceste forme de autoritate, dar nu este aşa.
Principiile care guvernează exercitarea autorităţii au acelaşi caracter obiectiv şi universal ca şi legea gravitaţiei.

Omul cu o atitudine de revoltă poate decide să respingă legea gravitaţiei şi să se arunce de la o fereastră de la etajul zece. Dar respingerea acelei legi nu o va schimba sau invalida în niciun fel. Omul tot va cădea şi va muri pe trotuarul de jos. Acelaşi lucru se aplică legilor care guvernează exercitarea autorităţii. Oamenii le pot ignora sau respinge, dar cursul vieţii lor tot va fi hotărât de ele, fie că le recunosc, fie că nu le recunosc.

În tot universul, există o singură sursă supremă de autoritate – şi numai una: Dumnezeu, Creatorul. Totuşi.
Dumnezeu nu-şi exercită în mod normal autoritatea în mod direct, ci o deleagă altora, la alegerea

Lui. După ce Iisus a înviat din morţi, El le-a spus ucenicilor Săi: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ” (Matei 28: 18 – GBV). Din momentul acela, Dumnezeu a lăsat toată autoritatea în mâna lui Iisus. Dar
Iisus, la rândul Său, deleagă altora autoritatea pe care El a primit-o de la Tatăl.

Astfel, autoritatea din cadrul universului poate fi descrisă asemeni unui cablu deosebit de puternic, care coboară de la Dumnezeu Tatăl la Iisus. În mâna lui Iisus, cablul se separă în nenumărate cabluri mai mici care ajung la persoanele pe care le-a ales El – atât îngeri, cât şi oameni – din diferite părţi ale universului.

Un termen folosit în Biblie pentru a descrie o persoană care îşi exercită autoritatea este cap. De exemplu, în 1
Corinteni 11: 3, Pavel scrie: „Dar vreau să ştiţi că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, şi că Dumnezeu este Capul lui Hristos”.

Prin această analogie a capului, Pavel descrie un „cablu” al autorităţii care îşi are originea la Dumnezeu Tatăl, coboară la Hristos şi de la Hristos la bărbatul care împlineşte rolul de soţ şi tată în familie. În virtutea acestei relaţii, bărbatul reprezintă autoritatea desemnată în casa lui.

În relaţiile sociale umane, soţul/tatăl este exemplul primordial al unei persoane desemnate pentru a-şi exercita autoritatea. Există totuşi multe alte tipare de autoritate recunoscute în mod obişnuit: un conducător peste poporul său; un comandant militar peste soldaţii săi; un profesor peste elevii săi; un pastor peste membrii congregaţiei sale.

Numai Dumnezeu are autoritate absolută. Toate celelalte forme de autoritate sunt supuse limitărilor de diferite tipuri. Autoritatea delegată este validă numai în cadrul unei sfere date. De exemplu, autoritatea unui conducător este în mod normal limitată de legile naţiunii sale şi nu se extinde asupra zonelor „personale” din viaţa supuşilor săi. Autoritatea unui tată asupra familiei sale nu-i permite să încalce legile guvernului secular. Profesorul are autoritate asupra elevilor săi numai în cadrul limitelor vieţii şcolare. Pastorul are autoritate asupra congregaţiei sale numai în problemele care sunt guvernate de

forma religioasă acceptată de către congregaţie.

Toate exemplele de mai sus sunt generalităţi. Pentru o acurateţe deplină, ar fi necesar să adaug multe alte restricţii şi condiţionări. De asemenea, există cazuri în care două forme de autoritate se suprapun, generând conflicte. Cu toate acestea, exemplele prezentate sunt

suficiente pentru a stabili principiile de bază care guvernează exercitarea autorităţii.

De obicei, se presupune că ori de câte ori se face abuz de autoritate, ea este în mod automat anulată. Aceasta se poate întâmpla în cazuri extreme, dar în mod normal lucrurile nu stau aşa. O oarecare formă de autoritatea reprezintă o necesitate fundamentală pentru orice tip de viaţă socială. Abuzul de autoritate poate genera multe greutăţi, dar, chiar şi aşa, este mai bine decât alternativa, care este anarhia.1

În multe aglomerări de populaţie de azi, aerul respirat de oameni a devenit atât de poluat încât este periculos pentru sănătate. Cu toate acestea, Dumnezeu nu înlătură din acest motiv tot aerul de pe suprafaţa pământului.
Chiar şi aerul poluat este de preferat absenţei totale a aerului. În mod similar, chiar şi abuzul de autoritate este mai bun decât anarhia.

O cale importantă de exercitare a autorităţii este binecuvântarea oferită celor care se află sub autoritate. Geneza
27 relatează importanţa extraordinară pe care atât Iacov, cât şi Esau au ataşat-o binecuvântării date de tatăl lor.
Isaac. Şi cu un motiv bine întemeiat, căci istoria urmaşilor lor a fost stabilită de atunci încoace de cuvintele rostite de către Isaac, peste fiecare dintre ei la vremea respectivă. Iar Isaac nu este un caz izolat. Dimpotrivă, în întreaga Biblie, binecuvântarea unui tată nu este considerată a fi de importanţă secundară decât faţă de cea dată de Dumnezeu însuşi. Totuşi, în autoritatea de a binecuvânta, există implicit şi autoritatea de a blestema.
Binecuvântarea şi blestemul nu pot fi separate niciodată, aşa cum nici căldura nu poate fi separată

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

de frig sau ziua de noapte. Aceasta înseamnă că persoanele cu autoritate o poate exercita în unul din cele două sensuri: pentru a binecuvânta sau pentru a blestema. Aceeaşi autoritate care face ca o binecuvântare să aibă efect, face şi ca blestemul să fie la fel de eficient.

Un exemplu dramatic este dat de viaţa de familie a lui Iacov. Geneza 31 relatează modul în care Iacov, împreună cu cele două soţii ale sale, cele două concubine şi cei unsprezece copii, au plecat pe furiş de la unchiul său.
Laban, din Mesopotamia, şi au pornit înapoi înspre ţara Canaan. Însă Laban, întovărăşit de câteva din rudele sale, a pornit în căutarea lui Iacov şi l-a ajuns în munţii Galaad. Acolo a urmat o confruntare între ei, în care
Laban l-a acuzat pe Iacov de furtul terafimilor2 săi.

Ceea ce Iacov nu ştia era că Rahela, soţia pe care o iubea cel mai mult, luase pe ascuns idolii. În consecinţă, Iacov a reacţionat indignat la acuzaţia lui Laban. L-a provocat pe Laban să caute între toate lucrurile familiei lui, şi apoi – pentru a-şi apăra nevinovăţia – el a adăugat ceea ce era de fapt un blestem: „Dar să piară acela la care îţi vei găsi dumnezeii tăi!” (Geneza 31: 32).

Laban a căutat într-adevăr între toate lucrurile care aparţineau familiei lui Iacov, dar Rahela a reuşit să păstreze terafimii ascunşi. Cu toate acestea, cuvintele blestemului lui Iacov au fost încărcate cu autoritatea de soţ. Ele erau echivalente cu o sentinţă de condamnare la moarte a persoanei care furase idolii. Faptul că Iacov nu şi-a dat seama că vorbele sale erau îndreptate împotriva Rahelei, nu a împiedicat împlinirea blestemului. La scurt timp după aceea, Rahela a murit la naşterea celui de-al doilea fiu al ei (vezi Geneza 35: 16 – 19). Iată ce autoritate are un soţ, fie de a binecuvânta, fie de a blestema!

Trebuie să adăugăm că, prin luarea în posesie a „zeilor" falşi, Rahela a păşit în domeniul idolatriei şi al ocultului. Astfel, prin propria ei acţiune, ea renunţase deja la protecţia lui Dumnezeu şi s-a expus

Tipare de autoritate

blestemului care în mod inevitabil urmează implicării în domeniul ocult. Iată un exemplu clar că legile care guvernează binecuvântările-şi blestemele sunt – în propria lor sferă – la fel de reale şi de obiective ca legea gravitaţiei. Ele acţionează, fie că oamenii le recunosc, fie că nu le recunosc.

În planul lui Dumnezeu pentru căsătorie, soţul şi soţia devin „un singur trup", unindu-şi astfel identităţile lor separate într-o unitate nouă. În baza acestui fapt, soţul îşi include soţia în mod natural în autoritatea pe care ei o împărtăşesc asupra copiilor lor. Dacă nu face lucrul acesta, soţul poate deveni arbitrar sau despotic.

Cu toate acestea, astăzi este mult mai obişnuit ca soţul să se îndrepte înspre extrema opusă prin renegarea responsabilităţilor sale faţă de soţia sa şi copiii săi, şi chiar prin abandonarea lor completă, în asemenea circumstanţe, soţia rămâne să poarte singură o povară care ar fi trebuit împărtăşită de cei doi. Rezultatul este adesea o prăbuşire completă a întregii structuri familiale. Soţiile creştine care se găsesc în această situaţie, şi care, prin credinţă, rugăciune şi harul lui Dumnezeu poartă cu succes această povară suplimentară care a fost aruncată asupra lor ar trebui să se bucure de încredere.

În cazul lui Iacov, el nu şi-a dat seama că vorbele pe care Le-a rostit erau îndreptate împotriva Rahelei. În cultura noastră contemporană se întâmplă totuşi deseori ca un soţ să-i adreseze soţiei sale, cu bună ştiinţă şi în mod deliberat, cuvinte zdrobitoare şi pline de amărăciune. Iată un exemplu tipic:

Mary, care nu fusese deloc instruită în ceea ce priveşte treburile casnice de către mama ei, se căsătoreşte cu
Jack, un director executiv al unei companii, cu un temperament iute. Mary nu reuşeşte niciodată să servească mâncare gustoasă sau care să arate bine. Pentru un timp, Jack manifestă autocontrol şi îşi stăpâneşte nerăbdarea.
Până la urmă, îşi exprimă frustrarea: „M-am săturat3 de felul în care serveşti mâncarea.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Niciodată nu vei învăţa să găteşti!” El repetă acest lucru – în diferite moduri – în multe alte ocazii. De atunci înainte, mâinile lui Mary tremură ori de câte ori aduce mâncarea la masă. Mesele devin un chin de care doreşte cu ardoare să scape. După câţiva ani, căsnicia se destramă. Dar blestemul rostit de Jack o urmăreşte pe Mary toată viaţa ei. Deşi talentată şi plină de succes în alte domenii, ea nu învaţă niciodată să gătească. Ori de câte ori intră într-o bucătărie, este copleşită de ceva întunecat ce îi inhibă abilităţile naturale. Pentru ea există o singură soluţie: să recunoască faptul că soţul ei a pus un blestem peste ea şi să caute eliberarea pe care Dumnezeu a oferit-o. De asemenea, fără să-şi dea seama, Jack a rostit un blestem asupra lui însuşi. Din momentul în care a spus „mi-e silă de felul în care serveşti mâncarea”, el a început să experimenteze o indigestie cronică, pentru care medicul nu poate găsi nicio cauză naturală sau vreun tratament. La fel ca în cazul neputinţei lui Mary de a găti, şi indigestia lui Jack îl urmăreşte până la sfârşitul zilelor lui. (Capitolul 12 va trata acest domeniu important al blestemelor cauzate de o persoană asupra ei însăşi).

În mod evident, pol exista multe variaţiuni ale povestirii lui Jack şi Mary. Problema lui Mary ar putea fi supraponderabilitatea. Comentariul lui Jack ar putea lua această formă: „Pur şi simplu nu ai voinţa necesară pentru a slăbi. Vei fi grasă tot restul vieţii tale”.

Sau din nou, Mary ar putea fi una din acele femei care nu ştiu cum să administreze banii. Suma alocată ei se termină înainte de sfârşitul săptămânii. Nu reuşeşte niciodată să păstreze echilibrul între venituri şi cheltuieli.
Jack ar putea da curs frustrării sale, spunând: „Şi un copil de clasa a patra ar putea administra banii mai bine decât tine. Nu meriţi să prosperi. Toată viaţa ta te vei lupta cu problema”.

Imaginează-ţi un alt cuplu: Jim şi Jane. Limbajul lui Jim este mult mai brutal decât al lui Jack. Deseori încheie certurile aprige, spunând: „Te urăsc!” ”1 În anii de după inevitabilul divorţ, Jane are nevoie de

Tipare de autoritate

operaţie în zona abdominală pentru trei boli succesive, fără nicio legătură directă între ele.

Diagnosticul corect pentru toate cele trei probleme ale lui Jane este enunţat în Proverbe 12: 18: „Cine vorbeşte în chip uşuratic, răneşte ca străpungerea unei săbii, dar limba înţelepţilor aduce vindecare”. A fost nevoie de bisturiul chirurgului pentru a trata rănile invizibile pe care Jim le-a cauzat prin cuvintele sale pline de amărăciune.

Cuvinte ca cele folosite de Jack împotriva lui Mary – sau de Jim împotriva lui Jane – pornesc din stările sufleteşti care oscilează de la nerăbdare la mânie şi la ură. De obicei, în spatele lor există o presiune demonică. Ele sunt ca săgeţile ghimpate, înmuiate în otravă. Odată ce pătrund în carne, ghimpii fac foarte dificilă extragerea lor. Şi totuşi, dacă săgeţile sunt lăsate înăuntru, otrava se împrăştie în interior.

Chiar mai mare decât autoritatea soţului peste soţia lui este cea a unui tată peste copiii lui. Aceasta este relaţia fundamentală de autoritate. Este de fapt o extensie a relaţiei veşnice dintre Dumnezeu-Tatăl şi Dumnezeu-Fiul.

După cum binecuvântarea rostită de un tată are un potenţial incomensurabil înspre bine, tot astfel, un blestem rostit de un tată are un potenţial corespunzător înspre rău. Uneori un asemenea blestem poate fi exprimat în mod deliberat. Probabil şi mai des – ca în relaţia dintre soţ şi soţie – un tată îi poate spune copilului său cuvinte care nu sunt în mod deliberat intenţionate ca blestem, dar care totuşi au exact acelaşi efect. Fiecare din exemplele următoare este un amestec de elemente pe care le-am întâlnit în situaţii din viaţa reală.

Un tată are trei fii. Primul născut este binevenit tocmai din această cauză – pentru că este primul născut. Cel mai mic are un talent neobişnuit şi o personalitate extrovertită. Dar fiul mijlociu nu are niciunul din aceşti factori în favoarea sa. E măcinat de neînţelegeri, dar are tendinţa de a nu-şi exprima sentimentele. În plus, tatăl vede în acest fiu mijlociu aspecte ale propriului său caracter care nu-i plac, dar de care nu a vrut să se ocupe niciodată în viaţa sa personală. I se pare mai puţin dureros să le condamne în fiul său decât în el însuşi.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Prin urmare, fiul cel mijlociu nu are niciodată sentimentul acceptării din partea tatălui său. În cele din urmă, el nici nu mai încearcă să o câştige. Tatăl său interpretează asta ca încăpăţânare. Din ce în ce mai des, el îşi exprimă dezaprobarea prin cuvinte de felul: „Nici măcar nu încerci!”, „Eşti leneş!”, „Nu vei reuşi niciodată!”
Prea puţin înţelege că declară un destin nefast care îl poate urmări foarte uşor pe fiul său pentru tot restul vieţii.

N-aş putea număra bărbaţii pe care i-am întâlnit în mod personal şi a căror viaţă a fost nenorocită de cuvinte negative, critice, distructive rostite de un tată. Din aceste întâlniri am învăţat că asemenea cuvinte sunt în realitate un blestem. Trecerea timpului nu le diminuează efectul. Bărbaţii trecuţi de vârsta mijlocie încă îşi văd viaţa nenorocită de cuvintele adresate de tatăl lor în copilărie. Singura soluţie eficientă este de a le trata în mod specific ca blestem, şi de a aplica remediul oferit de Dumnezeu.

Ca şi în cazul lui Jack şi Mary, sau al lui Jim şi Jane, o astfel de situaţie poate avea multe variaţiuni. De exemplu, un tată care este îndemânatic poate avea un fiu care este neobişnuit de încet în privinţa dezvoltării dexterităţii manuale. După ce fiul nu reuşeşte să ducă la îndeplinire câteva sarcini practice încredinţate, tatăl exclamă „eşti neîndemânatic!” sau „ai două mâini stângi!”

Poate că tatăl rosteşte aceste cuvinte în glumă, nu cu mânie. Cu toate acestea, ele au un impact permanent asupra fiului. Treizeci de ani mai târziu, el încă este jenat sau rezervat ori de câte ori o sarcină practică, chiar neînsemnată îi este pusă înainte. Acesta continuă să fie un domeniu din viaţa lui în care nu va reuşi niciodată.
Totuşi, rădăcina problemei nu se datorează atât de mult lipsei de îndemânare cât lipsei de încredere. El nu şi-a recăpătat niciodată

încrederea pe care tatăl său a distrus-o în mod neintenţionat în copilăria sa.

Asemenea fiilor, şi fiicele pot suferi de pe urma efectelor cuvintelor negative ale unui tată. De exemplu, o adolescentă, conştientă în mod dureros de acneea ei, petrece ore întregi în faţa oglinzii, făcând eforturi pentru aşi acoperi bubele cu diferite soiuri de cremă de faţă. Tatăl ei.

Tipare de autoritate

care aşteaptă să o ducă la şcoală cu maşina, este tot mai iritat de faptul că nu reuşeşte să fie gata la timp. Într-o zi, când fiica întârzie mai mult ca de obicei, iritarea lui explodează. „Îţi pierzi timpul în faţa oglinzii!” urlă el.
„Nu vei scăpa niciodată de coşurile tale!” Douăzeci de ani mai târziu, fiica – acum femeie căsătorită cu copii la rândul ei – încă se străduieşte în van să-şi acopere acneea.

Cuvinte pline de amărăciune şi mânie – fie că au fost adresate de către un soţ soţiei lui sau de un tată copilului său – sunt de obicei rezultatul unei perioade de tensiune interioară care creşte. Este ca un ceainic cu fluier pus să fiarbă pe sobă. La început, tensiunea creşte în interior, fără a exista vreun indiciu exterior, dar când apa din interior ajunge la punctul de fierbere, aburul este dat afară şi fluierul sună. După aceea, nu mai există nicio cale de a opri fluierul. Singurul remediu este să iei ceainicul de pe sobă şi să răceşti apa.

Pentru un creştin, aceasta înseamnă întoarcerea la Dumnezeu cu o rugăciune interioară urgentă: Doamne, încep să-mi pierd controlul, dar îţi predau Ţie duhul meu. Vrei, Te rog, să preiei controlul?

Altfel, când iritarea şi mânia cresc în mod treptat în interiorul unei persoane, ele vor da în afară, ca aburul, sub forma cuvintelor dureroase, care rănesc. Blestemul care le însoţeşte este asemenea fluierului. Odată ce a fost pornit, nu mai poate fi oprit. Atunci singura soluţie este recunoaşterea faptului că s-a rostit un blestem şi căutarea ajutorului lui Dumnezeu pentru a-l revoca.

De asemenea, mama are autoritate asupra copiilor ei, care este fie împărţită cu soţul ei, fie delegată de către el.
Totuşi, uneori, mama nu se mulţumeşte cu exercitarea legitimă a autorităţii ei. În schimb, ea exploatează afecţiunea şi loialitatea copiilor ei pentru a câştiga un control ilegitim asupra lor şi pentru a direcţiona cursul vieţilor lor. Iată un alt exemplu de „vrăjitorie”! Aceasta devine evidentă mai ales când copiii ei ajung să îşi aleagă partenerul de viaţă. Dacă mama aprobă alegerea lor, atunci e toată numai miere. Dar dacă o dezaprobă, apare o latură cu totul diferită a caracterului ei.

În secţiunea care urmează, un soţ şi o soţie relatează fiecare

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

experienţele lor, rezultate în urma unui blestem pronunţat de mama soţiei la momentul căsătoriei lor. Mai întâi ei descriu efectele pe care blestemul l-a avut asupra fiecăruia dintre ei; apoi despre cum au devenit conştienţi de blestem şi cum au urmat paşii biblici pentru a fi eliberaţi de el.

Soţul

A trăi sub blestem este ca şi când ai trăi într-o atmosferă plină cu vapori. Efectele sale pot fi văzute, deşi nu are formă şi substanţă. Chiar dacă experimentezi succesul, simţi numai frustrare şi deznădejde.

Pentru mine, binecuvântările lui Dumnezeu întotdeauna păreau un lucru îndepărtat şi inaccesibil. Deseori experimentam prezenţa Domnului şi acţionam prin daruri spirituale, şi, cu toate acestea, satisfacţia în lucrare şi în viaţă părea un lucru de neatins. Soţia şi copiii mei aveau probleme sâcâitoare de sănătate, iar hanii erau tot timpul prea puţini (chiar dacă practicam zecimala şi dărnicia cu regularitate şi trăiam cumpătat). Deşi cunoşteam în mod clar slujirea la care Dumnezeu mă chemase, nu reuşeam să intru în slujire. Cea mai mare parte a muncii mele părea că se sfârşeşte doar cu o oarecare măsură de rodnicie. Puteam începe lucruri, dar nu le puteam duce la bun sfârşit. Se părea că înfruntam un fel de rezistenţă invizibilă. Lupta aceasta a continuat ani de zile. Apoi, într-o zi am explicat situaţia unui grup de prieteni implicaţi în slujire, inclusiv lui Derek Prince. Ei au recunoscut un blestem care venea asupra familiei mele prin soacra mea. O las pe soţia mea să explice:

Soţia

În primii mei ani de căsnicie am petrecut două zile în post şi rugăciune. Am simţit că Domnul îmi arată că în familia mea era un blestem. Soţul meu şi cu mine eram proaspăt

botezaţi în Duhul Sfânt şi nu auzisem niciodată despre un asemenea lucru cum ar fi blestemul. Experienţa noastră din drumul spre eliberare putea fi comparată cu descojirea unei cepe, strat cu strat.

Acest blestem gravitează în jurul unui duh de vrăjitorie care a acţionat prin femeile din familia mea, mai ales prin mama mea. Familia mea frecventa biserica, era morală şi destul de „normală”, dar vrăjitoria lucra pe ascuns pentru a submina autoritatea bărbaţilor din familia noastră, în timp ce manipula alţi membri din familie.

Nu am fost conştientă de extinderea controlului mamei mele până nu m-am logodit. Pe măsură ce loialitatea mea începea să se îndrepte înspre viitorul meu soţ, am putut simţi în ea un resentiment crescând. Acela a fost moment când mama mea a spus: „El nu va câştiga niciun ban şi tu va trebui să munceşti toată viaţa”. De-a lungul anilor noştri de căsnicie am luptat împotriva acestui „blestem”. Eram hotărâtă „să-i demonstrez contrariul” prin faptul că nu munceam în afara casei, dar de fapt eram controlată de acest lucru pentru că nu eram liberă să am o slujbă! De

asemenea, soţul meu şi cu mine nu ne puteam imagina ca nişte oameni prosperi, şi tot timpul am avut probleme financiare.

Apoi, la scurt timp după ce neam căsătorit, mama mea a spus: „Ştii că nu eşti o persoană puternică din punct de vedere fizic”. M-am simţit de parcă cineva mă lovise în cap! Vorbele ei reprezentau un mare şoc pentru mine pentru că niciodată nu m-am perceput ca o persoană fără putere sau bolnavă. Din contră, întotdeauna fusesem sănătoasă şi atletică. Aşa că am început să cred că probabil eu greşisem, şi că în realitate nu eram o persoană puternică din punct de vedere fizic. În consecinţă, m-am confruntat cu o mulţime de dureri, unele de lungă durată.

Mă luptam cu mine însămi şi pentru faptul că reticţionim

faţă de soţul meu şi copiii mei în moduri asemănătoare cu ale mamei mele. Aceasta mi-a lăsat un sentiment de deznădejde. Cum puteam să mă eliberez pe deplin de acest blestem? Vrăjitoria îşi exercitase controlul asupra familiei mele de-a lungul câtorva generaţii. Se părea că duhul asociat cu acesta credea într-adevăr că avea dreptul să mă domine şi că de fapt, chiar credea că mă stăpânea!

Ori de câte ori eram ajutată în vederea eliberării, acest duh îmi şoptea că nu puteam fi complet liberă. O
Învinovăţeam pe mama mea. Printr-un proces lent – „strat cu strat” – de descoperire şi eliberare am ajuns să văd că vrăjmaşul meu nu era mama mea. Am iertat-o, şi am recunoscut blestemul de vrăjitorie care ne influenţase pe amândouă.

De când am avut parte de slujirea specifică de îndepărtare a acestor blesteme, a trebuit să învăţ să lupt cu tiparele vechi de gândire şi comportament. Acum mărturisesc zilnic cu încredere: „Prin darul de jertfă a lui
Hristos pe cruce am fost răscumpărată de sub blestem şi am intrat în binecuvântările lui Avraam, pe care
Dumnezeu l-a binecuvântat în toate lucrurile!” (Galateni 3: 13 – 14).

Hristos m-a răscumpărat din blestem!

Soţul

După rugăciunea de rupere a blestemului a avut loc în mod desluşit o „purificare a aerului”. Schimbările nu au fost nici dramatice, nici imediate, dar au fost reale. Viaţa mea are o direcţie. Există progres. Simt că deţin un nivel biblic de control asupra vieţii mele şi că îmi pot ocupa locul de drept în familia mea. De asemenea pot vedea productivitate şi rodnicie ca rezultat al eforturilor mele.

Cel mai important pentru mine: există speranţă. Întunericul nebulos al viitorului a fost înlocuit cu exaltare şi bucurie referitor la ceea ce face Dumnezeu. „Ceaţa” se împrăştie!

Tipare de autoritate

Este important să observăm că mama soţiei nu era conştientă de toate efectele pe care cuvintele ei le-au avut asupra fiicei şi ginerelui ei. Ea însăşi fusese prizoniera unei forţe spirituale care provenea din trecutul propriei

ei familii. Este foarte probabil ca aceasta să fi afectat toată familia vreme de mai multe generaţii. Mila lui
Dumnezeu a oferit o cale de eliberare de sub controlul ei.

Viaţa şcolară este un alt domeniu în care relaţiile de autoritate sunt importante, deşi autoritatea unui profesor asupra elevilor săi nu este atât de precisă ca cea a unui părinte. Cuvintele negative rostite de profesor unui elev pot avea acelaşi efect distrugător ca cele rostite de un părinte.

De exemplu, un profesor poate fi exasperat din cauza unui elev care este. neatent şi încet la învăţătură, şi scapă cuvinte cum ar fi: „Niciodată nu vei fi în stare să citeşti cum se cuvine!” sau „întotdeauna faci lucrurile în mod greşit; niciodată nu vei avea succes!”

Foarte probabil, profesorul este inconştient de pericolul unor asemenea cuvinte şi nu va vedea niciodată rezultatul pe care îl produc asupra elevilor în viaţa lor de după şcoală. Cu toate acestea, am întâlnit adulţi, bărbaţi şi femei, care s-au luptat tot restul vieţii lor cu efectul cuvintelor rostite de către un profesor la şcoală.
Îmi amintesc de o doamnă creştină dedicată care fusese urmărită timp de patruzeci de ani de un sentiment de inferioritate provocat de remarca unui profesor care îi spusese: „Eşti superficială!” De fapt, ar fi fost dificil să găseşti pe altcineva căruia să i se potrivească mai puţin aceste cuvinte.

Am prezentat mai sus exemple ale efectului potenţial distrugător al cuvintelor rostite de către oamenii care au o autoritate provenită dintr-o relaţie. Relaţiile menţionate – alese doar ca exemple – au fost cele de soţ, tată, mamă şi profesor de şcoală. Există o trăsătură caracteristică pe care o regăsim în diferitele moduri de exprimare ale acestora, ce se regăseşte în diferite moduri în modul în care aceste persoane cu autoritate se exprimă. Ea poate fi rezumată pe scurt într-o singură propoziţie: „Nu vei prospera – sau nu vei reuşi – niciodată!”

Desigur, este semnificativ faptul că Moise, atunci când descrie

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

poporului Israel rezultatul „blestemului legii” foloseşte exact aceleaşi cuvinte: „nu vei prospera în căile tale”.
(Deuteronom 28: 29 – GBV). În ceea ce mă priveşte, ori de câte ori aud o persoană folosind asemenea cuvinte, sunt întotdeauna în gardă împotriva posibilităţii rostirii vreunui blestem.

Religia este un alt domeniu principal în care autoritatea este investită unor oameni care deţin anumite slujiri. În consecinţă, cuvintele lor au un potenţial de influenţare în bine sau în rău, în conformitate cu autoritatea slujirii lor. Timp de multe secole, în Europa, o arma importantă folosită de către papii Bisericii Romano-Catolice era

„Interdicţia” papală (adică blestemul), pe care îl proclamau asupra tuturor celor pe care îi considerau eretici. Ar fi imposibil să scrii o istorie corectă a Europei fără să iei în calcul efectele interdicţiei papale. Până şi conducătorii naţiunilor se temeau de ea mai mult decât de o declaraţie reală de război.

În latura protestantă a Bisericii, nicio persoană nu a câştigat vreodată autoritate egală cu cea a papei. Cu toate acestea, oriunde există autoritate ecleziastică, există întotdeauna posibilitatea folosirii ei în mod greşit. Până şi pastorul unei biserici mici „independente”, cu numai o mână de membri, poate rosti cuvinte care, de fapt, sunt un blestem.

Îmi amintesc de un bărbat cu calificări excelente în domeniul afacerilor – să-i spunem Frank – care a venit pentru consiliere. El petrecuse zece ani plini de frustrare în care nimic nu a mers bine pentru el şi abia era în stare să-şi întreţină soţia şi familia. L-am întrebat pe Frank dacă se întâmplase ceva în viaţa lui în momentul în care lucrurile au început să-i meargă rău. Şi-a amintit de perioada în care el şi soţia lui frecventaseră o biserică mică independentă. După mai multe dezacorduri cu pastorul, şi-au retras membralitatea.

Pentru că familia lui era una din resursele principale de venit ale bisericii, pastorul a reacţionat din teamă şi nesiguranţă. Schimbul final de cuvinte între Frank şi pastor a fost aspru – de ambele părţi. În final, pastorul a încheiat, spunând: „Dumnezeu te-a aşezat în biserica

asta. Dacă pleci, vei fi în afara voii Sale. Nimic nu-ţi va mai merge vreodată bine!”

Cum era de aşteptat, de atunci încolo, nimic nu a mai mers bine pentru Frank. Din fericire, când el a înţeles cauza frustrărilor lui, el a putut să se elibereze de acel blestem rostit de pastor. Dar mai întâi a trebuit să-l ierte pe pastor şi să îndrepte lucrurile între ei. După aceea, cursul vieţii lui Frank s-a schimbat în bine.

Cazul lui Frank nu este o excepţie. Am întâlnit un număr uimitor de oameni care au trecut prin experienţe similare. Aproape invariabil, pastorul a urmat aceeaşi linie: „Dumnezeu te-a pus în această adunare. Dacă pleci, nu vei prospera niciodată!” (ia aminte la aceste cuvinte familiare!) Dar, mulţumită lui Dumnezeu, El a oferit o soluţie – pentru ambele părţi aflate în dispută.

În 1985, în timp ce slujeam în Australia, m-am confruntat cu efectele unui blestem ecleziastic care a persistat mai bine de trei secole. O doamnă – pe care o vom numi Margaret – m-a auzit predând pe tema binecuvântărilor şi blestemelor. La sfârşitul mesajului meu, recunoscând în mod clar dovada existenţei unui blestem în familia ei.
Margaret s-a ridicat – împreună cu mulţi alţii – şi a repetat rugăciunea de eliberare. Mai târziu, mi-a trimis o scrisoare, oferind detalii despre cazul ei.

Strămoşii ei erau din Scoţia, dintr-un clan pe nume Nyxon. În anii 1600, acest clan a fost implicat în războaiele de pe graniţă dintre scoţieni şi englezi. Prin urmare, episcopul Scoţiei (care era ales de englezi) a rostit un blestem asupra clanului Nyxon în întregime. Margaret a inclus o copie a blestemului, care decreta – printre alte lucruri – ca membrii clanului să fie spânzuraţi, târâţi şi tăiaţi în patru, 5 iar măruntaiele lor să fie aruncate la câini şi porci. După ce clanul a fost înfrânt în bătălie, această sentinţă a fost împlinită corespunzător asupra acelor membri care au fost prinşi în viaţă.

Mai întâi au fost spânzuraţi, apoi trupurile lor au fost târâte pe străzi de un cal sau un alt animal, iar în cele din urmă au fost tăiate în patru.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Doi ani mai târziu, la revenirea mea în Australia, am întâlnit-o pe Margaret timp de câteva momente. Mai târziu mi-a scris această scrisoare:

Vă mulţumesc foarte mult pentru că v-aţi rugat pentru mine şi familia mea, şi pentru că ne-aţi adus cuvântul profetic al lui Dumnezeu cât aţi fost la Melbourne. Aţi întrebat dacă familia noastră s-a schimbat de la eliberarea de blestem. Nu am avut timp să vă spun când am vorbit, dar da, întreaga mea familie – soţul meu, cele două fiice ale mele, de 24 şi 23 de ani, şi fiul meu, de 21 de ani – au ajuns toţi să-L cunoască pe Domnul în ultimii doi ani şi acum ne-am alăturat Bisericii Full Gospel aici, în Melbourne.

Ce mărturie uimitoare legată de puterea unui blestem! El urmărise clanul din care făcea parte Margaret, timp de trei secole, şi ramura clanului din care provenea Margaret de la o margine la cealaltă a lumii, din Marea Britanie în Australia. După ce blestemul a fost identificat şi revocat, bariera invizibilă care ţinea departe binecuvântarea lui Dumnezeu de familia lui Margaret a fost îndepărtată, şi întreaga ei casă a fost mântuită.

Aceasta ridică în mod natural întrebarea: câte alte familii sunt ţinute departe de mântuire din cauza unui blestem neidentificat?

Tipare de autoritate

147

Întrebări pentru studiu

2.

3.

Este imposibil să înţelegi domeniul spiritual sau să funcţionezi în

el fără o cunoaştere.

Dumnezeu singur are autoritate.

Întreaga Biblie consideră că binecuvântarea. este

Întrecută doar de cea a lui Dumnezeu însuşi.

Adevărat sau fals: aceeaşi autoritate care face ca o binecuvântare

să aibă efect, face ca şi blestemul să fie la fel de eficient.

Care este relaţia fundamentală de autoritate dintre toate relaţiile

umane?

Adevărat sau fals: odată ce blestemul a fost rostit, există câteva moduri prin care îl putem retrage.

Trăsătura caracteristică a blestemului rostit de către o persoană cu autoritate este aceea că cealaltă persoană niciodată nu va sau nu va

Aplicaţie practică

1. Te-ai aflat vreodată în poziţie de autoritate peste oameni? Dacă da, îţi aminteşti să fi rostit cuvinte rele sau negative? Ia-ţi câteva momente şi roagă-L pe Dumnezeu să te ierte şi apoi rosteşte un cuvânt de binecuvântare peste vieţile acelor oameni.

2. Te regăseşti în vreuna din povestirile din acest capitol? în ce fel?

3. Vezi vreo situaţie sau condiţie din viaţa ta care ar putea fi rezultatul unui blestem rostit de cineva cu autoritate peste viaţa ta? în ce fel?

Verset de memorat

Şi lăuntrul meu se va veseli când buzele tale vor spune ce este bine.

I’kovl Kl. 1 23: I (i

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Tată Ceresc, mă voi strădui întotdeauna să vorbesc cu har, să rostesc cuvinte care aduc viaţă, şi nu moarte, binecuvântări, şi nu blesteme.

Răspunsuri

1. Principiilor de autoritate.

2. Absolută.

3. Unui tată.

4. Adevărat.

5. Cea a unui tată peste copiii lui.

6. Fals. Nu există nicio cale de a opri blestemul. Persoana trebuie să ceară ajutorul lui Dumnezeu pentru a-l
revoca.

7. Prospera, izbuti.

12

Blesteme autoimpuse

În unul din exemplele din capitolele anterioare, Jack i-a spus soţiei lui: „Mi-e silă de modul în care serveşti mâncarea”. Prin aceste cuvinte el a atras în mod inconştient asupra lui un blestem al indigestiei care a continuat să-l chinuiască tot restul vieţii lui.

Cu acest exemplu în minte, este timpul acum să examinăm mai în amănunt acest întreg domeniu al blestemelor autoimpuse. Este de importanţă vitală pentru toţi cei preocupaţi de bunăstarea lor personală. Domeniul acesta descrie în mod unic puterea înfricoşătoare a cuvintelor pe care le spunem despre noi înşine. Deseori ele sunt asemenea unui bumerang, care vine înapoi în zbor pentru a-l lovi pe cel care le-a rostit.

Iisus rosteşte o avertizare solemnă despre pericolul cuvintelor rostite în mod nechibzuit:

„Vă spun că în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-i vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit”.

Matei 12: 36 – 37

Iisus. Se concentrează aici asupra „cuvintelor nefolositoare”, care sunt cuvinte rostite în mod nechibzuit, fără premeditare. Deseori când o persoană spune ceva caraghios sau negativ despre ea însăşi, se scuză mai apoi prin cuvintele: „Dar nu am vorbit serios”. Şi totuşi, tocmai cu privire la cuvintele de acest gen, pe rare oamenii nu în

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

rostesc „serios” ne avertizează Iisus. Faptul că vorbitorul „nu vorbeşte serios” nu le reduce, şi nici nu le anulează efectul în vreun fel; dar nici nu îl eliberează de responsabilitate pe vorbitor.

În Proverbe 6: 2, Solomon avertizează o persoană care în mod neînţelept se oferă garant pentru aproapele său:
„Dacă eşti legat prin făgăduinţa gurii tale, dacă eşti prins de cuvintele gurii tale” (GBV). Acesta este unul din nenumăratele moduri în care oamenii sunt „prinşi de cuvintele gurii lor”. Putem fi prinşi foarte uşor într-o capcană de acest fel fără să ne dăm seama, dar pentru a scăpa din ea este nevoie de aplicarea conştientă a principiilor biblice. Trebuie să ne amintim că Dumnezeu ia cuvintele noastre în serios, chiar şi când noi înşine nu o facem.

Marcu 14: 66 – 72 relatează episodul în care, în curtea marelui preot, Petru a negat de trei ori faptul că era un ucenic al lui Iisus. A treia

oară, pentru a-şi întări lepădarea, el chiar „a început să blesteme şi să se jure”. Cu alte cuvinte, el a invocat un blestem asupra lui însuşi.

Petru a fost imediat copleşit de remuşcare, dar chiar şi aşa, este îndoielnic faptul că el a înţeles deplina implicaţie a propriilor sale cuvinte. Trei zile mai târziu, la mormântul gol, îngerii le spun femeilor: „Dar duceţi-vă şi spuneţi ucenicilor Lui, şi lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea” (Marcu 16: 7, sublinierea îmi aparţine). Petru nu mai era considerat unul dintre ucenici. Prin propriile lui cuvinte, el renunţase la poziţia lui de ucenic al lui Iisus.

Mai târziu, Ioan 21: 15 – 17 relatează episodul de la Marea Galileei, când Iisus deschide cu bunătate calea pentru ca
Petru să-şi recâştige poziţia de ucenic. L-a întrebat pe Petru de trei ori: „Mă iubeşti?” Petru a răspuns de fiecare dată afirmativ, dar era mâhnit pentru că Iisus i-a pus întrebarea de trei ori. El nu şi-a dat seama că în felul acesta
Iisus îl conducea spre revocarea lepădările lui anterioare. Pentru fiecare mărturisire greşită pe care a făcut-o, acum făcea mărturisirea corectă. Pe această bază, el a fost restabilit ca ucenic.

Modul în care Iisus S-a ocupat de Petru stabileşte un model pentru toţi cei care au nevoie să fie eliberaţi din capcana unei mărturisiri

greşite. Sunt trei paşi succesivi: pocăinţă – revocare – înlocuire. În primul rând, trebuie să recunoaştem că am făcut o mărturisire mincinoasă şi să ne pocăim de ea. Apoi trebuie să o revocăm – adică, trebuie să retractăm sau să anulăm orice am spus greşit. În al treilea rând, trebuie să înlocuim mărturisirea noastră greşită cu cea adevărată. Aceşti trei paşi, făcuţi cu credinţă, ne pot elibera din capcană.

Geneza 27: 12 – 13 ne oferă un alt exemplu de blestem autoimpus. Rebeca l-a convins pe fiul ei, Iacov, să-l înşele pe Isaac, tatăl lui, acum orb, pentru a obţine binecuvântarea lui (pe care Isaac intenţiona să o rostească asupra celuilalt fiul al său, Esau). Iacov îşi dorea binecuvântarea, dar se temea de consecinţe dacă Isaac ar fi descoperit înşelătoria sa.

„Poate că tata mă va pipăi”, a spus el, „şi voi trece drept mincinos înaintea lui; şi în loc de binecuvântare, voi face să vină peste mine blestemul”.

Rebeca a răspuns imediat: „Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine!”

Planul Rebecăi de a obţine binecuvântarea pentru Iacov a reuşit, dar propriile ei cuvinte au expus-o unui blestem care au împiedicat-o să se bucure de roadele succesului ei. Starea ei sufletească a devenit foarte repede una de pesimism şi cinism. Curând după aceea o vedem spunându-i lui Isaac: „M-am scârbit de viaţă din pricina fetelor lui Het… la ce-mi mai este bună viaţa?” (Geneza 27: 46)

Şi aproape imediat, Iacov a trebuit să plece de acasă pentru a scăpa de răzbunarea fratelui său, Esau, şi a fost plecat pentru douăzeci de ani. Biblia nu ne spune nimic despre restul vieţii Rebecăi sau despre momentul sau felul morţii ei. Totuşi, se pare că nu a avut niciodată plăcerea de a-l vedea pe Iacov bucurându-se de binecuvântarea obţinută pentru el prin uneltirea ei înşelătoare.

De-a lungul anilor am auzit mulţi oameni vorbind despre ei înşişi în acelaşi fel ca Rebeca: „M-am săturat de viaţă… nimic nu merge bine… ce folos?… Renunţ!… Mai bine aş muri…" Am învăţat din experienţă că expresii ca acestea aproape întotdeauna indică un blestem

autoimpus care acţionează în viaţa celui care le rosteşte.

Un exemplu mult mai tragic şi mai cuprinzător al unui blestem autoimpus este descris în Matei 27: 20 – 26.
Împotriva propriei conştiinţe, guvernatorul roman, Pilat, consimte să elibereze mulţimii un ucigaş numit
Barnaba şi să impună sentinţa la moarte a lui Iisus, în locul lui.
Totuşi, pentru a se separa de actul acesta, Pilat îşi spală mâinile în faţa mulţimii şi spune: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului Acestuia!" La aceasta, mulţimea răspunde: „Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri!"

Aceste cuvinte combină două forme de blestem: un blestem autoimpus asupra lor înşişi; un blestem relaţional asupra descendenţilor lor. Relatarea obiectivă a istoriei confirmă lucrarea exterioară a ambelor blesteme, într-o singură generaţie armatele romane au distrus Ierusalimul, şi fie au ucis, fie au vândut ca robi întreaga populaţie.

Din acel moment, vreme de nouăsprezece secole, o dâră întunecată de sânge vărsat şi de tragedii a fost întreţesută în destinul poporului evreu. În repetate rânduri, în masacru după masacru, conducători dintre neamuri, oameni violenţi, depravaţi, de teapa lui Baraba – cel pe care ei îl aleseseră – s-au dezlănţuit împotriva evreilor lipsiţi de apărare. Dar slavă Domnului, nu acesta este sfârşitul! Dumnezeu a oferit o cale de reconciliere şi de restaurare. Prin înţelepciunea Lui de nepătruns şi prin mila Sa minunată, moartea Celui care a fost executat ca un criminal a asigurat o cale de scăpare de consecinţele blestemului. Capitolul 17 va explica asta în detaliu.

Mai devreme, în capitolul 8, am văzut că atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam şi l-a binecuvântat, El a rostit şi un blestem asupra tuturor celor care îl vor blestema. Mai târziu, acest blestem a fost reafirmat când Isaac
I-a binecuvântat pe Iacov, şi apoi din nou când Balaam a rostit o binecuvântare profetică asupra Israelului ca naţiune, în felul acesta Dumnezeu i-a asigurat lui Iacov şi urmaşilor lui – poporul evreu – protecţia faţă de toţi cei care ar căuta să pună un blestem asupra lor. Cu toate acestea, istoria ulterioară a arătat că a existat un fel de blestem de care nici Dumnezeu nu putea să-şi protejeze poporul:

blestemul pe care ei înşişi l-au rostit asupra lor.1

Acelaşi lucru se aplică creştinilor dintre neamuri care au devenit moştenitori ai binecuvântării lui Avraam prin
Noul Legământ iniţiat de Iisus.

Între prevederile Legământului se găseşte şi dreptul de a invoca protecţia împotriva blestemelor provenite din orice sursă exterioară. Dar există un singur gen de blestem împotriva căruia nici chiar Dumnezeu nu poate oferi protecţie: blestemele pe care creştinii le rostesc asupra lor înşişi.

Există o cale prin care creştinii atrag în mod frecvent asupra lor înşişi diferite necazuri a căror sursă nu o înţeleg.
Rostind cuvinte negative despre ei înşişi, ei se închid faţă de binecuvântări şi se expun blestemelor.

Şi aici, istoria Israelului oferă un exemplu viu. Capitolele 13 şi 14 din Numeri vorbesc despre Moise care a trimis doisprezece lideri pentru a spiona ţara Canaan, pe care Dumnezeu o promisese Israelului ca moştenire. Doi dintre ei – Iosua şi Caleb – s-au întors cu un raport pozitiv: „Haidem să ne suim, şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!” (Numeri 13: 30). Ceilalţi zece au dat un raport negativ care s-a concentrat asupra uriaşilor şi a cetăţilor întărite. Concluzia lor a fost: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi” (Numeri 13: 31).

La momentul potrivit, Domnul şi-a pronunţat judecata. Tuturor israeliţilor care au dat crezare raportului negativ
El le-a spus: „Vă voi face întocmai cum aţi vorbit în auzul urechilor Mele: trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta” (Numeri 14: 28 – 29). Trupurile iscoadelor necredincioase au fost primele care au căzut. Lui Iosua şi Caleb, pe de altă parte, Domnul le-a promis că ei vor intra în stăpânirea ţării despre care dăduseră un raport pozitiv.

154

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Toate acele iscoade – atât cei credincioşi, cât şi cei necredincioşi – şi-au hotărât propriul destin prin cuvintele pe care le-au spus despre ei. Cei care au spus „suntem în stare să luăm ţara în stăpânire” au intrat în ea. Cei care au spus „nu suntem în stare” nu au intrat. Dumnezeu le-a făcut după cuvântul lor. Dumnezeu nu S-a schimbat! La fel ca israeliţilor, Dumnezeu le spune şi creştinilor: „Vă voi face întocmai cum aţi vorbit în auzul urechilor
Mele”.

Mai devreme, în capitolul 5, am enumerat şapte condiţii caracteristice care pot fi semnul unui blestem. Deseori felul în care oamenii vorbesc despre ei înşişi este ceea ce îi expune la asemenea situaţii. Fără a

recunoaşte acest lucru, astfel de oameni rostesc de fapt blesteme asupra lor înşişi. Pentru a se apăra împotriva acestor lucruri, ei

trebuie să recunoască formele greşite de exprimare pe care le-au folosit şi să cultive modele noi, pozitive de exprimare în locul lor.

Lista de mai jos repetă cele şapte condiţii care pot indica prezenţa un blestem, dar conţine în plus, sub fiecare titlu, forme tipice de exprimare care îi expun pe oameni la condiţia descrisă.

Aceste câteva exemple ar trebui să fie suficiente pentru a indica genurile de expresii care sunt periculoase şi domeniile în care este necesară schimbarea.

Cât despre noi, Ruth şi cu mine am învăţat să exersăm continuu vigilenţa şi autocontrolul asupra modului în care vorbim despre noi înşine.

1. Depresie mentală şi/sau emoţională

– „Mă înnebuneşte!”

– „Nu mai suport!”

– „Mă înnebuneşte gândul că…”

2. îmbolnăviri repetate sau cronice (mai ales dacă sunt ereditare)

– „Ori de câte ori apare un virus, mă molipsesc şi eu”.

– „Sunt bolnav şi obosit”.

– „E din familie, aşa că probabil eu urmez”.

3. Sterilitate, tendinţa de a pierde sarcina sau probleme feminine specifice

– „Nu cred că voi rămâne vreodată însărcinată!”

– „Iar am blestemul!” [Sau: „Iar am pacostea (ciclul)!”]

– „Ştiu sigur că îl voi pierde şi pe acesta – ca întotdeauna!”

4. Destrămarea căsniciei şi înstrăinarea în familie

– „Ghicitoarea mi-a citit în palmă că soţul mă va părăsi”.

– „Într-un fel, întotdeauna am ştiut că soţul meu îşi va găsi o altă femeie”.

– „În familia noastră ne-am luptat mereu ca pisicile cu câinii”.

5. Lipsuri financiare continue

– „Niciodată nu mă ajung cu banii – tatăl meu a fost la fel”.

– „Nu-mi pot permite să dau zeciuială”.

– „Urăsc «bogătaşii» care obţin tot ce-şi doresc – mie nu mi se întâmplă niciodată asta!”

6. „Predispoziţie” la accidente

– „Mie mi se întâmplă întotdeauna”.

– „Ştiam că mă aşteaptă o nenorocire”.

– „Pur şi simplu sunt o persoană neîndemânatică”.

7. O istorie suicidului şi a morţii nenaturale sau premature

– „Ce rost are să trăieşti!”

– „Peste cadavrul meu!”

– „Mai bine mor decât să continui în starea asta”.

Oamenii care folosesc acest gen de limbaj negativ invită în mod inconştient duhurile rele să îi ia în stăpânire.
Genul de duhuri rele care răspund este determinat de limbajul folosit. Există soiuri de duhuri care corespund fiecăreia din cele şapte categorii enumerate mai sus.

Un gen de duh care este adesea întâlnit este duhul „morţii”. Acesta răspunde genului de limbaj enumerat la categoria „0 istorie a suicidului

şi a morţii nenaturale sau premature”. El produce sentimentul că viaţa este lipsită de sens şi de speranţă, şi o tendinţă morbidă de concentrare asupra gândurilor de moarte. Deseori se manifestă şi printr-o serie interminabilă de infirmităţi fizice, din care pentru multe nu există cauză medicală evidentă. În cele din urmă, duhul morţii fie va împinge persoana respectivă la sinucidere, fie îi va cauza moartea prematură în alt fel. În Ioan
8: 44, Iisus ne-a avertizat că Satan este un ucigaş. Unul din agenţii pe care îi foloseşte pentru a ucide oamenii este duhul morţii, care îi face pe oameni să moară înainte de vreme. Când am împărtăşit acest lucru cu un prieten medic, el a confirmat că deseori a văzut oameni murind fără să existe o cauză medicală satisfăcătoare care să poată explica decesul.

Se poate ca în una sau în alta din categoriile enumerate mai sus să fi recunoscut lucruri pe care tu însuţi le-ai spus. Dacă aşa stau lucrurile, nu descuraja! Există o cale de ieşire! mai devreme în acest capitol, apostolul Petru ne-a oferit un exemplu al celor trei paşi necesari pentru a scăpa dintr-un blestem autoimpus. pocăinţă – revocare

– Înlocuire. Mai întâi, trebuie să recunoaştem că am făcut o mărturisire negativă despre noi înşine şi trebuie să ne pocăim de ea. Apoi, trebuie să o revocăm – adică, să o retractăm sau să o anulăm. Iar mai apoi, trebuie să înlocuim mărturisirea anterioară care a fost greşită cu una adevărată. Toate acestea vor fi mai amplu explicate în capitolul 21.

O altă cale prin care oamenii pot aduce un blestem asupra lor înşişi este prin promisiuni şi legăminte care sunt cerute în vederea acceptării într-o organizaţie studenţească secretă, de băieţi sau de fete, sau într-o societate secretă. Îmi aduc aminte despre o situaţie în care prima mea soţie, Lydia, şi cu mine căutam să ajutăm o tânără creştină să fie eliberată de legătura demonică. În ciuda multor rugăciuni şi lupte spirituale, nu a existat o eliberare. Deodată Lydia a fost îndemnată să spună tinerei femei să-şi scoată un inel pe care-l purta. De îndată ce a făcut aşa, ea a fost eliberată fără alte lupte spirituale.

Lydia a acţionat numai pe baza îndemnului Duhului Sfânt. Ea nu ştia nimic despre inel, care de fapt era un inel al unei organizaţii

Blesteme autoimpuse

157

studenţeşti secrete pentru fete. Pentru a se alătura acestei organizaţii, tinerei femei i s-a cerut să facă anumite promisiuni care erau in Go mpatibile cu credinţa ei creştină. Prin îndepărtarea inelului, ea a anulat de fapt acele promisiuni şi şi-a recâştigat libertatea de copil de Dumnezeu.

Cu altă ocazie, Lydia şi cu mine făceam parte dintr-un grup care slujeam unei tinere femei care a mărturisit că fusese o preoteasă a lui Satan. Ea purta un inel care simboliza „căsătoria" ei cu Satan. Când i-am spus că ar trebui să-şi scoată inelul, ea a ascultat – dar apoi, constrânsă de Satan, ea a înghiţit inelul. Un tânăr care era de faţă a primit o ungere specială în credinţă şi a poruncit femeii să regurgiteze inelul, ceea ce a şi făcut imediat!
Apoi am aruncat inelul într-un lac din apropiere. Etapa finală în eliberarea tinerei femei a urmat când a ars în mod public toate hainele pe care le purtase în timp ce se închina lui Satan.

Incidente ca acestea au făcut foarte reale îndrumările din Iuda 23: „Căutaţi să mântuiţi pe unii smulgându-i din foc; de alţii iarăşi fie-vă milă cu frică, urând până şi cămaşa mânjită de carne".

În ambele exemple de mai sus, robia satanică a fost asociată cu un inel. Semnificaţia unui inel este aceea că deseori el simbolizează o relaţie bazată pe legământ. În cultura apuseană, de exemplu, este normal ca un bărbat şi soţia lui să poarte fiecare un inel, simbolizând relaţia de căsătorie bazată pe legământ. Prin standarde biblice, un legământ este cea mai solemnă şi cea mai puternică formă de relaţie în care poate intra o persoană, fie că legământul este între Dumnezeu şi om, fie între om şi semenii săi. Satan este conştient de acest lucru, şi de aceea el foloseşte relaţii bazate pe legământ făurite de el pentru a obţine un control cât mai puternic asupra oamenilor.

Din acest motiv, în Exod 23: 32, Dumnezeu i-a instruit pe israeliţi cu privire la naţiunile idolatre ale
Canaanului: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor”. Dumnezeu îşi avertiza poporul că dacă intrau într-un legământ cu canaaniţii care se închinau zeilor falşi, acel legământ i-ar fi legat nu numai de canaaniţi, dar şi de zeii lor. Ei s-ar fi adus astfel pe ei înşişi în robia acelor zei.

158

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

O componentă a societăţii contemporane căreia i se aplică mai ales această avertizare este francmasoneria.
Masonii pretind că natura asociaţiei lor este o taină, dar acest lucru nu este corect. Toate ritualurile şi formulele importante ale francmasoneriei au fost publicate cu diverse ocazii, atât de oamenii care fuseseră masoni
(inclusiv de unii care au fost avansaţi în gradele cele mai înalte), cât şi de alţii care au examinat cu atenţie materialul care este disponibil oricărui cercetător competent.

Pentru scopurile pe care le urmărim, este suficient să subliniem două lucruri despre francmasonerie. Primul, pentru a fi iniţiată, o persoană trebuie să se oblige prin cele mai crude şi barbare legăminte că nu va destăinui niciodată vreunul dintre secretele masoneriei. Este imposibil să găsim oriunde altundeva un exemplu mai înfricoşător de blesteme autoimpuse, decât aceste legăminte.

Al doilea, masoneria este o religie falsă. Unii masoni neagă că este o religie, dar iată câteva dintre trăsăturile principale care în mod limpede o definesc în felul acesta: masoneria are propria ei revelaţie; propriile ei temple, propriile ei altare –, propriile ei simboluri şi embleme religioase (printre care şi un inel); propria ei mărturisire de credinţă; proprii ei preoţi; propriile ei ritualuri. În sfârşit, ea are propria ei divinitate, un dumnezeu fals, pe care îl numeşte un „Principiu Creator” sau „Marele Arhitect al Universului”.

Masoneria este o religie falsă, pentru că ea recunoaşte un dumnezeu fals. Multe din obiectele şi simbolurile asociate cu creştinismul – inclusiv Biblia – sunt folosite de masonerie, dar aceasta este o înşelătorie deliberată.

Dumnezeul pe care îl recunoaşte masoneria nu este Dumnezeul Bibliei. Deşi numele sacru, bibic din patru litere
– YHWH (care în mod obişnuit se citeşte „Iehova”) – este folosit în literatura masonică, el este interpretat cu referire la o entitate divină care combină atât principii feminine, cât şi masculine.

Din nou, gradul de Arca Regală foloseşte o formă abreviată a numelui Iehova în combinaţie cu formele abreviate a doua divinităţi păgâne, Baal şi Osiris, şi recunoaşte această „combinaţie” ca dumnezeu. Aceasta nu este nimic altceva decât o insultă deliberată la adresa

Blesteme autoimpuse

159

Unicului şi Adevăratului Dumnezeu, revelat Biblie ca Iehova.2

În ceea ce mă priveşte, nu am fost interesat deloc de frânemaso nene până nu am început să descopăr efectele nocive pe care le-a produs în vieţile oamenilor care veneau pentru rugăciune. Unele dintre cele mai înfricoşătoare exemple întâlnite de blesteme care acţionau în viaţa unor oameni erau asociate cu francmasoneria.
Efectele se manifestau în generaţia a doua şi a treia a celor care avuseseră în familia lor un mason.

Un caz specific a avut un impact deosebit asupra mea. La sfârşitul unui serviciu de închinare, într-o duminică dimineaţa, în Australia, Rut şi cu mine ne-am rugat pentru oamenii care aveau nevoie de vindecare. Una din persoanele venite în faţă era o tânără femeie ai cărei ochi lipsiţi de viaţă, păr nepieptănat şi voce nedesluşită sugerau existenţa unui trecut de subcultură. Avea în braţe un bebeluş micuţ.

„Pur şi simplu nu vrea să mănânce nimic”, a mormăit mama cu privirea abătută. „Doar 30 sau 60 de grame”.

„Cât timp are?” am întrebat noi.

„Şase săptămâni” a spus mama, dar copilul arăta mai degrabă de şase zile decât de şase săptămâni.

Când Rut şi cu mine ne-am pus mâinile peste mamă ca să ne rugăm pentru ea, ea a căzut pe spate sub puterea
Duhului Sfânt. În timp ce cădea, Ruth i-a luat bebeluşul şi l-a ţinut în braţele ei. Doi slujitori ai bisericii au început să se roage pentru mama care era pe podea. Apoi Ruth a primit un cuvânt de descoperire de la Duhul
Sfânt. „Tatăl ei este francmason”, a spus ea celor doi slujitori. „Spuneţi-i să renunţe la acel duh”.

Mama aflată pe podea se lupta să rostească cuvintele: „Renunţ… Ia acel duh… de francmasonerie”. De îndată ce a rostit acele cuvinte, duhul rău a ieşit din ea cu un ţipăt prelungit. În acelaşi moment, bebeluşul din braţele lui
Ruth a scos exact acelaşi ţipăt, şi după aceea a rămas

160

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

fără vlagă. Slujitorii au ajutat mama să se ridice în picioare, şi Ruth i-a aşezat bebeluşul înapoi în braţe. Şase ore mai târziu ne-am întors din nou în aceeaşi biserică pentru un serviciu de închinare de seară. La final, acea tânără femeie a mai venit încă odată cu bebeluşul ei. „Ce face fetiţa?” am întrebat.

„Este complet diferită”, a răspuns mama, „a mâncat trei sticle pline cu lapte de azi dimineaţă!” Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că şi mama suferise o schimbare dramatică, care se reflecta în privirea ei şi răsuna în claritatea vocii ei.

Mai târziu mi-am dat seama că într-o singură întâlnire de scurtă durată văzusem dovada invizibilă a unui blestem datorat francmasoneriei care fusese purtat cel puţin de două generaţii: de la tatăl ei, care era mason, la fiica sa şi apoi la nepoata sa, un bebeluş de şase săptămâni. M-am hotărât ca de atunci înainte să mă străduiesc să îi avertizez pe oameni cu privire la răul pe care masonii îl aduc nu numai asupra lor, ci şi asupra membrilor familiilor lor, chiar şi asupra celor care nu sunt implicaţi în mod direct în francmasonerie.

Tuturor celor care au făcut o promisiune sau un legământ care i-a legat printr-o asociere demonică, asemenea celor menţionate mai sus, Solomon le oferă un sfat urgent în Proverbe 6: 4 – 5: „Nu da somn ochilor tăi, nici aţipire pleoapelor tale! Scapă din mâna lui cum scapă căprioara din mâna vânătorului, şi ca pasărea din mâna păsărarului”.

Două cerinţe minime sunt necesare pentru eliberare. În primul rând, trebuie să rosteşti o renunţare verbală la asocierea respectivă. Ceea ce ai spus cu gura ta, numai tu poţi revoca. Este mai bine să faci asta în prezenţa unor martori înţelegători care te vor sprijini cu credinţa lor. În al doilea rând, trebuie să arunci şi să distrugi toate emblemele, cărţile şi alte materiale legate de asocierea respectivă. În toate cele trei genuri de situaţii menţionate mai sus, inelul avea o semnificaţie specială, în cazul francmasoneriei, există şi alte obiecte – în special şorţul.
Aminteşte-ţi cuvintele din Iuda 23: „… urând până şi cămaşa mânjită de carne”.

Blesteme autoimpuse

Întrebări pentru studiu

1. Adevărat sau fals: cuvintele negative sau nechibzuite pe care le spui despre tine însuţi nu contează dacă nu le iei în serios.

2. Care sunt cei trei paşi succesivi care te eliberează de capcana unei mărturisiri rele?

3. Care este blestemul de care Dumnezeu nu îşi protejează poporul?

4. Adevărat sau fals: când oamenii folosesc limbajul negativ la adresa lor, ei invită în mod inconştient duhurile rele să îi stăpânească.

5. Un alt mod de a invoca un blestem autoimpus este prin

sau prinfaţă de o organizaţie studenţească secretă

pentru băieţi sau fete, sau faţă de o societate secretă.

6. Conform standardelor biblice, care este cea mai solemnă şi mai puternică formă de relaţie în care poate intra o persoană?

7. Adevărat sau fals: francmasoneria nu este o religie.

8. Există două cerinţe minime pentru eliberarea de legăturile cu societăţile secrete. Care sunt acestea?

Aplicaţie practică

1. Există domenii ale vieţii tale în care experimentezi blesteme autoimpuse? Dacă da, care sunt acestea în mod specific?

2. Pocăieşte-te de rostirea de cuvinte negative cu privire la tine însuţi. Revocă blestemul şi rosteşte o binecuvântare care este opusă blestemului.

3. Ai făcut parte tu sau altcineva din familia ta dintr-o societate secretă sau sectă? Din care anume?

4. Ai în posesie vreun articol asociat cu societăţi secrete sau secte? Te poţi debarasa de ele? Dacă nu, de ce nu?

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Verset de memorat

Te laud că sunt o făptură aşa de minunată.

Psalmul 139: 14

Răspunsul credinţei

Îţi mulţumesc, Doamne, că gândurile Tale faţă de mine sunt de mare preţ şi că ele sunt atât de multe! Eu sunt lucrarea mâinilor Tale.

Psalmul 139: 17; Efeseni 2: 10

Răspunsuri

1. Fals. Aceasta nu anulează efectul cuvintelor, şi nici nu te eliberează de responsabilitate.

2. Pocăieşte-te – revocă – înlocuieşte.

3. Blestemul pe care-l rostim asupra noastră.

4. Adevărat.

5. Chezăşie, jurământ.

6. Legământ.

7. Fals. Ea are temple, altare, preoţi şi ritualuri.

8. Renunţare verbală şi distrugerea tuturor emblemelor, cărţilor şi a altor materiale implicate.

Slujitorii lui Satan

În acest capitol vom descoperi o sursă complet diferită a blestemelor: slujitorii lui Satan.

În rândul creştinilor, atitudinea faţă de Satan variază între două extreme. Unii îl ignoră pe Satan cu desăvârşire şi încearcă să acţioneze ca şi când el nu este real. Alţii se tem de el şi îi acordă o atenţie mult mai mare decât merită. Între aceste două extreme există un echilibrul biblic.

Satan este o fiinţă creată, un înger răzvrătit, care a fost alungat din cerul lui Dumnezeu. El domneşte peste împărăţia spirituală a răului, a îngerilor răi, împreună cu duhuri rele mai mici, care se numesc „demoni". Numele Satan înseamnă „adversar" sau „oponent". El este vrăjmaşul neschimbat, implacabil al lui Dumnezeu însuşi, al poporului şi al scopurilor lui Dumnezeu. Obiectivul lui este de a aduce întreaga rasă umană sub controlul său. Tactica sa principală este înşelătoria, în care este maestru. În Apocalipsa 12: 9, el este descris ca „Balaurul… şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşală lumea" (sublinierea îmi aparţine).

Satan îşi exercită deja domnia peste marea majoritate a omenirii – peste toţi cei care se află într-o atitudine de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. În Efeseni 2: 2, el este descris ca „duhul care lucrează acum în fiii neascultării". Cei mai mulţi dintre cei răzvrătiţi nu au o imagine clară despre adevărata lor stare. Ei sunt pur şi simplu mânaţi încolo şi încoace de forţe pe care nu le înţeleg şi pe care nu le pot controla.

Totuşi, printre ei există şi cei care s-au deschis în mod deliberat

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Înaintea lui Satan, chiar dacă s-ar putea ca ei să nu fie conştienţi de adevărata lui identitate. În căutarea puterii şi a câştigului material, ei au cultivat în mod sistematic exercitarea forţelor supranaturale pe care Satan li le-a transmis. Astfel de slujitori ai lui Satan sunt recunoscuţi în aproape toate culturile şi li s-au acordat o varietate de denumiri: vraci, doctor vrăjitor, mehawi, şaman, tohanga, fermecător, vrăjitor, preot sau preoteasă a lui Satan şi aşa mai departe. În aproape toate culturile tribale din întreaga lume există un nume special pentru acest tip de persoană.

Iisus însuşi este sursa noastră principală de informare cu privire la Satan. Când El Şi-a trimis cei şaptezeci de ucenici ca să pregătească calea înaintea Lui, ei s-au întors cu bucurie, zicând: „Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău". La aceasta Iisus a răspuns: „lată că v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va putea vătăma" (Luca 10: 17 – 19).

Iisus nu a negat că Satan era real sau că el are putere. Dar El a promis ucenicilor Săi că autoritatea pe care El Le-a conferit-o îi va face biruitori peste puterea lui Saian şi îi va proteja de toate încercările acestuia de a le face rău.

Este important pentru toţi slujitorii Domnului să recunoască autoritatea pe care El le-a dat-o şi să înveţe să o exercite în mod eficient.

Blestemele sunt una din principalele arme folosite de slujitorii Satanei împotriva poporului lui Dumnezeu.
Aceasta este viu ilustrată de naraţiunea despre Balac şi Balaam în Numeri 22 – 24.

Balac era împăratul ţinutului Moabului, la est de Iordan. În călătoria lor din Egipt spre Canaan, israeliţii şi-au aşezat tabăra la graniţa Moabului. Balac a simţit că împărăţia lui era ameninţată, dar îi lipsea tăria sau curajul de a lansa un atac deschis împotriva Israelului. În schimb, l-a angajat pe Balaam să rostească blesteme asupra lor, cu speranţa că Israelul va fi astfel slăbit în aşa măsură încât Moabul să-l poată înfrânge. Balaam era un „vraci", cunoscut în toată regiunea, care pretindea un onorariu substanţial pentru serviciile sale.

Mulţi creştini de azi ar respinge toate acestea ca pe o „absurditate".

superstiţioasă, lipsită de orice putere reală. Totuşi, reacţia lui Dumnezeu a fost total diferită. El a considerat blestemele pe care Balaam le-ar fi putut rosti ca pe o ameninţare serioasă la adresa lui Israel. În consecinţă, El a intervenit în mod supranatural şi l-a avertizat pe Balaam să nu accepte sarcina. Dar Balaam era însetat după bogăţia pe care Balac i-a promis-o, aşa că a mers înainte cu intenţia de a face ceea ce Balac îi ceruse. Cu toate acestea, la momentul potrivit, de fiecare dată când Balaam a încercat să rostească blesteme asupra lui Israel. Dumnezeu a intervenit din nou şi a schimbat blestemele sugerate în binecuvântări!

Mai târziu, în Deuteronom 23: 5, Moise aminteşte lui Israel de acest incident ca o dovadă a dragostei lui
Dumnezeu faţă de ei: „Dar Domnul Dumnezeul tău nu a vrut să asculte pe Balaam; şi Domnul Dumnezeul tău a schimbat blestemul acela în binecuvântare, pentru că tu eşti iubit de Domnul Dumnezeul tău".

Un lucru important trebuie subliniat: Dumnezeu nu a considerat blestemele propuse împotriva lui Israel ca pe nişte cuvinte goale fără nicio putere. El le-a considerat o ameninţare serioasă pentru Israel, şi din acest motiv a intervenit în mod personal pentru a zădărnici intenţia lui Balaam. Timpul nu a schimbat punctul de vedere al lui
Dumnezeu. El nu ignoră şi nu minimalizează blestemele îndreptate împotriva poporului Său de către slujitorii lui Satan. Dimpotrivă, după cum a spus Iisus, Dumnezeu recunoaşte puterea lui Satan, dar îşi echipează propriii
Săi slujitori cu o putere superioară.

Biblia prezintă imagini variate despre activităţile slujitorilor lui Satan. Acestea servesc pentru a-i avertiza pe slujitorii lui Dumnezeu, împotriva cărora sunt deseori îndreptate aceste activităţi satanice. În Ezechiel, de exemplu, Dumnezeu condamnă anumite preotese false sau vrăjitoare:

17 lar tu, fiul omului, întoarce-ţi privirile împotriva fiicelor poporului tău, care prorocesc după gustul inimii lor, şi proroceşte împotriva lor! 18 Spune: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnc/A-u:

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

«Vai de cele ce cos perniţe pentru subsuori şi fac mahrame pentru capetele oamenilor de orice mărime, ca să prindă suflete! Socotiţi că veţi prinde sufletele poporului Meu ca să vă păstraţi cu viaţă sufletele voastre? 19 Voi
Mă necinstiţi înaintea poporului Meu, pentru câţiva pumni de orz şi câteva bucăţi de pâine, ucigând nişte suflete, care n-ar trebui să moară, şi făcând să trăiască nişte suflete care n-ar trebui să trăiască, înşelând astfel pe poporul
Meu care ascultă minciunile voastre.» 2 „De aceea aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Iată, am necaz pe perniţele voastre pentru subsuori prin care prindeţi sufletele ca păsările.»”.

ezechiel 13: 17 – 20

Unde detalii nu sunt clare, dar se pare că aceste femei au jucat rolul tipic al unui vraci. Oricine avea o ceartă cu o altă persoană, le angaja să-şi folosească şiretlicurile lor magice împotriva acelei persoane. Una dintre metodele lor era ataşarea de perniţe fermecate la îmbrăcămintea oamenilor. În felul acesta, ele „prindeau suflete” şi omorau de fapt persoane nevinovate. În schimb, ele erau plătite cu pumni de orz sau cu bucăţi de pâine.

Această practică nu este o acuzaţie exagerată, rămăşiţă a Evului Mediu. Este o învinuire adusă împotriva acestor femei de către Dumnezeu însuşi. În plus, slujitorii lui Satan au folosit metode similare cu acelaşi scop de-a lungul veacurilor şi continuă să le folosească şi astăzi.

În 1979 – 1980, în oraşul Bath, în vestul Angliei, arheologii au descoperit rămăşiţele unui templu al zeiţei
Minerva, datând din perioada romană. Preoţii acestui templu aveau o lucrare similară cu cea a vrăjitoarelor din vremea lui Ezechiel. Oamenii care căutau să se răzbune pe cineva angajau preoţii să scrie un blestem potrivit împotriva acelei persoane. Scrierea blestemului necesita îndemânări speciale, posedate numai de preoţi. Odată ce blestemul era scris, se folosea un fel de ceremonie magică pentru a-l îndrepta împotriva persoanei căreia îi era destinat. Pentru toate acestea, desigur, preoţii primeau o plată

potrivită. De asemenea, închinătorii îşi aruncau darurile închinate zeiţei în izvorul din preajma templului.

Acest mod de folosire a blestemelor şi a şiretlicurilor lor magice reprezintă încă o parte familiară a vieţii zilnice printre majoritatea oamenilor din lumea noastră, mai ales din Asia, Africa, Oceania şi America Centrală şi de

Sud. Următoarea relatare provine de la un prieten de-al meu, misionar, care a trăit toată viaţa lui în Zambia, în
Africa Centrală, şi este foarte familiarizat cu limbajul şi obiceiurile oamenilor de acolo.

La o Conferinţă Generală a Creştinilor din districtul nostru rural din Zambia, Duhul Sfânt a rostit un cuvânt profetic cu mare putere, care chema Biserica la sfinţire. Mulţi creştini au fost convinşi de păcat în viaţa lor şi s-au pocăit cu sinceritate, mărturisindu-şi păcatele şi implorând iertarea lui Dumnezeu.

După serviciul de închinare, un prezbiter din una din bisericile noastre dintr-un sat îndepărtat a venit la predicator plângând, tremurând din toate încheieturile, mărturisind îngrozitorul păcat al crimei prin vrăjitorie.

Prezbiterul i-a spus că în urmă cu câţiva ani se certase cu colegul său, prezbiter şi el, dar care era mai în vârstă decât el. Situaţia se înrăutăţise atât de mult încât a decis să-l pedepsească, mergând la un vraci local şi plătind pentru a-l blestema pe acest prezbiter mai în vârstă. Vraciul fusese bucuros să facă acest lucru, mai ales că ştia că aceşti bărbaţi erau creştini. El a cerut un acont substanţial, şi după aceea i-a spus bărbatului să revină în ziua următoare.

Când s-a întors, prezbiterul l-a găsit pe vraci şezând sub un copac, cu o oglindă în mână şi cu un bol de leacuri vrăjitoreşti pe pământ în faţa lui. Vraciul a început să împrăştie leacul cu un burete peste toată oglinda şi i-a cerut prezbiterului să privească cu atenţie în oglindă şi să-i spună ce vede.

Înfiorat, prezbiterul a văzut foarte clar faţa colegului său prezbiter. După care, vraciul a luat o lamă şi a tăiat gâtul imaginii

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

reflectată în oglindă. Imediat oglinda s-a acoperit de sânge.

Prezbiterul a strigat: „L-ai ucis! Eu ţi-am cerut doar să-l blestemi!” Vraciul a replicat chicotind: „M-am gândit să-mi fac treaba bine dacă tot m-am apucat de ea!”

Prezbiterul s-a grăbit spre casă. Spre oroarea lui a aflat că celălalt prezbiter era într-adevăr mort, murind în condiţii misterioase din cauza unei hemoragii subite. Prezbiterul era îngrozit de consecinţele faptei sale. aşa că a păstrat tăcerea cu privire la acest lucru. Acum Duhul Sfânt l-a convins cu putere de păcatul său. Din fericire pentru el, „unde păcatul se înmulţeşte, harul se înmulţeşte şi mai mult”. Prin mărturisire, pocăinţă şi credinţa în
Iisus Hristos, acest bărbat a fost adus nu numai la starea de iertare şi pace cu Dumnezeu, dar şi la realitatea naşterii din nou.

Unii dintre cititorii apuseni ar putea avea tendinţa de a respinge toate acestea ca pe nişte practici primitive, superstiţioase din „Africa întunecată”. Dar adevărul este că până şi în naţiunile (aşa-numite) civilizate, practicile oculte care fuseseră în declin sunt acum în creşteri extraordinare. În Germania, de exemplu, mulţi oameni de afaceri,

care nu ar cere niciodată sfatul unui slujitor creştin, fac o practică obişnuită din a consulta un ghicitor cu privire la afacerile lor.

La mijlocul anilor 1980, un lider al Bisericii Satanice din America a fost intervievat de către o televiziune. A
fost întrebat dacă este adevărat că sataniştii practică sacrificiul uman. El a răspuns: „Noi executăm sacrificii umane prin delegare, am putea spune – distrugerea fiinţelor umane care, să spunem, ar crea o situaţie antagonistă faţă de noi – sub formă de blesteme şi farmece.1 Aceasta nu a fost o învinuire adusă împotriva lui de vreun critic ostil; era o mărturisire pe care o făcea din proprie iniţiativă.

Slujitorii lui Satan

În Israel, sub Legea lui Moise, această practică ar fi fost pedepsită cu moartea. Cu toate acestea, în cultura noastră contemporană, practicile oculte nu sunt o crimă, şi de aceea nu li se ataşează o pedeapsă, chiar dacă ele sunt folosite pentru uciderea oamenilor.

Această declaraţie a satanistului, citată mai sus, descoperă folosirea blestemelor şi a farmecelor pentru a ucide oameni, dar în niciun caz nu îi absolvă de învinuirea de efectuare de sacrificii umane. O dovadă înfiorătoare împotriva acestei afirmaţii este conţinută în următorul reportaj al ziarului New York Times, care a apărut în 12
aprilie 1989, locul desfăşurării acţiunii fiind în Matamaros, Mexic:

Marţi… oficialii (mexicani şi nord-americani] au găsit trupurile a 12 persoane, printre care şi al unui student de la Universitatea Texas, în vârstă de 21 de ani, care dispăruseră în urmă cu o lună, în opt coşciuge neprelucrate
(la o fermă izolată în apropiere de graniţă). Astăzi, la conferinţa de presă de aici şi din Bronsville, Texas, oficialii au spus că o bandă de drogaţi, care considera că sacrificiul uman era o „platoşă magică” care i-ar proteja de poliţie, era responsabilă de crime.

Printre suspecţii aflaţi încă în libertate se află un traficant de droguri, identificat sub numele de Adolfo de Jesus
Constanzo, din Cuba, pe care ceilalţi îl numesc El Padrino – naşul. Poliţia a afirmat că el a ordonat crimele, alegând la întâmplare bărbaţi tineri de pe străzile oraşului, pe care adepţii lui îi răpeau, apoi îi omorau şi îi mutilau la fermă.

Oficialii au descris crimele ca pe un amestec înfiorător de practici sacrificiale şi de magie neagră din Haiti, Cuba şi Jamaica…

Au existat şi relatări din diverse locuri ale Statelor Unite despre sacrificarea bebeluşilor şi a copiilor mici, îndeplinite de satanişti ca parte a ritualurilor lor.

Ţintele principale ale blestemelor satanice şi ale altor arme oculte

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

sunt slujitorii lui Dumnezeu şi ai lui Iisus Hristos. Sataniştii recunosc imediat cine sunt inamicii lor principali, şi, prin urmare, îşi îndreaptă atacurile împotriva lor. Acest lucru este viu ilustrat de un incident pe care mi I-a relatat un slujitor care îmi este prieten.

O doamnă creştină, cunoştinţă a prietenului meu, lua masa într-un restaurant împreună cu familia ei în oraşul
New Orleans – despre care se spune că este centrul spiritual al vrăjitoriei din SUA. în timpul mesei, au fost abordaţi de satanişti care intraseră în restaurant pentru a „mărturisi" în acelaşi fel ca creştinii, mergând de la o masă la alta. Ei recrutau în mod activ oameni pentru satanism şi i-au arătat doamnei un prospect tipărit pentru anul 1988, care descria următorul program global în şase puncte care trebuia însoţit cu post şi rugăciune (!):

1. ca Anticristul să se arate cât mai curând;

2. ca slujitorii, liderii şi misionarii creştini să cadă;

3. ca slujirile şi lucrările lui Dumnezeu să fie distruse;

4. ca creştinii să devină mulţumiţi de ei înşişi; să-şi dorească pacea mai mult ca orice şi să caute biserici care nu predică toată Evanghelia, cu pastori care îşi doresc pacea indiferent de păcat;

5. ca creştinii să înceteze să mai postească şi să se mai roage;

6. ca darurile Duhului Sfânt să fie ignorate.

Aceasta este doar una din multele dovezi că Biserica lui Iisus Hristos se află la ora actuală sub asediul intens, sistematic al forţelor lui Satan. Ce poate face Biserica? Hristos l-a învins pe Satan la cruce. Cum putem noi, mai înainte de toate, să ne apărăm; iar, în al doilea rând, să facem ca biruinţa lui Hristos să devină o realitatea zilnică în vieţile noastre personale şi în bisericile noastre?

Câteva răspunsuri edificatoare ne sunt oferite de relatarea încercării lui Balaam de a aduce un blestem asupra lui
Israel. Dumnezeu a intervenit de partea Israelului şi a transformat blestemul dorit într-o binecuvântare. Ce a văzut Dumnezeu atunci în comportamentul lui

Israel, care L-a mişcat într-atât încât a luat poziţie împotriva lui Satan în favoarea lor?

Iată câţiva factori importanţi care s-au combinat pentru a atrage favoarea lui Dumnezeu asupra poporului Său:

1. Poporul Israel acţiona în vederea împlinirii planului lui Dumnezeu pentru ei.

2. Ei erau călăuziţi în mod supranatural, zi şi noapte, de un nor şi de un stâlp de foc. Aceasta corespunde călăuzirii Duhului Sfânt pentru credincioşii Noului Testament (Romani 8: 14).

3. Ei erau o naţiune organizată, cu lideri aleşi de Dumnezeu şi cu legi date de Dumnezeu.

4. Relaţiile lor erau ordonate cu mare atenţie conform unui model divin. Acest model divin de relaţii a fost zugrăvit în mod minunat prin descrierea vizionară a lui Balaam:

Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele! Ele se întind ca nişte văi, ca nişte grădini lângă un râu, ca nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca nişte cedrii pe lângă ape.

Numeri 24: 5 – 6

În mod evident, aceasta nu a fost o imagine literală, din moment ce Israelul avea tabăra la vremea aceea într-o zonă de deşert.

5. O mare parte din cele de mai sus se datorau faptului că o întreagă generaţie de israeliţi necredincioşi şi neascultători fusese curăţită din mijlocul lor (vezi Numeri 26: 63 – 65).

Care sunt lecţiile pe care trebuie să le învăţăm din această imagine a Israelului? Trăsăturile sale principale pot fi rezumate astfel: Israelul era o comunitate organizată în mod divin, disciplinată şi călăuzită, în care oamenii trăiau în armonie unul cu altul. Formulată altfel, Israelul nu era doar o adunare de indivizi în care fiecare „făcea ce-i plăcea”.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Dumnezeu nu S-a schimbat în privinţa a ceea ce caută la poporul Său; nici Satan nu şi-a schimbat tacticile folosite împotriva poporului lui Dumnezeu. Dacă Biserica nu îndeplineşte acum condiţiile pentru obţinerea favorii şi protecţiei lui Dumnezeu, există un singur remediu: Biserica trebuie să se schimbe.

Din nefericire, cu toate acestea, relatarea strategiei lui Balaam împotriva lui Israel nu se sfârşeşte cu victoria finală a Israelului. Pentru că a eşuat în încercarea sa de a aduce un blestem asupra Israelului, Balaam recurge la o tactică secundară. El îl sfătuieşte pe Balac să folosească femei moabite ca o cursă, pentru a-i prinde pe bărbaţii din Israel, în primul rând în imoralitatea sexuală şi apoi în idolatrie. Acolo unde prima tactică a lui Balaam a eşuat, a doua a avut succes.

După aceea nu a mai fost nevoie ca el să mai rostească vreun blestem asupra israeliţilor. Încălcând prima poruncă a lui Dumnezeu, ei au atras asupra lor blestemul lui Dumnezeu, şi dintre ei au pierit 24.000 de oameni
(vezi Numeri 25). În Numeri 31: 16, Moise afirmă în mod specific că aceasta s-a întâmplat prin sfatul direct al lui Balaam.

În 1 Corinteni 10: 8, Pavel foloseşte acest incident ca pe o avertizare a credincioşilor din Noul Testament.

Tacticile înşelătoare ale lui Balaam sunt menţionate şi în alte trei pasaje din Noul Testament: Iuda 11, 2 Petru
2: 15 – 16 şi Apocalipsa 2: 14. În mod evident, strategia lui Balaam împotriva lui Israel conţine avertizări importante şi pentru credincioşii Noului Legământ. Lecţia centrală este simplă: creştinii care trăiesc într-o ascultare disciplinată faţă de Dumnezeu şi în armonie unii cu alţii pot conta pe protecţia Lui împotriva lui Satan.
Dar creştinii care sunt nedisciplinaţi, neascultători şi în relaţii lipsite de armonie renunţă la dreptul de a avea protecţia lui Dumnezeu.

Slujitorii lui Satan

173

Întrebări pentru studiu

1. Cele două atitudini extreme ale creştinilor faţă de Satan sunt: fie, fie.

2. Care este tactica principală a lui Satan?

3. Adevărat sau fals: blestemele sunt una dintre armele principale folosite de slujitorii lui Satan împotriva poporului lui Dumnezeu.

4. Care a fost cea de-a doua tactică a lui Balaam pentru a aduce Israelul sub blestem?

5. Dumnezeu recunoaşte puterea lui Satan, dar El Şi-a echipat propriii Săi slujitori cu o putere.

6. Creştinii care trăiesc într-o disciplinată faţă de Dumnezeu şi înunii cu alţii pot conta pe protecţia lui

Dumnezeu împotriva lui Satan.

Aplicaţie practică

1. Crezi că există oameni care sunt slujitori ai Satanei şi care pot pune un blestem peste oameni? De ce da, sau de ce nu?

2. Ce lecţii ai învăţat din relatarea despre Balaam şi Israel? Cum poţi folosi aceste lecţii în viaţa ta?

3. Care domenii din viaţa ta au nevoie de schimbare pentru ca tu să te poţi bucura de protecţia lui Dumnezeu într-o măsură mai mare?

Verset de memorat

Să nu datoraţi nimănui nimic decât să vă iubiţi unii pe alţii; căci cine iubeşte pe alţii a împlinit Legea.

Romani 1 3: 8

174

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Doamne Iisuse, doresc să fiu ascultător faţă de Cuvântul Tău şi să umblu în unitate şi dragoste cu familia lui
Dumnezeu.

1 Petru 3: 8 – 12

Răspunsuri

1. Îl ignoră, se tem de el.

2. Înşelătoria.

3. Adevărat.

4. Să-i momească în păcat şi idolatrie, cauzând astfel aducerea blestem asupra lor înşişi.

5. Superioară.

6. Ascultare, armonie.

14

Vorbirea firească

Nu este dificil pentru creştini să înţeleagă faptul că forţele spirituale îndreptate împotriva lor de către slujitorii lui Satan sunt periculoase şi dăunătoare. Totuşi, mulţi creştini ar fi surprinşi să afle că există situaţii în care forţele spirituale emise de fraţii lor credincioşi pot fi şi ele dăunătoare. Cu toate acestea, apostolul le scrie atât creştinilor, cât şi despre ei când îi avertizează:

MDar dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului. 15 Înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească.

Iacov 3: 14 – 15

Pentru a descrie un anumit gen de „înţelepciune” Iacov foloseşte adjective aşezate pe trei nivele descrescătoare:
primul, „pământească”; mai jos, „firească”; şi mai jos, „drăcească”. Cheia pentru înţelegerea procesului descendent se află în al doilea adjectiv, tradus aici cu cuvântul „firesc”. Cuvântul grecesc este psuchikos, format direct din psuche, care înseamnă „suflet”. Corespondentul în limba română ar fi „sufletesc”. Tradus în felul acesta, se potriveşte în mod natural cu imaginea Bibliei despre personalitatea umană.

În 1 Tesaloniceni 5: 23, Pavel se roagă: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană”. Pavel pune aici împreună

trei elemente care formează o listă completă a personalităţii umane, enumerându-le în ordinea descendentă, de la cel mai înalt la cel mai de jos: 1) duhul, 2) sufletul şi 3) trupul.

Duhul este acea parte a personalităţii umane care a fost insuflat în mod direct de către Dumnezeu la creaţie. De aceea el este capabil de legătura şi comuniunea directă cu Creatorul. În 1 Corinteni 6: 17, Pavel spune. – „Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El” (sublinierea îmi aparţine). Nu ar fi corect să spunem „un singur suflet cu El”. Numai duhul omului este capabil de legătura directă cu Dumnezeu.

În modelul original al creaţiei, duhul omului s-a raportat ascendent la Dumnezeu şi descendent la sufletul lui.
Dumnezeu a comunicat în mod direct cu duhul omului, şi, prin duhul omului, cu sufletul lui. împreună – duhul şi sufletul omului – se exprimă prin trup.

La cădere, ca rezultat al neascultării omului, duhul lui a fost despărţit de Dumnezeu, şi, în acelaşi timp, sufletul lui a început să se exprime în mod independent de duhul lui. Această relaţie nouă, „disjunctivă”, a fost atât consecinţa, cât şi expresia răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu.

În altă parte în Noul Testament, cuvântul firesc denotă activitatea sufletului omului atunci când nu se află în relaţia potrivită cu duhul său. El descrie de aceea o condiţie care este contrară celei mai înalte dorinţe a lui
Dumnezeu. Putem stabili acest lucru prin analizarea pe scurt a altor două pasaje din Noul Testament unde apare cuvântul psuchikos – însemnând „firesc”.

În 1 Corinteni 2: 14 – 15, Pavel spune că „omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu… şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte”. Pe de altă parte, „omul spiritual poate să judece totul”.
Este evident că „firesc” şi „spiritual” se află în antiteză. Omul „spiritual” funcţionează conform voii lui
Dumnezeu; omul „firesc” se află în afara relaţiei armonioase cu Dumnezeu. Omul „firesc” vrea să înţeleagă adevărul spiritual pe tărâmul sufletului lui, dar nu reuşeşte. Omul „spiritual” este unit cu Dumnezeu prin duhul

său, şi astfel poate să primească revelaţie spirituală direct de la Dumnezeu.

În Iuda 16 – 19, apostolul descrie un cerc de persoane care sunt asociate cu Biserica, dar care, cu toate acestea, sunt „cârtitori, nemulţumiţi cu soarta lor, trăiesc după poftele lor” (versetul 16). El concluzionează,

spunând despre ei: „Ei sunt aceia care dau naştere la dezbinări, oameni supuşi poftelor firii, care n-au Duhul” (versetul 19).

Luate împreună, aceste pasaje din 1 Corinteni şi Iuda prezintă o imagine consistentă a unui om descris ca fiind „Firesc”. El este în mod aparent o persoană care se asociază cu Biserica şi care poartă o spoială de spiritualitate. În acelaşi timp, sufletul său nu se relaţionează în mod corect la Dumnezeu prin duhul său. În ciuda credinţei pe care o mărturiseşte, în realitate el este răzvrătit şi nu are o relaţie armonioasă cu Dumnezeu şi cu poporul lui Dumnezeu. Nu este capabil să înţeleagă adevărul spiritual. Atitudinea şi comportamentul său răzvrătit întristează Duhul lui Dumnezeu şi aduc ofensă Trupului lui Hristos.

Această analiză explică nivelele descendente ale înţelepciunii decăzute descrise în Iacov 3: 15 de la pământesc, la firesc, la drăcesc. Rădăcina problemei este răzvrătirea – o formă de neascultare faţă de Dumnezeu – o formă de respingere a autorităţii lui Dumnezeu. Această răzvrătire întrerupe legătura dintre duhul unui om şi Dumnezeu, dintre duhul unui om şi lucrurile cereşti. Acest om este de acum limitat la valorile şi motivele pământeşti. În acelaşi timp, sufletul omului – neavând o relaţie armonioasă cu Dumnezeu – este expus datorită răzvrătirii sale influenţei demonilor, pe care simţurile sale spirituale tocite nu le mai pot identifica. Rezultatul este o formă de înţelepciune care pare a fi „spirituală”, dar care de fapt este „drăcească”.

Tot capitolul trei din cartea Iacov se concentrează asupra unei singure probleme specifice: folosirea greşită a limbii. În plus, întreaga epistolă se adresează mai ales – dacă nu în mod exclusiv – celor care îşi mărturisesc credinţa în Hristos. De aceea, este clar că această înţelepciune decăzută, falsă, drăcească, despre care vorbeşte Iacov, îşi găseşte expresia în cuvintele folosite de creştini. Cum apare o

asemenea situaţie? Există două domenii principale în care creştinii se fac deseori vinovaţi astfel din pricina cuvintelor pe care le rostesc. Primul domeniu îl reprezintă cuvintele pe care creştinii le spun între ei; al doilea îl reprezintă cuvintele pe care le spun înaintea lui Dumnezeu – mai ales în rugăciune.

Noul Testament dă avertizări foarte clare creştinilor despre cum ar trebui să vorbească despre alţi oameni, şi mai ales despre fraţii lor creştini. În Tit 3: 2, Pavel spune că noi nu „trebuie să vorbim de rău pe nimeni”. Expresia pe nimeni se aplică tuturor oamenilor, fie credincioşi, fie necredincioşi.

Verbul grecesc tradus cu „a vorbi de rău” este blasphemo – din care este derivat cuvântul blasfemie. Este important să înţelegem că păcatul „blasfemiei” include nu numai cuvinte rele rostite împotriva lui Dumnezeu, ci şi cuvinte rele rostite împotriva semenilor noştri. Fie că

sunt rostite cu referire la Dumnezeu sau la alţi oameni, asemenea cuvinte le sunt interzise creştinilor.

În Iacov 4: 11, Iacov tratează mult mai specific cuvintele pe care creştinii le spun unii despre alţii: „Nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii, fraţilor!” Cuvântul tradus aici prin „a vorbi de rău” este katalalo, care înseamnă simplu „a vorbi împotrivă”. Mulţi creştini interpretează ceea ce spune Iacov spunând că nu ar trebui să spunem nimic neadevărat împotriva altor credincioşi. Cu toate acestea, ceea ce spune el este că noi nu ar trebui să vorbim deloc împotriva fraţilor noştri credincioşi – chiar dacă ceea ce spunem despre ei este adevărat. Păcatul de care se ocupă Iacov aici nu este a spune un neadevăr, ci a vorbi împotrivă.

Unul dintre păcatele în care creştinii cad cel mai uşor este bârfa. În unele adunări creştine, dacă s-ar exclude bârfa, abia dac-ar mai rămâne ceva de spus! Dicţionarul Englez Collins oferă următoarele două definiţii pentru
„Bârfă”:

1. Discuţie ocazională şi nefolositoare.

2. Conversaţie care implică sporovăieli sau zvonuri răutăcioase despre alţi oameni.

Două dintre adjectivele aplicate aici bârfei sunt: nefolositoare şi răutăcioasă. Nu este suficient ca creştinii să se ferească de răutate în discuţiile lor. În Matei 12: 36, Iisus însuşi ne avertizează în mod explicit împotriva vorbirii nefolositoare: „Vă spun că în ziua judecăţii oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (sublinierea îmi aparţine).

Deşi Noul Testament interzice în mod explicit bârfa, mulţi creştini o privesc ca pe un păcat relativ „inofensiv”.
Totuşi, în mod categoric, Dumnezeu nu îl vede în felul acesta. În Romani 1: 29 – 30, Pavel enumera câteva din consecinţele părăsirii lui Dumnezeu de către om. Iată o parte din lista lui: „Fiind plini de… invidie, de ucidere, de ceartă, de înşelătorii, de porniri răutăcioase; sunt şoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, îngâmfaţi, lăudăroşi” (GBV).

Poziţia bârfitorilor în listă este semnificativă. Câteva din atitudinile inimii asociate în mod direct cu bârfa sunt cearta, înşelătoria şi răutatea. Bârfitorii înşişi sunt catalogaţi ca oameni care sunt şoptitori, urători de Dumnezeu, obraznici, aroganţi şi lăudăroşi. Creştinii care se complac în bârfă cred despre ei înşişi că sunt „excepţii”, dar nu aşa îi vede Dumnezeu.

Pericolul acestui gen de vorbire este prezentat prin ordinea descendentă a adjectivelor din Iacov 3: 15:
pământească, firească, drăcească. Creştinii care îşi permit să bârfească despre alţi oameni – mai ales despre fraţii lor creştini – sunt neascultători în mod direct faţă de Dumnezeu. Prin urmare, ei se află pe

o pantă descendentă alunecoasă, înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, au alunecat de la „pământesc” la „firesc”, şi apoi de la „Firesc” la „drăcesc”.

Cuvintele pe care aceşti oameni le spun despre alţii nu sunt descrise în mod normal ca „blesteme”, dar efectul lor este acelaşi. Ele sunt de fapt canale prin care forţele demonice sunt îndreptate împotriva altor membri din
Trupul lui Hristos. Mai mult, nu doar persoanele despre care se vorbeşte sunt afectate. În Iacov 3: 6. apostolul spune: „Limba… este acela dintre mădularele noastre care întinează tot trupul”. Credinciosul care este vinovat de acest gen de vorbire se întinează.

de fapt, nu numai pe el însuşi, ci şi partea Trupului lui Hristos de care este legat.

Cu câţiva ani în urmă, în timpul unei călătorii misionare prin Europa, m-am aflat într-o situaţie care mi-a oferit o perspectivă nouă cu privire la pericolul vorbirii fireşti. Mă pregăteam să vorbesc la o întâlnire foarte importantă, când am fost apucat de o durere în partea de jos a abdomenului, încât mă încovoiam din pricina ei. Temându-mă că s-ar putea să-mi anulez angajamentul de a vorbi în acea seară, L-am chemat pe Dumnezeu în ajutor.

Imediat am avut în minte o imagine a doi prieteni creştini, aflaţi la şase mii de mile distanţă, în Statele Unite, care vorbeau despre mine. Aveam o relaţie personală foarte caldă, dar prietenii mei nu au fost deloc de acord în privinţa unei acţiuni căreia îi dădusem curs. Am simţit că în conversaţia lor ei mă criticau pentru acţiunea mea, iar cuvintele lor negative despre mine îmi produceau simptomele fizice cu care mă confruntam. În plus, aceasta a fost strategia lui Satan de a mă împiedica să slujesc în seara aceea.

Am înţeles că trebuia să fac două lucruri. Primul, printr-o decizie a voinţei mele, mi-am iertat prietenii pentru cuvintele pe care le spuneau împotriva mea. Apoi am acţionat pe baza promisiunii lui Iisus din Matei 18: 18:
„Orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer”. Cu autoritatea investită în Numele lui Iisus, am legat forţele satanice care lucrau împotriva mea, şi apoi m-am eliberat de efectul cuvintelor rostite de prietenii mei despre mine. În cinci minute, durerea din abdomenul meu a încetat complet (şi nu a mai revenit niciodată!). Câteva ore mai târziu am reuşit să slujesc în mod eficient la întâlnire, şi am avut sentimentul că scopul lui Dumnezeu fusese atins.

Mai târziu, la revenirea în Statele Unite, am avut o întâlnire cu cei doi prieteni ai mei şi tensiunea dintre noi a fost rezolvată. Astăzi relaţia dintre noi este mai apropiată decât înainte.

În Matei 7: 1 – 2, Iisus spune: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu ce măsură măsuraţi.

vi se va măsura”. Din verbul tradus prin „a judeca” derivă în mod direct cuvintele critic sau a critica. Când ne permitem să îi criticăm pe alţii – mai ales pe fraţii noştri credincioşi – astfel încât să rostim judecata asupra lor, noi suntem neascultători faţă de Scriptură şi astfel ne facem vinovaţi de o atitudine de răzvrătire faţă de
Dumnezeu. Aceasta ne expune „sindromului” din Iacov 3: 15: pământesc, firesc, drăcesc.

Dacă nu suntem de acord cu comportamentul unui creştin, este permis – şi uneori necesar – să urmăm modelul lui Pavel privind neînţelegerea lui cu Petru referitoare la practicile iudaice. În Galateni 2: 11, Pavel spune: „l-am stat împotrivă [lui Petru] în faţă” (sublinierea îmi aparţine).

Pavel nu a criticai comportamentul lui Petru faţă de conlucrătorii săi, Barnaba şi Tit. În schimb, s-a dus direct la
Petru şi şi-a rezolvat neînţelegerile cu el în persoană. Dacă Pavel s-ar fi făcut vinovat de criticarea pe la spale a lui Petru, relaţia dintre cei doi ar fi fost ruptă pentru totdeauna. Totuşi, aşa cum era, în 2 Petru 3: 15 – epistolă scrisă aproape de sfârşitul vieţii lui Pavel – el vorbea cu o aprobare călduroasă despre înţelepciunea dată
„Preaiubitului nostru frate, Pavel”. În Proverbe 27: 5, Solomon enunţă acest lucru ca un principiu de comportament: „Mai bine o mustrare pe faţă decât o prietenie ascunsă”.

Un alt gen de situaţie în care ar trebui să vorbim despre greşeala unei alte persoane se ridică atunci când suntem obligaţi să slujim ca martori. În acest caz, avem datoria să spunem „adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul”. Totuşi, nimeni nu poate fi în acelaşi timp atât martor, cât şi judecător. În asemenea situaţie, noi nu îndeplinim rolul unui judecător, ci acela al unui martor. Noi lăsăm altcuiva responsabilitatea pronunţării judecăţii.

Păcatul specific împotriva căruia ne avertizează Iisus este să luăm poziţia de judecător atunci când Dumnezeu nu ne-a desemnat la aceasta. De asemenea, El ne avertizează că dacă cedăm şi îi criticăm pe alţii, la timpul cuvenit
– Dintr-o sursă sau alta – aceleaşi genuri de critică pe care le-am rostit împotriva altora vor fi îndreptate împotriva

noastră, când ne va veni rândul.

Analiza pătrunzătoare a Bibliei referitoare la daunele cauzate de folosirea greşită a limbii lasă probabil ca foarte puţini dintre noi să fie cei care ar putea pleda „nevinovat”. Dacă recunoaştem că ne-am făcut vinovaţi de rănirea altor oameni prin vorbirea noastră şi că astfel ne-am murdărit pe noi înşine şi Trupul lui Hristos, avem nevoie să ne pocăim şi

să cerem iertarea şi curăţirea lui Dumnezeu. S-ar putea să avem nevoie să cerem iertare şi celor pe care i-am ofensat.

Mai mult decât atât, avem nevoie să învăţăm cum să ne protejăm de cuvintele care rănesc şi dor, şi pe care alţii le-ar putea spune împotriva noastră. Subiectul protecţiei este tratat la Secţiunea 3.

Vorbirea i în: a se A

183

Întrebări pentru studiu

1. Care sunt cele trei elemente care formează personalitatea umană?

2. Care parte a fost direct insuflată de Dumnezeu la creaţie?

3. Care sunt cele două trăsături, bazate pe două din cele trei părţi, care sunt în opoziţie una faţă de alta?

4. Adevărat sau fals: păcatul blasfemiei are loc numai când vorbim rău împotriva lui Dumnezeu.

5. Care sunt cele două adjective care se aplică cuvântului bârfă?

6. Criticarea fraţilor credincioşi astfel încât să pronunţăm judecata

asupra lor ne face vinovaţi de o atitudine de

Împotriva lui Dumnezeu.

7. Adevărat sau fals: acelaşi fel de critică pe care o rostim împotriva altora se va întoarce împotriva noastră.

Aplicaţie practică

1. Descrie în cuvintele tale vorbirea „firească”.

2. Care sunt câteva din modurile de folosire greşită a limbii?

3. Ai participat vreodată la o discuţie firească sau ţi-ai folosit limba în mod greşit? Cum?

4. Ia în considerare obţinerea iertării din partea celor pe care i-ai ofensat.

Verset de memorat

Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, şi ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!

Proverbe 15: 23

184

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Fie cuvintele gurii mele şi cugetarea inimii mele plăcute înaintea ochilor Tăi, o, Doamne, tăria mea şi
Răscumpărătorul meu.

Psalmul 19: 14

Răspunsuri

1. Duhul, sufletul şi trupul.

2. Duhul.

3. Firescul şi spiritualul.

4. Fals. Blasfemia se referă şi la cuvintele rele rostite împotriva semenilor noştri.

5. Nefolositoare, răutăcioasă.

6. Răzvrătire.

7. Adevărat.

15

Rugăciuni fireşti

Mulţi creştini sunt şocaţi atunci când sunt confruntaţi cu răul pe care îl provoacă prin faptul că vorbesc între ei în mod ofensator la adresa altora. Cu toate acestea, sunt mult mai şocaţi atunci când sunt confruntaţi cu răul mult mai mare pe care îl pot provoca atunci când vorbesc ofensator despre alţii în rugăciunile lor înaintea lui Dumnezeu. Ei cred că rugăciunea este întotdeauna corectă şi că efectele ei sunt întotdeauna bune. Totuşi, acest punct de vedere nu este sprijinit de Biblie.

De exemplu, în Proverbe 28: 9 suntem avertizaţi: „Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă”.

Dumnezeu a lăsat în Biblie principiile rugăciunii care este acceptată înaintea Lui. Oricine ignoră aceste principii şi face rugăciuni contrare lor, atrage indignarea lui Dumnezeu şi respingerea rugăciunii făcute. Descriind părerea lui Dumnezeu faţă de acest gen de rugăciune, Solomon foloseşte unul din cei mai puternici termeni de dezaprobare: scârbă.

Pentru că este atât de important pentru noi să facem rugăciuni potrivite cu voia lui Dumnezeu, nu îndrăznim să depindem de propria noastră înţelepciune. Plin de îndurare, Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne descurcăm singuri. EI
ne-a pus la dispoziţie un Ajutor divin: Duhul Sfânt. Prin împuternicirea Sa, noi putem face rugăciuni care sunt acceptate de Dumnezeu. Pe de altă

parte, despărţiţi de Duhul Sfânt, suntem incapabili să ne rugăm astfel încât să îi facă plăcere lui

Dumnezeu şi să împlinim scopurile Lui. Pavel face referire la aceste subiecte foarte clar în pasajul următor:

26 Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. 2? Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului: pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu.

Romani 8: 26 – 27

În natura noastră firească, noi toţi avem anumite slăbiciuni. Acestea nu sunt slăbiciuni ale trupului, ci slăbiciuni ale capacităţii noastre de înţelegere. Ele se manifestă pe două căi care au legătură între ele. În primul rând noi nu ştim pentru ce anume să ne rugăm. În al doilea rând, chiar şi atunci când ştim pentru ce să ne rugăm, nu ştim cum să ne rugăm pentru lucrul respectiv. De aceea suntem meniţi să ne aflăm într-o dependenţă totală de Duhul
Sfânt. Numai El ne poate arăta ce anume şi cum să ne rugăm.

În două pasaje din Efeseni, Pavel accentuează mai departe dependenţa noastră de Duhul Sfânt pentru a face rugăciuni corecte înaintea lui Dumnezeu. În Efeseni 2: 18, el subliniază că numai Duhul Sfânt este Acela care ne poate deschide calea înaintea lui Dumnezeu: „Căci prin El [Iisus] şi unii şi alţii [evrei şi neamuri] avem intrare la
Tatăl printr-un Duh” (sublinierea îmi aparţine). Două condiţii sunt combinate aici pentru ca rugăciunea să fie primită: prin Iisus şi prin Duhul Sfânt. Amândouă sunt esenţiale.

Nu există nicio forţă naturală care să poată purta vocile noastre umane plăpânde de la pământ până la urechile
Dumnezeului care stă pe tronul Lui în cer. Numai puterea supranaturală a Duhului Sfânt poate face acest lucru.
Fără El, noi nu avem acces la Dumnezeu.

Mai apoi, în Efeseni 6: 18, Pavel subliniază din nou cât de mare nevoie avem să fim ajutaţi de Duhului Sfânt, în special în rugăciunea pentru fraţii noştri în credinţă. El spune că noi ar trebui să facem „în

toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri… pentru toţi sfinţii” (sublinierea îmi aparţine). Numai rugăciunile făcute prin Duhul Sfânt pot fi invocate asupra celor pentru care cerem prin rugăciune ajutorul şi încurajarea de care au nevoie.

Cum putem atunci să ne folosim de ajutorul Duhului Sfânt? Două cerinţe principale sunt smerenia şi puritatea motivaţiei. În primul rând, trebuie

să ne smerim noi înşine înaintea Duhului Sfânt şi să recunoaştem că avem nevoie de El. Apoi trebuie să-L lăsăm să ne cureţe de toate motivele noastre greşite şi de toate atitudinile noastre egoiste, şi să ne inspire cu o grijă şi o dragoste sinceră pentru cei pentru care dorim să ne rugăm.

Rugăciunile inspirate de Duhul Sfânt nu sunt neapărat lungi sau elocvente. Dumnezeu nu este impresionat în special de fraze alese sau de un ton solemn al vocii. Unele din cele mai eficiente rugăciuni din Biblie au fost uimitor de simple. Când Moise s-a rugat pentru sora sa, Maria, care fusese lovită cu lepră, el a spus în mod simplu: „Dumnezeule, Te rog, vindec-o!” (Numeri 12: 13). Când vameşul s-a rugat în Templu, el a murmurat doar o singură propoziţie scurtă: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18: 13). Cu toate acestea, ştim că Dumnezeu a auzit şi a răspuns la ambele rugăciuni.

Dacă simţi nevoia să te rogi, dar nu şti cum să începi, cere-l simplu lui Dumnezeu ajutorul. Iată câteva cuvinte simple pe care le-ai putea folosi:

Doamne, simt nevoia să mă rog, dar nu ştiu cum. Te rog, ajută-mă prin Duhul Tău cel Sfânt să mă rog rugăciunea pe care Tu vrei s-o auzi şi la care Tu vei răspunde.

După aceea, acceptă răspunsul lui Dumnezeu prin credinţă, şi roagă-te ceea ce vine din inima ta. Iisus ne-a asigurat că dacă îi cerem lui Dumnezeu pâine, niciodată El nu ne va da o piatră (vezi Matei 7: 9).

Să presupunem totuşi că noi nu ne supunem Duhului Sfânt şi nu căutăm călăuzirea Lui. În schimb, rugăciunile noastre sunt motivate

de invidie şi de propriile noastre interese (menţionate în Iacov 3: 14) sau de atitudinile noastre fireşti, cum ar fi resentimentul, mânia, critica sau propria noastră neprihănire. Duhul Sfânt nu va întări rugăciunile care pornesc din asemenea atitudini, şi nici nu le va prezenta înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

De aceea, în mod inevitabil, felul nostru de a ne ruga degenerează în „sindromul” menţionat în Iacov 3: 15: pământesc – firesc – drăcesc. Efectul unor asemenea rugăciuni fireşti este la fel cu cel al vorbirii fireşti: negativ, nu pozitiv. El eliberează împotriva celor pentru care ne rugăm presiuni invizibile, de nedescris, care nu uşurează poverile acestora, ci mai degrabă adaugă la cele existente.

În special, când ne rugăm pentru fraţii noştri în credinţă, există două atitudini fireşti împotriva cărora trebuie să ne păzim: noi nu trebuie să acuzăm, şi nu trebuie să încercăm să controlăm.

Este mai la îndemână să vedem greşelile altor creştini. De fapt, aceasta ne motivează deseori să ne rugăm pentru ei. Este bine să ne rugăm, dar trebuie să fim atenţi cum ne rugăm. Noi nu avem libertatea de a veni înaintea lui

Dumnezeu cu un catalog al greşelilor lor.

Când începem să jucăm rolul de acuzatori, noi urmăm modelul lui Satan, nu al lui Hristos. Titulatura principală al lui Satan – diavolul – înseamnă „defăimător” sau „acuzator”. În Apocalipsa 12: 10, el este descris ca unul care

acuză creştinii, zi şi noapte, înaintea lui Dumnezeu. El este angajat în această slujbă din vremuri străvechi şi este un expert în această privinţă. El nu are nevoie de ajutor din partea creştinilor!

Am observat că în aproape toate rugăciunile lui Pavel pentru fraţii lui în credinţă – fie că sunt pentru anumite persoane, fie pentru adunări – el începe prin a-l mulţumi lui Dumnezeu pentru ei. Un exemplu remarcabil este oferit la începutul epistolei 1 Corinteni. În conformitate cu ceea ce scrie Pavel în continuare în această epistolă, în acea adunare existau multe genuri de păcat: ceartă între membrii ei; carnalitate; incest; beţie la Cina
Domnului. Şi totuşi, Pavel îşi începe epistola prin cuvinte de mulţumire semnificative:

Rugăciuni fireşti

189

Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Iisus
Hristos. * 5 Căci în El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă. bin felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru. SEI vă va întări până la sfârşit, în aşa fel ca să fiţi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Iisus Hristos.

1 Corinteni 1: 4 – 6, 8

Mulţumirile aduse la începutul unei rugăciuni au un important efect psihologic. Ele creează o atitudine pozitivă în cel care se roagă. Cu un asemenea început este mult mai uşor să continui rugăciunea având o credinţă pozitivă, chiar dacă suntem conştienţi de greşelile serioase sau de problemele celor pentru care ne rugăm. În ceea ce mă priveşte, eu fac un principiu din a nu mă ruga niciodată pentru fraţii mei credincioşi fără a mulţumi mai întâi lui Dumnezeu pentru ei. Dacă nu pot face acest lucru, atunci cred că este mai bine să nu mă mai rog deloc!

Un misionar în India, care a trăit într-o altă generaţie, a dezvoltat o lucrare de rugăciune atât de eficientă încât a devenit cunoscut sub numele de „Hyde care se roagă”. Odată, se ruga pentru un evanghelist indian a cărui slujire era lipsită atât de foc, cât şi de rod. Era gata să spună: „Doamne, Tu ştii cât de rece este fratele acela”. A mai spus doar: „Doamne, Tu ştii cât de…” dar Duhul Sfânt nu i-a îngăduit să-şi ducă până la capăt propoziţia.
Deodată şi-a dat seama că nu era treaba lui să-l acuze pe tovarăşul său de slujire. În loc să se concentreze asupra greşelilor acelui om, el a început să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru tot ceea ce găsise bun în el. În câteva luni, fratele indian a fost transformat în mod dramatic. El

a ajuns să fie cunoscut în întreaga zonă drept un câştigător de suflete dedicat şi eficient.

Aceasta este puterea rugăciunii izvorâte dintr-o apreciere pozitivă şi din atitudinea de mulţumire pentru tot ceea ce este bun într-o anumită persoană. Dar să presupunem că Hyde nu ar fi fost sensibil

faţă de Duhul Sfânt şi ar fi continuat să se roage într-un duh negativ, de condamnare. Oare rugăciunea lui nu ar fi fost eficientă, dar în sens opus? Oare nu ar fi putut aduce asupra prietenului său de slujire povara atât de grea, a condamnării, astfel încât acesta să nu fi fost în stare să se ridice niciodată deasupra ei?

Din când în când, ca şi alţi creştini, experimentez perioade de „povară” spirituală. Într-un fel nedefinit, încep să mă simt vinovat, necorespunzător sau nevrednic deşi s-ar putea să nu fiu conştient de nimic specific ce ţine de viaţa mea sau de comportamentul meu care să justifice aceste sentimente.

În astfel de situaţii, am învăţat din experienţă că s-ar putea ca nu eu să fiu cauza unei asemenea stări. „Povara”.
mea s-ar putea datora altor creştini – bine intenţionaţi, dar lipsiţi de călăuzire – care mă acuză înaintea lui
Dumnezeu. Mai ales sentimentul de vinovăţie este adesea un semnal de alarmă. La urma urmei, vinovăţia este rezultatul logic al acuzării. Odată ce mi-am diagnosticat în mod corect problema, mă pot întoarce spre Marele Preot, care îmi vede toate greşelile, şi, cu toate acestea, continuă să pledeze cazul meu înaintea Tatălui.

Rugăciunea ineficientă nu există. Problema nu este dacă rugăciunile noastre sunt eficiente. Problema este dacă efectul lor este pozitiv sau negativ. Lucrul acesta este determinat de puterea care lucrează prin ele. Sunt ele într-adevăr de la Duhul Sfânt? Sau sunt ele o imitaţie firească? Adevărata mijlocire se bazează pe modelul lui Iisus, aşa cum este descris în Romani 8:

33 Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi.
34 Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!

Romani 8: 33 – 34

Hristos vede în mod sigur greşelile noastre, ale credincioşilor, mult mai clar decât le vedem noi unii la alţii.
Totuşi, mijlocirea Sa

pentru noi nu are drept rezultat condamnarea noastră, ci justificarea noastră. El nu stabileşte condamnarea noastră, ci neprihănirea noastră.

Mijlocirea noastră pentru fraţii noştri în credinţă ar trebui să urmeze acelaşi model. Îndrăznim noi să aducem acuzaţii împotriva celor pe care Dumnezeu i-a ales? Sau să îi condamnăm noi pe aceia pe care Dumnezeu i-a îndreptăţit? Cu siguranţă aceasta ar însemna o îngâmfare de cel mai înalt nivel!

Mesajul Scripturii este neechivoc. El nu lasă loc rugăciunilor noastre în care îi acuzăm pe fraţii noştri în credinţă. Totuşi, există o a doua ispită de a folosi greşit puterea rugăciunii, care este mai subtilă şi mai greu de detectat. Aceasta ia forma rugăciunii folosite pentru a-i controla pe cei pentru care ne rugăm.

Există ceva anume în natura noastră adámica, decăzută, care ne hrăneşte dorinţa de a controla alţi oameni şi de a ne impune voinţa asupra lor. În capitolul 6 s-a scos în evidenţă faptul că această dorinţă de a-i controla pe alţii este rădăcina care produce vrăjitoria – mai întâi ca o lucrarea a firii, iar apoi ca o practică ocultă.

Unul din cuvintele cheie care indică acţiunea acestei forţe este manipularea. Există numeroase domenii în care oamenii pot recurge la manipulare pentru a obţine ceea ce vor de la alţii. Soţii îşi manipulează soţiile, şi soţiile pe soţii lor; copiii îşi manipulează părinţii; predicatorii manipulează adunările pe care le conduc; şi publicitatea media manipulează publicul! Este o practică atât de comună încât de obicei oamenii nu o recunosc – în ei înşişi sau în alţii.

Cu toate acestea, manipularea nu este voia lui Dumnezeu. Dumnezeu însuşi nu ne manipulează niciodată, şi El nu ne autorizează nici pe noi să manipulăm alţi oameni. Ori de câte ori recurgem la manipulare, am trecut din domeniul spiritual în cel firesc. Noi acţionăm într-o formă de înţelepciune care nu este de sus.

Pentru că socotim că rugăciunea este ceva bun şi spiritual, noi presupunem că orice rezultate obţinem prin rugăciune, acestea sunt în mod necesar legitime şi că trebuie să reprezinte voia lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat dacă puterea care lucrează prin rugăciunile

noastre este Duhul Sfânt. Dar dacă rugăciunile noastre sunt motivate de determinarea noastră firească, efectul lor va fi dăunător, şi nu benefic.

În spatele acestei rugăciuni fireşti stă deseori o presupunere arogantă că noi avem dreptul „să ne jucăm de-a
Dumnezeu” în vieţile altora. Totuşi, în realitate, orice influenţă care încearcă să înlăture suveranitatea lui
Dumnezeu din viaţa unei persoane nu este de la Duhul Sfânt.

Există multe situaţii diferite în care creştinii sunt ispitiţi să se roage într-un mod care pare spiritual, dar care în realitate este firesc. Iată două exemple tipice:

1. Rugăciunile acuzatoare şi de condamnare

„Ruperea” unei biserici va aduce cu siguranţă la suprafaţă elemente fireşti în toate părţile implicate. În acest caz, pastorul Jones, pastor al bisericii First Full Gospel, descoperă că soţia lui are o aventură cu fratele Williams, liderul de închinare din biserică. El divorţează de soţia lui şi îl concediază pe fratele Williams.

Cu toate acestea, fratele Williams refuză să recunoască acuzaţia de adulter. El se plânge de „nedreptăţire”, câştigă jumătate de adunare de partea lui şi începe să formeze o nouă biserică. De acolo începe o dispută îndelungată între cele două grupuri privind împărţirea fondurilor bisericii.

Un an mai târziu, pastorul Jones se recăsătoreşte. Fratele Williams şi grupul lui îl acuză, spunând că este nebiblic ca un slujitor divorţat să se recăsătorească. Ei încep o întâlnire de rugăciune specială, prin care să aducă
„Judecata” asupra lui.

În următorii doi ani, noua soţie a pastorului Jones rămâne însărcinată de două ori, dar de fiecare dată sarcina ei se sfârşeşte printr-un avort spontan. Ginecologul nu poate găsi niciun motiv medical pentru aceste pierderi.
Fratele Williams şi grupul lui consideră că aceste evenimente sunt răspunsuri la rugăciunile lor şi modul în care
Dumnezeu susţine cauza lor dreaptă.

Cu prima parte a concluziei lor sunt de acord, şi anume că rugăciunile lor sunt responsabile pentru cele două pierderi de sarcină. Dar se pune întrebarea: care a fost puterea care a lucrat prin acele rugăciuni? Duhul Sfânt nu susţine rugăciuni făcute cu astfel de motivaţii. De aceea putem concluziona foarte clar că puterea care lucrează prin asemenea rugăciuni este pământească, firească, demonică, fapt susţinut şi de Iacov 3: 16.

2. Rugăciuni manipulatoare, dominante

Pastorul Strong este obişnuit să-i domine pe cei din jurul lui. Este văduv şi are doi fii şi o fiică. El se aştepta cei doi fii ai săi să devină slujitori ai lui Dumnezeu, dar până la urmă amândoi aleg cariere seculare. Mary, fiica, rămâne acasă. Ea este devotată tatălui ei şi un ajutor activ în adunare.

La o întrunire evanghelistică, Mary îl întâlneşte pe Bob, un lucrător creştin din altă denominaţie, care începe să o curteze. Pastorul Strong nu este de acord cu biserica de care aparţine Bob, şi se opune relaţiei încă de la început. De asemenea, se teme că va pierde ajutorul lui Mary, atât acasă, cât şi la biserică. Până la urmă, Mary se mută din casa tatălui ei pentru a împărţi un apartament cu o prietenă. Pastorul Strong numeşte această atitudine ca fiind „răzvrătire”. Când Mary îi spune că s-

a logodit, el se hotărăşte să se roage împotriva căsătoriei deja planificate.

Bob şi Mary merg înainte cu planurile lor, dar cu cât se cunosc mai bine unul pe altul, cu atât mai tensionată devine relaţia lor. Niciunul nu pare să se relaxeze în prezenţa celuilalt. Neînţelegeri minore degenerează în conflicte dureroase. Fiecare activitate pe care o planifică împreună sfârşeşte într-o frustrare inexplicabilă. Până la urmă Mary spune: „Bob, aceasta nu poate fi voia lui Dumnezeu pentru noi!” şi îi înapoiază inelul.

Mary ajunge la concluzia că ieşirea din frustrarea ei este să rupă orice contact cu creştinii practicanţi. Înstrăinată de tatăl ei şi de biserică, ea îşi urmează fraţii în cariere seculare. Până la urmă întâlneşte un

bărbat agnostic şi se căsătoreşte cu el.

Cum ar trebui să evaluăm rugăciunile pastorului Strong? Cu siguranţă au fost eficiente, dar efectul lor a fost dăunător. Ele au fost expresia dorinţei lui de o viaţă de a-i domina pe cei care au fost aproape de el. Ele au fost îndeajuns de puternice ca să rupă o relaţie care i-ar fi putut aduce fiicei lui fericire şi împlinire. Totuşi, dincolo de aceasta, ele nu o pot aduce înapoi la credinţa ei, sau să o ţină departe de o căsătorie nebiblică ulterioară.
Puterea rugăciunii care atrage asemenea rezultate negative nu porneşte de la Duhul Sfânt.

Principiile ilustrate de aceste două exemple se aplică multor genuri de situaţii diferite din viaţa bisericii contemporane. Lecţia pe care ele o întăresc este foarte relevantă: puterea rugăciunii fireşti este atât reală, cât şi periculoasă. Rezultatul pe care îl produce nu este o binecuvântare, ci un blestem.

Păcatul rugăciunii fireşti trebuie tratat la fel ca păcatul vorbirii fireşti, descris în capitolul precedent. Dacă suntem vinovaţi, trebuie să ne pocăim şi să-l cerem iertare lui Dumnezeu. S-ar putea să fie nevoie să le cerem iertare oamenilor pe care i-am afectat prin influenţa negativă a rugăciunilor noastre.

În final, pentru viitor, trebuie să renunţăm cu fermitate la orice încercare, fie de a-i acuza pe alţi oameni, fie de a-i controla prin vorbele pe care le rostim în rugăciune.

Întrebări pentru studiu

1. Numai Duhul Sfânt ne poate arătaşisă ne rugăm

pentru o situaţie.

2. Adevărat sau fals: fără Duhul Sfânt noi nu avem acces înaintea lui Dumnezeu.

3. Care sunt cele două atitudini firești de care trebuie să ne păzim atunci când ne rugăm pentru fraţii noştri în credinţă?

4. Ori de câte ori recurgem la manipulare, noi am trecut din domeniul în cel

5. Rugăciunile firești au drept rezultat producerea de

În locul binecuvântărilor.

Aplicaţie practică

1. Există două condiţii pentru o rugăciune acceptabilă: prin Iisus şi prin Duhul Sfânt. Ce înseamnă acest lucru pentru tine? Ai împlinit aceste două condiţii?

2. Ai folosit vreodată rugăciunea pentru a acuza sau pentru a controla pe cineva, aşa cum este descris în acest capitol? Dacă da, cere-l Domnului să te ierte.

Verset de memorat

[Eu] nu încetez să aduc mulţumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele.

Efeseni 1: 16

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Tată, eu depind de Duhul Sfânt pentru călăuzire în rugăciunile mele. Ajută-mă atunci când mă abat de la rugăciunea în Duhul.

Răspunsuri

1. Ce, cum.

2. Adevărat.

3. Acuzare şi control.

4. Spiritual, firesc.

5. Blesteme.

Rezumatul secţiunii a două

Cele zece capitole precedente au tratat multe din cele mai importante cauze ale blestemelor aşa cum ne sunt descoperite în Biblie. Ne va fi de ajutor să încheiem secţiunea printr-un rezumat al acestor cauze:

– Recunoaşterea şi/sau închinarea înaintea dumnezeilor falşi;

– Orice implicare în ocult;

– Lipsa respectului faţă de părinţi;

– Toate formele de oprimare sau de nedreptate, în special îndreptate împotriva celor slabi şi neajutoraţi;

– Toate formele de sex ilicit sau nenatural;

– Antisemitismul;

– Legalismul, firea pământească, apostazia;

– Hoţia sau mărturia mincinoasă;

– Reţinerea din banii lui Dumnezeu sau din alte resurse materiale care îi aparţin Lui de drept;

– Cuvinte rostite de oamenii cu autoritate relaţională, cum ar fi tata, mama, soţul, soţia, profesorul, preotul sau pastorul;

– Blesteme autoimpuse;

– Jurăminte sau legăminte care leagă oamenii de asocieri lipsite de evlavie;

– Blesteme rostite de slujitorii lui Satan;

– Vorbirea firească îndreptată împotriva altor oameni;

– Rugăciunile fireşti care acuză sau caută să controleze alţi oameni.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

În plus, există blesteme din alte cauze sau surse menţionate în Scriptură, dar care nu sunt incluse în lista de mai sus. Cele mai importante dintre acestea sunt enumerate mai jos în ordinea în care apar în Biblie. Diferite pasaje care doar reafirmă blestemele pronunţate în Deuteronom 27 şi 28 nu sunt incluse.

Este demn de observat că cea mai largă categorie de oameni care atrag asupra lor blestemul lui Dumnezeu este formată din profeţi, preoţi şi învăţători necredincioşi. Aceştia au fost notaţi cu un asterisc.

– Un blestem asupra poporului din Meroza pentru că nu s-au alăturat lui Barac ca lider al armatei Domnului împotriva lui fuseră (Judecători 5: 23).

– Un blestem din partea lui Iotam asupra celor care i-au ucis pe fiii lui Ghedeon (Judecători 9: 57).

– Un blestem asupra Izabelei pentru vrăjitorie şi imoralitate (vezi 2 împăraţi 9: 34 – compară cu 2 împăraţi 9: 22).

– Un blestem asupra celor care resping poruncile lui Dumnezeu din pricina mândriei (vezi Psalmul 119: 21).

– Un blestem asupra casei celor răi (Proverbe 3: 33).

– Un blestem asupra pământului pentru că locuitorii săi l-au întinat, prin schimbarea şi încălcarea legilor şi legământului lui Dumnezeu (vezi Isaia 24: 5 – 6).

– Un blestem asupra poporului Edomului, pentru persistarea în duşmănie şi trădare faţă de Israel (vezi Isaia
34: 5).

– Un blestem asupra profeţilor falşi care au promis pacea poporului care era neascultător de Dumnezeu (vezi
Ieremia 29: 18).

– Un blestem asupra profeţilor falşi care au comis imoralitate (vezi Ieremia 29: 22).

– Un blestem asupra israeliţilor care au coborât în Egipt, sfidând avertizarea lui Dumnezeu (vezi Ieremia 42: 18
– Compară cu Ieremia 44: 8, 12).

– Un blestem asupra oricărui om care nu împlineşte judecata lui Dumnezeu asupra vrăjmaşilor Săi (vezi Ieremia
48: 10).

Rezumatul secţiunii a două

– Un blestem asupra binecuvântărilor preoţilor care resping disciplinarea lui Dumnezeu (vezi Maleahi 2: 2). Un blestem asupra naţiunilor gen „capre” [cei care vor fi puşi la stânga lui Dumnezeu – n. trad] care nu au arătat niciun fel de milă faţă de fraţii lui Iisus (vezi Matei 25: 41). Un blestem asupra oamenilor care sunt învăţaţi în mod regulat adevărul lui Dumnezeu, dar care nu produc rodul corespunzător (vezi Evrei 6: 8).

Un blestem asupra învăţătorilor falşi care sunt vinovaţi de lăcomie, înşelăciune şi imoralitate (vezi 2 Petru 2: 14).

Secţiunea III

De la blestem la binecuvântare

Introducere la secţiunea a treia

Ai ajuns până acum să recunoşti că viaţa ta a fost în vreun fel vătămată de un blestem? Te întrebi dacă există o cale de ieşire din umbra întunecată care a oprit lumina soarelui binecuvântării lui Dumnezeu?

Da, există o cale de ieşire! Dar există doar una singură: prin moartea jertfitoare a lui Iisus pe cruce.

Această secţiune va explica în termeni practici, simpli, modul în care poţi găsi şi urma calea lui Dumnezeu – din umbră la lumina soarelui, de la blestem la binecuvântare.

Pentru încurajarea ta vei citi – în capitolul 20 – povestea unui bărbat care a găsit calea de ieşire din frustrare şi disperare spre împlinire şi rodire.

Şi tu poţi face acelaşi lucru!

La început, subiectul acesta a fost puţin prea împovărător pentru mine, dar apoi puterea lui Dumnezeu a venit peste mine şi m-am „lipit" de acest mesaj. După o vreme am simţit cum sudoarea îmi picura de pe frunte, pentru că această învăţătură descria exact ceea ce eu experimentasem. Înainte de sfârşitul mesajului am început să simt un sentiment de libertate care îmi copleşea toată fiinţa. În momentul în care am spus „Amin!" la rugăciunea finală pentru ruperea blestemelor, mă simţeam de parcă tone de greutate fuseseră ridicate de peste mine. Slavă lui Dumnezeu!

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Acum sunt un slujitor cu normă întreagă şi Dumnezeu m-a dus în toată lumea. Oriunde călătoresc, am ajutat la eliberarea multor oameni din blesteme, iar acum ei umblă în binecuvântările lui Dumnezeu.

S. B.

Schimbul divin de la cruce

Întregul mesaj al Evangheliei se concentrează în jurul unui eveniment istoric unic: moartea jertfitoare a lui Iisus pe cruce. Cu privire la aceasta, scriitorul Epistolei către Evrei spune: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi" (Evrei 10: 14). Aici sunt combinate două expresii foarte puternice: „desăvârşiţi" şi „pentru totdeauna". împreună, ele descriu o jertfă care acoperă orice nevoie a întregii omeniri. Mai mult decât atât, rezultatele ei se extind de-a lungul timpului, până în veşnicie.

Pe baza acestei jertfe, Pavel scrie în Filipeni 4: 19: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Hristos Iisus" (sublinierea îmi aparţine). „Toate trebuinţele voastre" includ în mod specific eliberarea din blestem pe care o cauţi. Dar mai întâi trebuie să vezi lucrul acesta ca parte a unui întreg mult mai mare – un act unic, suveran al lui Dumnezeu care a adunat laolaltă toată vina şi toată suferinţa omenirii într-un singur moment crucial al timpului.

Dumnezeu nu a oferit mai multe soluţii pentru multitudinea de probleme ale omenirii, ci El ne oferă o singură soluţie atotsuficientă, acesta fiind răspunsul Său la orice problemă. Putem proveni din medii diferite,

fiecare din noi fiind împovăraţi cu propria nevoie specială, dar pentru a primi soluţia lui Dumnezeu, noi toţi trebuie să ne croim propria cale spre acelaşi loc: crucea lui Iisus.

206

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Cea mai completă relatare despre ceea ce a fost realizat la cruce a fost dată prin profetul Isaia, cu 700 de ani înainte ca acel eveniment să aibă loc. În Isaia 53: 11, profetul descrie un „Slujitor al Domnului”, al cărui suflet trebuia să fie oferit lui Dumnezeu ca jertfă pentru păcat. Scriitorii Noului Testament, în unanimitate, îl identifică pe acest slujitor fără nume ca fiind Iisus Hristos. Scopul divin împlinit prin jertfa Sa este rezumat în Isaia 53: 6:
„Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”.

Iată problema de bază, universală, a întregii omeniri: noi ne-am întors, fiecare dintre noi, la propriul nostru drum. Există multe păcate specifice, pe care mulţi dintre noi nu le-am comis niciodată, cum ar fi: crimă, adulter, furt şi aşa mai departe. Dar acest singur lucru îl avem cu toţii în comun: fiecare dintre noi a mers pe propriul său drum. Făcând astfel, noi l-am întors spatele lui Dumnezeu. Cuvântul ebraic care rezumă această atitudine este avon, tradus aici prin „nelegiuire”. Probabil cel mai apropiat echivalent în limba română contemporană ar fi „Răzvrătire”, nu împotriva omului, ci împotriva lui Dumnezeu. În capitolul 4 am văzut că aceasta este cauza principală a blestemelor enunţate în Deuteronom 28.

Totuşi, niciun cuvânt din limba noastră, fie că este nelegiuire, fie răzvrătire nu transmite înţelesul deplin al cuvântului avon. În uzanţa lui biblică, avon descrie nu numai nelegiuirea, ci şi pedeapsa – sau consecinţele rele – pe care nelegiuirea le aduce cu sine. De exemplu, în Geneza 4: 13, după ce Dumnezeu a pronunţat judecata Lui asupra lui Cain pentru uciderea fratelui său, Cain a spus: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi”. Cuvântul tradus aici prin „pedeapsă” este avon. Acesta acoperă nu numai „nelegiuirea” lui Cain, ci şi „pedeapsa” adusă asupra lui.

În Levitic 16: 22, Domnul spune cu privire la ţapul jertfit de Ziua Ispăşirii: „Ţapul acela va purta asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit”. În această imagine simbolică, ţapul a purtat nu numai nelegiuirile israeliţilor, ci şi toate consecinţele nelegiuirilor lor.

Schimbul divin de la cruce

În capitolul 4 din Plângerile lui Ieremia, avon apare de două ori, având acelaşi sens. În versetul 6, el este tradus astfel: „Pedeapsa – pentru vina fiicei poporului meu…” Din nou, în versetul 22: „Fiica Sionului, pedeapsa nelegiuirii tale…” (sublinierea îmi aparţine). În fiecare dintre aceste cazuri, acelaşi cuvânt, avon, este tradus printr-o expresie completă: „pedeapsa nelegiuirii”. Cu alte cuvinte, în sensul său cel mai deplin, cuvântul avon nu înseamnă numai „nelegiuire”, ci el include şi toate consecinţele rele, pe care judecata lui Dumnezeu le aduce asupra nelegiuirii.

Acelaşi lucru se aplică şi jertfei lui Iisus pe cruce. Iisus însuşi nu era vinovat de niciun păcat. În Isaia 53: 9, profetul spune: „Nu săvârşise nicio nelegiuire şi nu se găsise niciun vicleşug în gura Lui”. Dar în versetul 6, el spune: „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”. Iisus nu a fost identificat numai cu nelegiuirea noastră, El a îndurat şi toate consecinţele rele ale acestei nelegiuiri. La fel ca ţapul ispăşitor care îl prefigura, El le-a purtat şi le-a luat, astfel încât ele să nu se mai poată întoarce asupra noastră.

Acesta este înţelesul şi scopul adevărat al crucii. Pe ea a avut loc un schimb hotărât de Dumnezeu. Mai întâi.
Iisus a îndurat în locul nostru toate consecinţele rele, care se cuveneau prin judecata divină pentru nelegiuirile noastre. Acum, în schimb, Dumnezeu ne oferă tot binele care se cuvenea ascultării fără de păcat a lui Iisus.

Pe scurt, răul care ni se cuvenea nouă a venit asupra lui Iisus, pentru ca, în schimb, binele care i se cuvenea lui
Iisus să ne poată fi oferit nouă. Dumnezeu poate să ne ofere asta fără să-şi compromită dreptatea Lui veşnică, pentru că Iisus a răbdat deja, în locul nostru, toată pedeapsa dreaptă, cuvenită pentru nelegiuirile noastre. Toate acestea provin numai din harul de nepătruns al lui Dumnezeu şi sunt primite numai prin credinţă. Nu există nicio explicaţie logică în termeni de „cauză şi efect”. Niciunul din noi nu a făcut vreodată ceva ca să merite o astfel de jertfă, şi niciunul din noi nu va putea face nimic vreodată ca să o poată câştiga.

Biblia descoperă multe aspecte diferite ale schimbului şi multe

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

domenii specifice în care acesta se aplică. Totuşi, în fiecare caz există acelaşi principiu: răul a venit asupra lui
Iisus, ca în schimb să ne poată fi oferit binele.

Primele două aspecte sunt descrise în Isaia 53:

4 Desigur, El suferinţele [literal: bolile] noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui; şi noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. 5 Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El, şi prin rănile Lui suntem vindecaţi.

Isaia 53: 4 – 5

Aici se întrepătrund două adevăruri. Aplicarea unuia este spirituală, iar a celuilalt este fizică. În plan spiritual.
Iisus a primit pedeapsa cuvenită fărădelegilor şi nelegiuirilor noastre, pentru ca noi, în schimb, să putem fi iertaţi şi astfel să putem avea pace cu Dumnezeu (vezi Romani 5: 1). În plan natural, El a purtat bolile şi durerile noastre, astfel încât prin rănile Lui noi să fim vindecaţi.

Aplicaţia fizică a acestui schimb este confirmată în două pasaje din Noul Testament. Matei 8: 16 – 17 se referă la

Isaia 53: 4 şi relatează faptul că Iisus „a tămăduit pe toţi bolnavii, ca să se împlinească tot ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre.»”.

Din nou, în 1 Petru 2: 24, apostolul se referă la pasajul din Isaia 53: 5 – 6 când spune despre Iisus: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire;
prin rănile Lui aţi fost vindecaţi”.

Dublul schimb care este descris în versetele de mai sus ar putea fi rezumat în felul următor:

– Iisus a fost pedepsit pentru ca noi să putem fi iertaţi.

– Iisus a fost rănit pentru ca noi să putem fi vindecaţi.

Schimbul divin de la cruce

209

Un al treilea aspect al acestui schimb este descoperit în Isaia 53: 10, care afirmă că Domnul a făcut din viaţa lui
Iisus o „jertfă pentru păcat”. Acest lucru trebuie înţeles în lumina rânduielilor legii mozaice pentru diferitele forme de jertfe pentru păcat. Persoana care a păcătuit trebuia să i aducă preotului o jertfă: o oaie, un ţap, un taur sau un alt animal. Omul îşi mărturisea păcatul asupra jertfei, iar preotul transfera, în mod simbolic, păcatul mărturisit de la persoană asupra animalului. Apoi animalul era omorât, plătind astfel pedeapsa pentru păcatul care fusese transferat asupra lui.

În preştiinţa lui Dumnezeu, toate acestea au avut menirea de a fi semne prevestitoare pentru ceea ce avea să fie împlinit prin unica jertfă atotsuficientă a lui Iisus. Pe cruce, păcatul întregii lumi a fost transferat asupra sufletului lui Iisus Hristos. Rezultatul este descris în Isaia 53: 12: „S-a dat pe Sine însuşi la moarte”. Prin moartea
Să jert-fitoare şi înlocuitoare, Iisus a făcut ispăşire pentru păcatul întregii omeniri. În 2 Corinteni 5: 21, Pavel se referă la Isaia 53: 10, şi, în acelaşi timp, prezintă aspectul pozitiv al acestui schimb: „Pe Cel [Iisus] care n-a cunoscut niciun păcat, EI [Dumnezeu] la făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în
El”.

Pavel nu vorbeşte aici despre o neprihănire pe care am putea-o dobândi prin propriile eforturi, ci despre neprihănirea lui Dumnezeu – o neprihănire care nu a cunoscut niciodată păcat. Niciunul dintre noi nu ar putea să o câştige vreodată. Ea este la fel de departe de propria noastră neprihănire, ca cerul faţă de pământ. Ea poate fi primită numai prin credinţă. Acest al treilea aspect al schimbului poate fi rezumat în felul următor:

– Iisus a fost făcut păcat cu păcătoşenia noastră, ca noi să putem fi făcuţi neprihăniţi cu neprihănirea Lui.

Următorul aspect al schimbului este rezultatul logic al celui anterior, întreaga Biblie, atât Vechiul, cât şi Noul

Testament accentuează faptul că rezultatul final al păcatului este moartea. În Ezechiel 18: 4, Domnul

afirmă: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri". În Iacov 1: 15, apostolul spune: „Şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea". Atunci când Iisus S-a identificat cu păcatul nostru, a fost inevitabil ca El să experimenteze şi moartea, care este rezultatul păcatului.

Ca o confirmare a acestui fapt, în Evrei 2: 9 scriitorul spune că Iisus a fost făcut „pentru puţin timp mai prejos decât îngerii… pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi". Moartea de care a murit EI
era urmarea inevitabilă a păcatului omenesc pe care l-a luat asupra Sa. El a purtat păcatul tuturor oamenilor, şi astfel a murit de moartea care se cuvenea tuturor oamenilor.

În schimb, tuturor celor care acceptă jertfa Lui înlocuitoare, Iisus le oferă acum darul vieţii veşnice. În Romani
6: 23, Pavel pune cele două alternative faţă în faţă: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Iisus, Domnul nostru". Acest al patrulea aspect al schimbului poate fi rezumat în felul următor:

— Iisus a murit de moartea noastră pentru ca noi să putem primi viaţa Lui.

Un alt aspect al schimbului este afirmat de Pavel în 2 Corinteni 8: 9: „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru
Iisus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi".
Schimbul este clar: de la sărăcie la bogăţie. Iisus a devenit sărac pentru ca noi, în schimb, să putem deveni bogaţi.

Când a devenit Iisus sărac? Unii oameni îl prezintă ca fiind sărac în timpul slujirii Sale pământeşti, dar lucrul acesta nu este corect. El însuşi nu a avut mulţi bani, dar niciodată nu I-a lipsit nimic din ceea ce avea nevoie.
Atunci când şi-a trimis ucenicii singuri, nici lor nu le-a lipsit nimic (Luca 22: 35). Deci, departe de a fi săraci, El şi ucenicii Săi au făcut din dărnicia pentru săraci o practică obişnuită (Ioan 12: 4 — 8; Ioan 13: 29).

Este adevărat că metodele lui Iisus de a obţine bani erau uneori

neconvenţionale, dar banii au aceeaşi valoare, fie că sunt luaţi de la o bancă, fie că sunt luaţi din gura unui peşte
(Matei 17: 27)! Metodele Lui de a procura mâncare erau uneori, de asemenea, neconvenţionale, dar un om care putea să asigure un prânz substanţial pentru 5.000 de bărbaţi (plus femei şi copii), în mod sigur

nu ar putea fi considerat sărac după standardele normale (Matei 14: 15 – 21).

De fapt, de-a lungul întregii Sale slujiri pământeşti, Iisus a exemplificat chiar „abundenţa”, aşa cum este ea definită în capitolul 5. El a avut întotdeauna tot ceea ce era necesar pentru a împlini voia lui Dumnezeu în viaţa
Lui. În plus, El a dat în mod continuu altora, iar resursele Sale nu s-au epuizat niciodată.

Aşadar, când a devenit Iisus sărac pentru noi? Răspunsul este: pe cruce. În Deuteronom 28: 48, Moise rezumă sărăcia absolută în patru expresii: foame, sete, goliciune şi lipsa de toate. Iisus a experimentat toate acestea pe deplin pe cu ce.

A fost flămând. Nu mâncase de aproape 24 de ore.

A fost însetat. Printre ultimele Lui cuvinte au fost şi acestea: „Mi-e sete” (vezi Ioan 19: 28).

A fost dezbrăcat. Soldaţii îi luaseră toate hainele (Ioan 19: 23).

Se afla într-o lipsă totală. Nu mai avea nimic. După moartea Sa, a fost îngropat într-o haină împrumutată, într-un mormânt împrumutat (Luca 23: 50 53). Astfel, Iisus a suferit în locul nostru sărăcia absolută, în mod exact şi complet.

În 2 Corinteni 9: 8, Pavel prezintă mai detaliat partea pozitivă a schimbului: „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate din destul, să prisosiţi în orice faptă bună”. 1 Pavel are grijă să accentueze în tot acest timp faptul că unica bază pentru acest schimb este harul lui Dumnezeu. El nu poate fi niciodată meritat. Poate fi doar primit prin credinţă.

Foarte adesea, „abundenţa” noastră va fi asemănătoare cu cea a lui Iisus din timpul vieţii Lui pe pământ. Nu vom avea cantităţi mari

Binecuvântare sau blestem –, tu alegi!

de bani sau conturi mari în bancă. Dar, de la o zi la alta, vom avea îndeajuns pentru propriile noastre nevoi şi ceva în plus, pentru nevoile altora. Un motiv important pentru acest nivel de purtare de grijă este indicat prin cuvintele lui Iisus, citate în Faptele Apostolilor 20: 35: „Este mai ferice să dai decât să primeşti”. Scopul lui
Dumnezeu este ca toţi copiii Săi să se bucure de binecuvântarea mai mare. De aceea, El Se îngrijeşte de noi îndeajuns ca să acopere propriile noastre nevoi şi să putem da şi altora. Acest al cincilea aspect al schimbului poate fi rezumat în felul următor:

– Iisus a devenit sărac experimentând sărăcia noastră pentru ca noi să ne îmbogăţim cu bogăţiile Lui.

Schimbul de la cruce acoperă şi formele de suferinţă emoţională, care provin din nelegiuirea omului. Şi aici Iisus a răbdat răul pentru ca noi, în schimb, să ne putem bucura de bine. Două din cele mai crude răni care

ne sunt provocate prin propria noastră nelegiuire sunt ruşinea şi respingerea. Pe amândouă le-a îndurat Iisus la cruce.

Ruşinea poate avea diferite grade de intensitate, de la starea de stânjeneală acută până la un sentiment de nevrednicie, care te îndepărtează atât de părtăşia cu Dumnezeu, cât şi cu oamenii. Una din cauzele cele mai obişnuite, care predomină din ce în ce mai mult în societatea contemporană, este abuzul sexual sau molestarea în copilărie. Adesea, acestea lasă cicatrici care pot fi vindecate numai prin harul lui Dumnezeu.

Vorbind despre Iisus pe cruce, scriitorul Epistolei către Evrei spune că El „a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea”.
(Evrei 12: 2, sublinierea îmi aparţine). Execuţia pe cruce era cea mai ruşinoasă dintre formele de moarte, fiind rezervată pentru criminalii din speţa cea mai de jos. Cel care urma să fie executat era dezbrăcat în întregime şi era expus gol privirilor trecătorilor care îl ironizau şi îl batjocoreau. Iată ce ruşine a îndurat Iisus în timp ce atârna pe cruce (Matei 27: 35 – 44).

Scopul lui Dumnezeu este să îi facă pe cei care se încred în El să împărtăşească slava Sa veşnică în schimbul ruşinii suferite de Iisus. În

Evrei 2: 10, autorul spune: „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela [Dumnezeu]… care voia să aducă pe mulţi fii la slavă, să desăvârşească, prin suferinţe, pe Căpetenia mântuirii lor [Iisus]” (sublinierea îmi aparţine). Ruşinea pe care îndurat-o Iisus pe cruce a deschis calea pentru ca toţi cei care se încred în El să fie eliberaţi de propria lor ruşine. Şi nu numai atât; El împărtăşeşte cu noi slava care îi aparţine prin dreptul Său veşnic!

Există şi o altă rană care este adesea şi mai chinuitoare decât ruşinea, şi anume respingerea. De obicei, aceasta are ca rădăcină orice relaţie ruptă. În forma ei cea mai timpurie, ea este cauzată de părinţi care îşi resping propriii copii. Respingerea poate fi activă, exprimată prin forme aspre, negative; sau poate fi pur şi simplu eşecul de a arăta dragoste şi acceptare. Dacă o femeie însărcinată are sentimente negative cu privire la copilul din pântecele ei, acesta se va naşte probabil cu un sentiment de respingere, care poate continua până la vârsta de adult şi chiar până la moarte.

Destrămarea căsniciei este o altă cauză frecventă a respingerii. Acest lucru este ilustrat în mod viu prin cuvintele
Domnului: „«Căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită şi cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinereţe, care a fost izgonită,» zice Dumnezeul tău” (Isaia 54: 6).

Grija lui Dumnezeu pentru vindecarea rănii de respingere este redată în Matei 27, care descrie punctul culminant al agoniei lui Iisus:

46 Şi pe la ceasul al nouălea, Iisus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?”, adică: „Dumnezeul Meu.

Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” 50 Isus a strigat iarăşi cu glas tare şi şi-a dat duhul.

Matei 27: 46 şi 50

Pentru prima dată în istoria universului, Fiul lui Dumnezeu L-a chemat pe Tatăl Său şi nu a primit niciun răspuns. Iisus fusese identificat în atât de mare măsură cu nelegiuirile omului, încât sfinţenia

de necompromis a lui Dumnezeu L-a făcut pe Acesta să-L respingă chiar pe propriul Său Fiu. Prin aceasta, Iisus a îndurat respingerea în forma ei cea mai chinuitoare: respingerea din partea unui tată. Aproape imediat după aceasta El a murit nu din cauza rănilor răstignirii, ci din cauza unei inimi zdrobite de respingere. Astfel, El a împlinit imaginea profetică a lui Mesia din Psalmul 69: 20: „Ocara îmi frânge inima!”

Relatarea din Matei continuă imediat: „Şi îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos” (Matei 27: 51). Aceasta demonstrează în mod simbolic faptul că omului păcătos îi fusese deschis drumul pentru a intra într-o părtăşie directă cu un Dumnezeu sfânt. Respingerea lui Iisus a deschis drumul pentru ca noi să fim acceptaţi de Dumnezeu drept copii ai Săi. Acest lucru este rezumat de Pavel în Efeseni 1: 5 – 6:
„[Dumnezeu] ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Iisus Hristos… spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui” [sau: prin care ne-a făcut să fim acceptaţi în Cel Preaiubit] (sublinierea îmi aparţine). Respingerea lui Iisus a avut drept rezultat acceptarea noastră.

Niciodată nu am avut mai mare nevoie de remediul lui Dumnezeu pentru ruşine şi respingere decât astăzi. După aprecierile mele, cel puţin un sfert din adulţii din prezent suferă de diferite forme de răni de respingere şi de ruşine. Am avut o bucurie nemăsurată să pot conduce astfel de oameni spre vindecarea care curge de la crucea lui Iisus. Cele două aspecte emoţionale ale schimbului de la cruce, care au fost analizate mai sus, ar putea fi rezumate astfel:

– Iisus a purtat ruşinea noastră pentru ca noi să putem împărtăşi slava Lui.

– Iisus a îndurat respingerea noastră pentru ca noi să fim acceptaţi drept copii ai lui Dumnezeu.

Aspectele schimbului analizat mai sus acoperă unele din nevoile fundamentale şi urgente ale omenirii, dar ele nu sunt exhaustive. De fapt, nu există nicio nevoie care să rezulte din răzvrătirea omului şi care să nu fie acoperită prin acelaşi principiu al schimbului: răul a venit

asupra lui Iisus pentru ca nouă să ne poată fi oferit binele. Odată ce am învăţat să aplicăm acest principiu în vieţile noastre, el eliberează providenţa lui Dumnezeu pentru fiecare nevoie.

Acum trebuie să foloseşti acest principiu pentru a veni în întâmpinarea nevoii speciale din viaţa ta: eliberarea de sub blestem. Pavel descrie aspectul relevant al schimbului:

13 Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” „pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Iisus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit.

Galateni 3: 13 — 14

Pavel îi aplică lui Iisus, care atârna pe cruce, un paragraf al Legii lui Moise afirmat în Deuteronom 21: 23, conform căruia o persoană executată prin spânzurarea de un lemn (pe o spânzurătoare din lemn), ajunge prin aceasta sub blestemul lui Dumnezeu. Apoi el indică rezultatul opus: binecuvântarea. Nu este nevoie să fii teolog ca să analizezi acest aspect al schimbului:

— Iisus a devenit blestem pentru ca noi să putem primi binecuvântarea.

Blestemul care a venit asupra lui Iisus este definit ca „blestemul Legii”. El include fiecare din blestemele enumerate de Moise în Deuteronom 28, şi care au fost examinate în capitolul 4. Fiecare din aceste blesteme, în toată plinătatea lor, a venit asupra lui Iisus. El a deschis astfel calea pentru ca noi să obţinem în egală măsură o eliberare deplină şi pentru ca noi să intrăm în binecuvântările corespunzătoare.

Încearcă un moment să ţi-L imaginezi pe Iisus în timp ce era atârnat acolo, pe cruce. Atunci vei începe să înţelegi deplina oroare a blestemului. Iisus a fost respins de compatrioţii Săi, trădat de unul din

ucenicii Lui şi abandonat de ceilalţi (deşi unii s-au întors mai târziu pentru a-L urma în agonia Sa finală). El a fost atârnat gol între cer şi pământ. Trupul îi era distrus de durerea pricinuită de rănile nenumărate, sufletul îi era împovărat de vina întregii omeniri. Pământul L-a respins, şi cerul nu răspundea la strigătul Lui. Când soarele şi-a ascuns lumina, iar întunericul L-a acoperit, sângele care purta viaţa Lui a curs pe pământul pietros şi prăfuit.
Cu toate acestea, din întuneric, chiar înainte de ultima suflare, a răzbătut un ultim strigăt, triumfător: „S-a sfârşit!” în limba greacă, acea expresie, „s-a sfârşit!”, este de fapt un singur cuvânt. Este timpul perfect al verbului care înseamnă „a face ceva complet sau perfect”. În limba română, ar putea fi redat astfel: „este completat complet” sau „este desăvârşit în mod desăvârşit”.

Iisus a luat asupra Lui orice consecinţă rea pe care răzvrătirea a adus-o asupra omenirii. El a cuprins fiecare blestem al Legii lui Dumnezeu care a fost încălcată. Toate acestea pentru ca, la rândul nostru, să putem avea parte de fiecare binecuvântare datorită ascultării Sale. Un asemenea

sacrificiu este copleşitor în privinţa amplorii sale, şi totuşi uimitor în simplitatea lui.

Ai avut ocazia să accepţi cu credinţă această relatare despre jertfa lui Iisus şi despre tot ceea ce a obţinut El pentru tine? Mai ales, dacă trăieşti sub umbra vreunui blestem, ai început să întrevezi că Iisus, la un preţ infinit pentru El însuşi, a asigurat în mod deplin eliberarea ta?

Dacă răspunsul este da, atunci trebuie să dai un răspuns imediat – un răspuns care este cea mai simplă şi mai pură exprimare a credinţei. Să spui: „Mulţumesc!" Fă asta chiar acum! Spune: „Mulţumesc! Mulţumesc, Doamne
Iisuse, pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! Nu înţeleg pe deplin, dar cred şi sunt recunoscător!"

Acum continuă să-l mulţumeşti cu cuvintele tale. Cu cât îi mulţumeşti mai mult, cu atât vei crede mai mult ceea ce a făcut El pentru tine. Şi cu cât vei crede mai mult, cu atât vei vrea să-l mulţumeşti mai mult. Mulţumirea este primul pas spre eliberare.

Întrebări pentru studiu

1. Care este singurul şi unicul eveniment istoric în jurul căruia se concentrează întregul mesaj al Bibliei?

2. Adevărat sau fals: Dumnezeu oferă mai multe soluţii diferite pentru problemele omenirii.

3. În Deuteronom 28: 48, Moise rezumă patru expresii ale sărăciei absolute. Care sunt acestea?

4. Două dintre cele mai crude răni cauzate de propria noastră nelegiuire sunt şi

5. Enumera cele opt schimburi realizate la cruce şi care sunt menţionate în acest capitol.

6. Ca rezultat al schimbului de la cruce, Iisus a devenit

pentru ca noi să putem intra în

7. Care este primul pas spre eliberarea?

Aplicaţie practică

1. Crezi că Iisus S-a dus la cruce pentru păcatele tale?

2. Cum ai experimentat în mod personal sacrificiul Său în viaţa ta?

3. Din cele opt schimburi de la cruce menţionate, este vreunul pe care nu l-ai experimentat încă? Dacă da, care este acesta şi care crezi că este motivul?

Verset de memorat

Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa în slavă, în Iisus Hristos.

Filipeni 4: 19

Binecuvântare sau blestem. – tu alegi!

Răspunsul credinţei

Iisus, accept tot ceea ce ai făcut la cruce pentru mine. Cred că fiecare din nevoile mele este împlinită în Tine.

Răspunsuri

1. Moartea sacrificială a lui Iisus Hristos la cruce.

2. Fals. El ne oferă numai un singur lucru care este atotsuficient: crucea lui Iisus.

3. Foame, sete, goliciune şi lipsa de toate.

4. Ruşinea, respingerea.

5. (1) Iisus a fost pedepsit pentru ca noi să putem fi iertaţi. (2) Iisus a fost rănit pentru ca noi să fim vindecaţi. (3)
Iisus a fost făcut păcat cu păcătoşenia noastră pentru ca noi să fim făcuţi neprihăniţi cu neprihănirea Lui. (4) Iisus a murit moartea noastră pentru ca noi să fim părtaşi vieţii Lui. (5) Iisus a devenit sărac, experimentând sărăcia noastră pentru ca noi să putem fi îmbogăţiţi cu bogăţiile Lui. (6) Iisus a îndurat ruşinea noastră pentru ca noi să fim părtaşi la gloria Lui. (7) Iisus a îndurat respingerea noastră pentru ca noi să fim acceptaţi drept copii ai lui
Dumnezeu. (8) Iisus a devenit blestem pentru ca noi să avem parte de binecuvântare.

6. Blestem, binecuvântare.

7. Mulţumirea.

Şapte paşi spre eliberare

Există doar o temelie – şi numai una – atotsuficientă pentru orice manifestare a milei lui Dumnezeu: schimbul care a avut loc la cruce. În capitolul precedent, au fost analizate opt aspecte principale ale acestui schimb:

– Iisus a fost pedepsit pentru ca noi să putem fi iertaţi.

– Iisus a fost rănit pentru ca noi să putem fi vindecaţi.

– Iisus a fost făcut păcat cu păcătoşenia noastră pentru ca noi să putem deveni neprihăniţi cu neprihănirea Lui.

– Iisus a murit moartea noastră pentru ca noi să putem fi părtaşi la viaţa Lui.

– Iisus a devenit sărac, experimentând sărăcia noastră pentru ca noi să putem fi îmbogăţiţi cu bogăţiile Lui.

– Iisus a îndurat ruşinea noastră pentru ca noi să putem fi părtaşi la gloria Lui.

– Iisus a îndurat respingerea noastră pentru ca noi să fim acceptaţi drept copii ai lui Dumnezeu.

– Iisus a devenit blestem pentru ca noi să putem avea parte de binecuvântare.

Această listă nu este completă. Se mai pot adăuga şi alte aspecte ale schimbului. Dar toate reprezintă diferite faţete ale providenţei pe

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

care Dumnezeu a pus-o la dispoziţia noastră prin jertfa lui Iisus. Biblia le rezumă într-un cuvânt atotcuprinzător, măreţ: mântuire. Creştinii deseori limitează mântuirea la experienţa prin care păcatele cuiva sunt iertate şi la naşterea din nou. Totuşi, oricât de minunat este lucrul acesta, este doar prima parte din mântuirea completă care a fost revelată în Noul Testament.

Sfera de acţiune a mântuirii, în plinătatea ei, este ascunsă – cel puţin, în parte – de problemele de traducere. În textul original al Noului Testament din greacă, verbul sozo, care în mod normal înseamnă „a salva”, este folosit de asemenea cu diferite semnificaţii, nu numai în sensul iertării de păcate. Este folosit, de exemplu, în multe cazuri în care oamenii au fost vindecaţi trupeşte.1 Este folosit de asemenea în cazul persoanei care a fost eliberată de demoni, 2 şi a persoanei care murise şi apoi a fost adusă la viaţă.3 în cazul lui Lazăr, acest termen este folosit în sensul recuperării dintr-o boală fatală.’1 în 2 Timotei 4: 18, Pavel foloseşte acelaşi verb pentru a descrie acţiunea lui Dumnezeu de păstrare şi de protecţie continuă în faţa răului, acţiune care va dura pe durata întregii sale vieţi.

Lucrarea completă a mântuirii include fiecare parte a fiinţei umane. Ea este minunat rezumată în rugăciunea lui
Pavel din 1 Tesaloni-ceni 5: 23: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin: şi duhul vostru, sufletul vostru şi duhul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos”. Mântuirea include totalitatea personalităţii umane – duhul, sufletul, trupul – şi ea este consumată numai prin învierea trupului la revenirea lui Hristos.

Totuşi, nimeni nu intră în posesia tuturor aspectelor mântuirii în mod simultan sau printr-o singură tranzacţie.
Este normal să progresăm în etape de la un aspect la altul. Mulţi creştini nu trec dincolo de

4 Vezi Ioan 11: 12.

Şapte paşi spre eliberare

221

Iertarea păcatelor lor. Ei nu sunt conştienţi de multe alte aspecte ale mântuirii lui Dumnezeu care le stau la dispoziţie în mod gratuit.

Ordinea în care o persoană experimentează diferitele aspecte ale mântuirii lui Dumnezeu este determinată de suveranitatea Lui, care se raportează la noi toţi în mod individual. În general, punctul de pornire este iertarea de păcate, dar nu întotdeauna. În timpul lucrării pământeşti a lui Iisus, oamenii erau deseori mai întâi vindecaţi fizic, şi apoi erau iertaţi de păcatele lor.

Acest lucru se poate întâmpla şi azi. În 1968, soţia mea, Ruth, pe când era necăsătorită şi trăia ca evreică practicantă, a zăcut în pat mai multe săptămâni. Apoi a primit o vizită miraculoasă din partea lui Iisus în camera ei şi a fost complet vindecată, în mod instantaneu. Dar au mai trecut doi ani înainte să-şi recunoască nevoia de a avea păcatele iertate. Numai atunci a fost născută din nou.

Când venim la Dumnezeu pe baza jertfei lui Hristos pentru noi, trebuie să fim sensibili la călăuzirea Duhului
Sfânt. Nu îi putem impune lui Dumnezeu propriile noastre priorităţi, ci trebuie să-L lăsăm să lucreze cu noi în ordinea aleasă de El. De exemplu, se poate ca o persoană să fie hotărâtă să urmărească prosperitatea financiară, pe când prima prioritate a lui Dumnezeu pentru ea este neprihănirea. Dacă insistă cu încăpăţânare să ceară prosperitatea înaintea neprihănirii, s-ar putea să nu primească niciuna, nici alta!

Tot astfel, o persoană poate căuta vindecarea fizică, neştiind că rădăcina bolii fizice este o problemă emoţională interioară — cum ar fi respingerea, sau întristarea, sau nesiguranţa. Ca răspuns, Dumnezeu va mişca lucrurile înspre vindecarea emoţională de care este nevoie. Dacă persoana nu se deschide pentru aceasta, ci continuă să cerşească mai întâi vindecarea fizică, s-ar putea ca până la urmă să nu primească niciun fel de vindecare, fie fizică, fie emoţională.

Uneori Dumnezeu caută să ne descopere un aspect al mântuirii care este nevoia noastră cea mai urgentă, şi totuşi noi nu suntem conştienţi de ea. Aceasta se aplică în special în cazul eliberării de sub blestem. Deseori un blestem care acţionează asupra vieţii unei persoane

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

este o barieră nebănuită care o opreşte din experimentarea altui aspect al mântuirii. În mod normal, mai întâi trebuie tratată această barieră, înainte să fie împlinite alte nevoi.

Acesta este aspectul asupra căruia ne vom concentra acum: schimbarea unui blestem cu o binecuvântare. În acest moment suntem confruntaţi cu exact aceleaşi probleme pe care Moise le-a pus înaintea israeliţilor, pe când aceştia se pregăteau să intre în ţara Canaan: „Iau azi cerul şi pământul

martori împotriva voastră, că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; alege viaţa ca să trăieşti tu şi sămânţa ta” (Deuteronom
30: 19). Problemele erau atât de delicate şi consecinţele atât de cuprinzătoare, încât Moise a chemat cerul şi pământul pentru a fi martori la răspunsul Israelului.

Alternativele erau clare: viaţa şi binecuvântările, pe de o parte; moartea şi blestemele, pe de altă parte.
Dumnezeu le-a cerut israeliţilor să aleagă ei înşişi. El i-a îndemnat să facă alegerea corectă: viaţa şi binecuvântările. Dar El nu a ales în locul lor. De asemenea, El le-a reamintit că alegerea pe care o făceau le va afecta nu numai vieţile lor ci şi pe ale urmaşilor lor. Vedem că aceasta este trăsătura caracteristică atât a binecuvântărilor, cât şi a blestemelor: ele continuă din generaţie în generaţie.

Alegerea pe care a făcut-o Israel la vremea aceea a determinat destinul lor. Acelaşi lucru este valabil şi pentru noi astăzi. Dumnezeu ne pune înaintea exact aceleaşi alternative: viaţa şi binecuvântările sau moartea şi blestemele. El ne lasă pe noi să alegem. Ca şi Israelul, noi ne hotărâm destinul prin alegerea pe care o facem.
Alegerea noastră poate afecta şi destinul urmaşilor noştri.

Mi-aduc aminte când, pentru prima dată, am fost confruntat de cuvintele lui Moise. Când mi-am dat seama că
Dumnezeu aşteaptă un răspuns din partea mea, am fost intimidat. Dumnezeu aştepta ca eu să aleg! Nu puteam scăpa de acest moment. Să nu aleg însemna să fac alegerea greşită!

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că El mi-a dat harul de a face alegerea corectă. Niciodată, în anii care au urmat de atunci, nu am regretat

această alegere. Totuşi, Dumnezeu a început să-mi arate curând implicaţiile alegerii mele. Trecusem printr-o uşă ce dădea într-o viaţă de umblare în credinţă şi ascultare, şi de unde nu mai era cale de întoarcere.

Toţi cei care doresc să treacă de la blestem la binecuvântare trebuie să treacă prin aceeaşi uşă. În primul rând, trebuie să existe o recunoaştere clară a problemelor pe care Dumnezeu Le-a pus înaintea noastră. După care trebuie să existe un răspuns simplu, pozitiv: „Doamne, pe baza Cuvântului Tău, iată răspunsul meu. Eu refuz moartea şi blestemele, şi aleg viaţa şi binecuvântările”.

Odată ce am făcut această alegere, putem cere eliberarea de sub orice blestem care acţionează asupra vieţilor noastre. Care sunt paşii pe care trebuie să-i facem pentru aceasta? Nu există un model anume pe care toţi trebuie să-l urmeze. Cu toate acestea, în călăuzirea oamenilor înspre momentul eliberării, am găsit că este de ajutor să-i conduc prin şapte etape, descrise mai jos.

S-ar putea să abordezi această problemă din perspectiva unuia care este preocupat să îi ajute sau să îi sfătuiască pe alţii. Totuşi, pentru a experimenta beneficiul complet al acestei învăţături, îţi recomand să te pui în locul persoanei care are nevoie de eliberare. Când faci lucrul acesta, s-ar putea să descoperi că de fapt acela este locul în care tu te afli în realitate!

1. Mărturiseşte-ţi credinţa în Hristos şi în jertfa Lui pentru tine

În Romani 10: 9 – 10, Pavel explică faptul că pentru a primi beneficiile jertfei lui Hristos trebuie să îndeplineşti două condiţii: să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe Iisus din morţi şi să mărturiseşti cu gura ta că Iisus este Domn. Credinţa din inimă nu este pe deplin eficientă până când nu a fost întregită prin mărturisirea cu gura.

În mod literal, cuvântul „a mărturisi” înseamnă „a spune la fel cu”. În contextul credinţei biblice, „mărturisire”.
Înseamnă să spunem cu gura noastră ceea ce Dumnezeu a spus deja în Cuvântul Său. În Evrei 3: 1, Iisus este numit „Marele Preot al mărturisirii noastre”. Când

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

facem mărturisirea corectă în conformitate cu Biblia în legătură cu Persoana Lui, aceasta face disponibilă pentru noi slujirea Lui preoţească. Pentru a primi beneficiile jertfei lui Hristos, noi trebuie să facem o mărturisire specifică şi personală. De exemplu:

Doamne Iisus Hristoase, cred că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi singura Cale spre Dumnezeu; şi că Tu ai murit la cruce pentru păcatele mele şi ai înviat din nou din morţi.

2. Pocăieşte-te de toată răzvrătirea ta şi de toate păcatele tale

Se poate să fi existat mulţi factori exteriori – care se regăsesc chiar şi în generaţiile anterioare – care au contribuit la blestemul existent asupra vieţii tale. Cu toate acestea, rădăcina tuturor problemelor tale stă în tine însuţi. Ea este rezumată într-un singur cuvânt, avon (nelegiuire): atitudinea ta de răzvrătire faţă de Dumnezeu şi păcatele care au rezultat din ea. De aceea, trebuie să accepţi responsabilitatea personală.

De aceea, înainte de a primi mila lui Dumnezeu, El îţi cere să te pocăieşti. Aceasta trebuie să fie o decizie deliberată din partea ta: să renunţi la răzvrătirea ta şi să te supui fără rezervă la tot ceea ce îţi cere Dumnezeu.
Omul care s-a pocăit cu adevărat nu se mai ceartă cu Dumnezeu!

Noul Testament nu lasă loc pentru credinţa care ignoră pocăinţa. Când Ioan Botezătorul a venit să-l pregătească lui Iisus calea, primul cuvânt din mesajul lui a fost: „Pocăiţi-vă!” (Matei 3: 2, sublinierea îmi aparţine). Mai

târziu, când Iisus şi-a început slujirea publică, El a preluat mesajul de unde îl lăsase Ioan: „Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie!” (Marcu 1: 15, sublinierea îmi aparţine). Fără pocăinţă nu este posibilă o credinţă

eficientă. Mulţi creştini practicanţi se luptă în mod continuu pentru credinţă pentru că nu au împlinit condiţia precedentă, a pocăinţei. În consecinţă, ei nu primesc niciodată beneficiile depline ale jertfei lui Hristos.

Iată o sugestie de o mărturisire care exprimă pocăinţa pe care o cere Dumnezeu:

Şapte paşi spre eliberare

225

Renunţ la toată răzvrătirea mea şi la tot păcatul meu, şi mă supun Ţie, ca Domn al meu.

3. Cere iertare de toate păcatele

Marea barieră care opreşte intrarea binecuvântării lui Dumnezeu în vieţile noastre este păcatul neiertat.
Dumnezeu a oferit deja posibilitatea ca păcatele noastre să fie iertate, dar El nu va face aceasta până când nu le mărturisim. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1: 9, sublinierea îmi aparţine). Dumnezeu este credincios să facă aceasta pentru că El ne-a dat promisiunea Lui, şi El întotdeauna îşi ţine promisiunile. De asemenea, El este drept pentru că toată pedeapsa pentru păcatele noastre a fost deja suportată de către Iisus.

S-ar putea ca Dumnezeu să-ţi fi arătat anumite păcate care te-au deschis spre un blestem. Dacă este aşa, atunci fă o mărturisire specifică a acelor păcate. De asemenea, este posibil ca blestemul să fi venit asupra ta din cauza păcatelor comise de strămoşii tăi (în special idolatria sau ocultul). Tu nu porţi vina păcatelor comise de strămoşii tăi, dar s-ar putea să fii afectat în diferite moduri de consecinţele păcatelor lor. Dacă eşti sigur de acest lucru, cere-l lui Dumnezeu eliberare de acele consecinţe. Iată o rugăciune potrivită care acoperă acest domeniu:

Mărturisesc toate păcatele mele înaintea Ta şi îţi cer să mă ierţi – mai ales pentru oricare din păcatele care m-au expus blestemelor. Eliberează-mă şi de consecinţele păcatelor strămoşilor mei.

4. iartă-i pe toţi oamenii care te-au rănit sau care ţi-au greşit

O altă mare barieră care poate opri intrarea binecuvântării lui Dumnezeu în vieţile noastre este neiertarea pe care o purtăm în inimile noastre faţă de alţii. În Marcu 11: 25, Iisus pune degetul pe această problemă, arătându-ne că trebuie să o rezolvăm dacă vrem ca Dumnezeu să ne răspundă la rugăciuni: „Şi când staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

orice aveţi împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greşelile”.

Acelaşi principiu se regăseşte în tot Noul Testament, dacă vrem ca Dumnezeu să ne ierte, trebuie să fim gata să îi iertăm pe alţii.

Iertarea unei alte persoane nu este înainte de toate o emoţie: este o decizie. Uneori ilustrez aceasta printr-o
„Mică” parabolă. Ai în mâna ta chitanţe prin care o altă persoană îţi datorează 10.000 USD. Totuşi, în cer.
Dumnezeu are în mâna Lui chitanţe în valoare de 10.000.000 USD. Dumnezeu îţi face o ofertă: „Tu rupi chitanţele pe care le ţii în mână, şi eu rup chitanţele care sunt în mâna Mea. Pe de altă parte, dacă le vei păstra pe ale tale, şi Eu le voi păstra pe ale Mele!”

Înţeleasă în felul acesta, iertarea altei persoane nu este un sacrificiu enorm. Ea însemnă pur şi simplu interes personal înţelept. Oricine nu doreşte să anuleze o datorie de 10.000 UDS pentru a i se anula propria datorie de
10.000.000 USD, nu are un bun simţ al afacerilor!

Poate Dumnezeu aduce chiar acum în mintea ta o persoană sau persoane pe care trebuie să le ierţi. Dacă da, poţi cere ajutorul Duhului Sfânt. El te va îndemna să iei deciziile potrivite, dar El nu le va lua în locul tău. Răspunde

cât timp simţi îndemnul Lui. Ia decizia clară de a ierta. Apoi rosteşte cu voce tare decizia luată. Spune tare:
„Doamne, îl/o iert pe…” şi numeşte persoana sau persoanele implicate. Cei al căror nume găseşti că sunt cel mai greu de rostit sunt cei pe care ai nevoie ce! mai mult să-i ierţi! Aici sunt câteva cuvinte simple pe care le poţi folosi:

Printr-o decizie a voinţei mele, îi iert pe toţi cei care m-au rănit sau mi-au greşit – la fel cum eu doresc ca
Dumnezeu să mă ierte. În special, îi iert pe… [numeşte persoana sau persoanele].

5. Renunţă la toate contactele cu orice domeniu ocult sau satanic

Înainte de a ajunge la rugăciunea efectivă de eliberare, există un alt domeniu important de care trebuie să te ocupi: toate contactele cu

orice domeniu ocult sau satanic. Aici este inclusă o gamă largă de activităţi şi practici. Poate va fi nevoie să te întorci la paginile 84 – 86 din capitolul 6, unde există o listă care acoperă câteva, dar nu toate din formele pe care acestea le pot lua. Dacă îţi este neclar un domeniu care nu este menţionat în listă, roagă-L pe Dumnezeu să îţi clarifice lucrul acesta.

Dacă ai fost implicat vreodată în oricare din activităţile sau practicile respective, ai trecut dincolo de graniţa invizibilă a împărăţiei lui Satan. Din momentul acela, fie că ai ştiut, fie nu, Satan te-a văzut ca pe unul dintre supuşii Lui. El consideră că are un drept legal asupra ta. Din moment ce împărăţia lui Dumnezeu şi împărăţia lui
Satan sunt în totală opoziţie una faţă de cealaltă, nu te poţi bucura de beneficiile şi de drepturile depline ale împărăţiei lui Dumnezeu până

când nu ai întrerupt definitiv şi pentru totdeauna toate legăturile cu Satan şi până când nu ai anulat complet orice drept pe care el îl poate avea asupra ta.

În 2 Corinteni 6: 14 – 15, Pavel subliniază necesitatea de a rupe complet legătura cu împărăţia lui Satan: „Cum poate sta împreună întunericul cu lumina? Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial [care este Satan]?” în versetul 17, el concluzionează cu o poruncă directă de la Domnul însuşi: „De aceea: «Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei,» zice Domnul. «Nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi.»”.

Pentru realizarea acestei ruperi trebuie să rezolvi problema „obiectelor de contact” – adică a obiectelor care te leagă încă de Satan. Aici pot fi incluse diferite obiecte. În cazul meu, aşa cum am relatat în capitolul 2, era vorba despre dragonii chinezeşti pe care îi moştenisem. Dacă ai îndoieli despre cum s-ar putea aplica aceasta în situaţia ta, cere-l lui Dumnezeu să pună degetul pe orice înseamnă ofensă la adresa Lui. Apoi descotoroseşte-te de el în modul cel mai eficient: arde-l, zdrobeşte-l, aruncă-l într-o apă adâncă – sau orice altceva!

Dacă eşti pregătit să realizezi această rupere definitivă de Satan şi de împărăţia lui, iată un mod potrivit de a afirma lucrul acesta:

Binecuvântare sau blestem –, tu alegi!

Renunţ la toate contactele cu orice domeniu ocult sau satanic – dacă am vreunul din „obiectele de contact”, mă angajez să le distrug. Anulez toate drepturile lui Satan asupra mea.

6. Acum eşti pregătit să te rogi pentru eliberare din orice blestem

Dacă ai fost dispus să faci fiecare din cei cinci paşi precedenţi, acum te afli în locul unde te poţi ruga rugăciunea reală de eliberare din orice blestem care este peste viaţa ta. Dar aminteşte-ţi, există o singură temelie pe baza căreia Dumnezeu îţi poate oferi mila Lui: schimbul care a avut loc când Iisus a murit pe cruce. În acest schimb a fost inclusă şi posibilitatea eliberării din orice blestem. Prin faptul că a fost atârnat pe o cruce, Iisus a devenit blestem, purtând asupra Lui orice blestem care ar fi putut veni vreodată asupra ta, pentru ca, în schimb, să poţi fi eliberat din orice blestem şi să primeşti în locul acestuia binecuvântarea lui Dumnezeu.

Este important să-ţi bazezi credinţa numai pe ceea ce Iisus a obţinut pentru tine prin sacrificiul de la cruce. Nu trebuie să-ţi „câştigi” eliberarea. Nu trebuie să fii „vrednic” pentru asta. Dacă vii la Dumnezeu cu gânduri de genul acesta, atunci nu ai o bază solidă pentru credinţa ta. Dumnezeu ne răspunde numai pe baza a ceea ce a făcut Iisus în numele nostru, şi nu a meritelor pe care ne închipuim că le avem în noi înşine.

Dacă te rogi, având această temelie a credinţei, rugăciunea ta ar trebui să se sfârşească nu prin a cere, ci prin a primi. În Marcu 11: 24, Iisus stabileşte acest principiu: „De aceea vă spun că orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea” (sublinierea îmi aparţine).

În acest gen de rugăciune există două etape distincte, relaţionate sub formă de cauză şi efect: să primeşti şi să ai.
Să primeşti este cauza, din care urmează efectul să ai. Să primeşti este la timpul trecut; să ai este la viitor. Să primeşti are loc când ne rugăm. Apoi urmează să ai la timpul şi în modul hotărât prin suveranitatea lui
Dumnezeu. Dar principiul subliniat de către Iisus este acesta: dacă noi nu primim

În momentul în care ne rugăm, nu avem nicio asigurare că vom avea vreodată.

Iată o rugăciune potrivită. Mai întâi citeşte această rugăciune până la capăt, după care citeşte mai departe în vederea altor instrucţiuni.

Doamne Iisuse, cred că pe cruce ai luat asupra Ta fiecare blestem care ar putea veni vreodată asupra mea. De aceea, Te rog acum să mă eliberezi de orice blestem care acţionează asupra vieţii mele – în Numele Tău. Doamne Iisus Hristoase!

Prin credinţă primesc acum eliberarea mea şi îţi mulţumesc pentru ea.

Acum opreşte-te un moment! înainte de a te ruga această rugăciune de eliberare, ar fi înţelept să reafirmi fiecare din cele cinci mărturisiri anterioare, pe care le-ai parcurs deja. Pentru a face să îţi fie mai uşor, ele sunt repetate mai jos, dar fără alte comentarii sau explicaţii adăugate.

Citeşte-le cu voce tare, încet şi fără grabă, fără ca atenţia să îţi fie distrasă. Dacă ai vreun sentiment de nesiguranţă legat de o anumită secţiune, ia-o de la capăt şi citeşte din nou. Identifică-te cu cuvintele pe care le rosteşti. Pe când vei fi terminat de citit, ar trebui să ai sentimentul că te-ai adus pe tine însuţi/însăţi în prezenţa lui Dumnezeu prin cuvintele pe care le-ai rostit. Apoi treci direct la rugăciunea de eliberare care este repetată la final.

Iată deci o rugăciune completă:

Doamne Iisuse Hristoase, cred că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi singura Cale spre Dumnezeu; şi că Tu ai murit pe cruce pentru păcatele mele şi ai înviat din nou din morţi.

Renunţ la răzvrătirea mea şi la tot păcatul meu, şi mă supun Ţie ca Domn al meu.

Îmi mărturisesc toate păcatele înaintea Ta şi îţi cer să mă ierţi – mai ales pentru oricare din păcatele care m-au expus

faţă de vreun blestem. Eliberează-mă şi de consecinţele păcatelor strămoşilor mei.

Printr-o decizie a voinţei mele, îi iert pe toţi cei care m-au rănit sau mi-au greşit – la fel cum doresc ca
Dumnezeu să mă ierte. În special, îi iert pe… [numeşte persoana sau persoanele].

Renunţ la toate contactele cu orice domeniu ocult sau satanic – cfacă am vreunul din „obiectele de contact", mă angajez să le distrug. Anulez toate drepturile lui Satan asupra mea.

Doamne Iisuse, cred că pe cruce Tu ai luat asupra Ta fiecare blestem care ar putea veni vreodată asupra mea.
Deci Te rog acum să mă eliberezi de orice blestem care acţionează asupra vieţii mele – în Numele Tău, Doamne
Iisuse Hristoase!

Prin credinţă primesc acum eliberarea mea şi îţi mulţumesc pentru ea.

Acum nu te mulţumi să spui „mulţumesc" doar o dată sau de două ori. Mintea ta nu poate cuprinde nici măcar o fracţiune din ceea ce i-ai cerut lui Dumnezeu să facă pentru tine, ci răspunde-l lui Dumnezeu cu inima ta! Acesta poate fi momentul în care te eliberezi de răni, poveri, inhibiţii care s-au construit în interiorul tău de-a lungul anilor. Dacă în interiorul tău se rupe un dig, nu încerca să-ţi stăpâneşti lacrimile care sunt revărsarea inimii tale.

Nu te lăsa oprit de propria ta conştiinţă sau de stânjeneala ta! Dumnezeu cunoştea toate lucrurile pe care le-ai ţinut îngropate în tine – şi El nu este deloc stânjenit de ele. Deci de ce ar trebui să fii tu? Spune-l lui Dumnezeu cât de mult II iubeşti. Cu cât îţi exprimi mai mult dragostea, cu atât mai reală va deveni ea pentru tine.

Pe de altă parte, nu există un model anume, pe care fiecare ar trebui să-l urmeze în ceea ce priveşte modul în care Îi răspundem lui Dumnezeu. Cheia pentru eliberare nu este un anume gen de răspuns. Credinţa poate fi exprimată în multe feluri. Fii tu însuţi/însăţi înaintea

Şapte paşi spre eliberare

lui Dumnezeu. Deschide-ţi întreaga fiinţă înaintea dragostei lui Dumnezeu, asemeni unei flori care îşi deschide petalele în faţa soarelui.

7. Acum crede că ai primit, şi continuă să umbli în binecuvântarea Lui!

Nu încerca să analizezi în această etapă ce formă va lua binecuvântarea sau cum îţi va fi împărtăşită. Nu trebuie să te preocupi cu asta. Partea ta este să fii deschis pur şi simplu, fără rezerve, la tot ceea ce vrea să facă
Dumnezeu în tine şi pentru tine prin binecuvântarea Lui.

Aminteşte-ţi că Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efeseni 3: 20). Deci nu
L limita pe Dumnezeu, crezând că va face numai ceea ce crezi tu.

Iată o formă simplă a cuvintelor pe care le poţi folosi:

Doamne, mă deschid ca să primesc binecuvântarea Ta în orice mod ai vrea să mi-o împărtăşeşti.

Va fi extraordinar să vezi cum îţi va răspunde Dumnezeu!

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Care părţi ale personalităţii umane sunt incluse în mântuire?

2. În lucrarea pământească a lui Iisus oamenii erau deseori mai întâi şi apoi erau iertaţi delor.

3. Deseori un blestem care acţionează asupra vieţii unei persoane

este ca ocare o împiedică să experimenteze

alte aspecte ale mântuirii.

4. Adevărat sau fals: credinţa din inimă nu este pe deplin eficientă până când nu a fost întregită prin mărturisirea cu gura.

5. Fără un este posibil să avem o credinţă eficientă.

6. Care sunt cele trei bariere care împiedică intrarea binecuvântării lui Dumnezeu în vieţile noastre?

7. Iertarea altei persoane nu este înainte de toate o emoţie; ea este o.

8. Adevărat sau fals: toate contactele cu orice domeniu ocult sau satanic trebuie tratat înainte de a te ruga rugăciunea de eliberare.

9. Enumera cei şapte paşi spre eliberare.

Aplicaţie practică

1. Eşti pregătit să urmezi cei şapte paşi pentru a fi eliberat de blestemele care există peste viaţa ta? Dacă nu, de ce nu?

2. Urmează cei şapte paşi. Nu te grăbi; ia-ţi timp pentru fiecare pas. Recapitulează toate răspunsurile din aplicaţiile practice ale secţiunilor anterioare din acest studiu individual (de la sfârşitul fiecărui capitol) şi foloseşte rugăciunea de la paginile 228 – 230 ca exemplu de rugăciune. (1) Mărturiseşte-ţi credinţa în Hristos. (2)
Pocăieşte-te. (3) Cere-ţi iertare în conformitate cu 1 Ioan 1: 9. (4) Iartă-i pe alţii (inclusiv pe toţi cei pe care i-ai menţionat în aplicaţiile practice din capitolele 7 şi 11 care ţi-au greşit). (5) Renunţă la

contactul pe care tu sau alţi membri din familia ta din generaţiile trecute l-au avut cu ocultul, religiile false, societăţi secrete sau

idoli. (6) Roagă-te rugăciunea de eliberare. (7) Primeşte răspunsul prin credinţă.

Verset de memorat

Deci dacă Fiul vă face liberi, veţi fi cu adevărat liberi.

Ioan 8: 36

Răspunsul credinţei

Iisuse, voi rămâne tare în libertatea cu care Tu m-ai eliberat. Nu voi mai fi luat din nou în robie.

Galateni 5: 1

Răspunsuri

1. Duhul, sufletul, trupul.

2. Vindecaţi fizic, păcatele.

3. Barieră nebănuită.

4. Adevărat.

5. Pocăinţă.

6. Păcatul neiertat (pasul 3), neiertarea (pasul 4) şi contactul cu ocultul (pasul 5).

7. Decizie.

8. Adevărat.

9. (1) Mărturiseşte-ţi credinţa în Hristos şi în jertfa Lui în locul tău. (2) Pocăieşte-te de toată răzvrătirea ta şi de toate păcatele tale. (3) Cere iertare. (4) Iartă pe oricine te-a rănit sau ţi-a greşit. (5) Renunţă

la toate contactele cu orice domeniu ocult sau satanic. (6) Roagă-te rugăciunea de eliberare din orice blestem.
(7) Crede că ai primit şi continuă să umbli în binecuvântarea lui Dumnezeu.

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

Dacă ai urmat instrucţiunile din capitolul precedent, ai depăşit o barieră invizibilă. În spatele tău este un teritoriu umbrit de blesteme de diferite genuri şi dintr-o sumedenie de surse diferite. Înaintea ta stă un teritoriu luminat de strălucirea binecuvântărilor lui Dumnezeu,

înainte de a merge mai departe, adu-ţi aminte de rezumatul listei pe care Moise a dat-o în Deuteronom 28: 2 – 13:

– Înălţare;

– Sănătate;

– Înmulţire;

– Prosperitate;

– Biruinţă;

– Favoarea lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt părţi ale moştenirii tale în Hristos, care te aşteaptă să le explorezi şi să le stăpâneşti.

Ţi-ar putea fi de folos să-ţi repeţi aceste cuvinte cheie de câteva ori – preferabil cu voce tare. Viaţa trăită sub blestem face deseori dificil ca o persoană să-şi imagineze cum ar fi să se bucure de bineni vântarea corespunzătoare. Cere-l lui Dumnezeu să facă. i<v, r.t i imu.i

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

moştenire reală şi vie pentru tine. S-ar putea să fie nevoie să continui repetarea acestor cuvinte în mod frecvent – chiar de mai multe ori pe zi – până când eşti convins că sunt ale tale!

În timp ce le repeţi, opreşte-te şi mulţumeşte-l lui Dumnezeu că fiecare din ele face parte acum din moştenirea ta. Aminteşte-ţi că mulţumirile sunt cea mai simplă şi mai curată formă de exprimare a credinţei. Dacă te-ai zbătut vreme îndelungată sub povara blestemului din viaţa ta, s-ar putea să fie domenii ale minţii tale în care întunericul să nu fi fost imediat alungat. Repetarea acestor cuvinte pozitive care descriu binecuvântările vor fi asemenea razelor soarelui pe care le vezi pentru prima oară strălucind într-o vale întunecată, şi care mai apoi se împrăştie până când toată valea este luminată.

Trecerea din teritoriul întunecat în cel însorit poate lua diferite forme. Nu există un model siandard pentru toată lumea. Unii oameni experimentează o eliberare aproape instantanee şi par să intre imediat în binecuvântările promise de Scriptură. Pentru alţii, care sunt la fel de sinceri, s-ar putea să existe o zbatere dură şi îndelungată.
Cu cât oamenii au fost mai adânc implicaţi în domeniul ocult, cu atât mai grea poate fi zbaterea lor de a ieşi de acolo. Satan îi consideră prada lui legitimă, şi este hotărât să-i ţină legaţi. De cealaltă parte, astfel de oameni trebuie să fie chiar mai hotărâţi să-şi apere dreptul la libertate care a fost obţinută pentru ei prin jertfa lui Iisus.

De asemenea, Satan cunoaşte într-o oarecare măsură ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care scapă de sub asuprirea lui. Cu cât mai măreţe sunt binecuvântările păstrate pentru o anumită persoană, cu atât mai hotărâtă va fi încercarea lui Satan de a o reţine. Văzute în această lumină, ca nişte prefigurări ale binecuvântărilor care ne stau înainte, zbaterile noastre pot deveni de fapt o sursă de încurajare.

Pe lângă aceşti factori, noi suntem confruntaţi cu suveranitatea lui Dumnezeu. Perspectiva lui Dumnezeu este diferită de a noastră, într-o situaţie anume, El ia în calcul factori despre care noi nu ştim nimic. El îşi ţine întotdeauna promisiunile, dar, în cele mai multe cazuri, există două lucruri pe care El nu le descoperă în avans:
modul

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

237

specific în care va lucra în viaţa fiecăruia şi momentul în care o va face. Nimeni nu poate să îi dicteze lui
Dumnezeu cum anume să-şi ţină promisiunile. Ceea ce trebuie să facem este să ne păstrăm o încredere nezdruncinată, fermă că Dumnezeu va mişca lucrurile când şi cum găseşte El de cuviinţă.

Trebuie să privim încă o dată la latura pozitivă a schimbului divin descris de către Pavel:

13 Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” — M pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos
Iisus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit.

Galateni 3: 13 — 14

Pavel identifică trei factori importanţi cu privire la binecuvântare, în primul rând, binecuvântarea nu este ceva vag sau nedefinit. Ea este cât se poate de specifică: binecuvântarea lui Avraam. În Geneza 24: 1, întinderea ei este definită astfel: „Dumnezeu binecuvântase pe Avraam în orice lucru” (sublinierea îmi aparţine).
Binecuvântarea lui Dumnezeu a acoperit fiecare domeniu din viaţa lui Avraam. El are pregătită o binecuvântare corespondentă pentru fiecare persoană care împlineşte condiţiile Sale.

În al doilea rând, binecuvântarea vine numai în Hristos Iisus. Ea nu poate fi câştigată prin meritele noastre. Ea este oferită numai pe baza relaţiei noastre cu Dumnezeu, prin Iisus Hristos. Nu există niciun alt canal prin care binecuvântarea să poată fi revărsată în vieţile noastre. Dacă relaţia cu Hristos este ruptă din pricina necredinţei sau a neascultării, binecuvântarea va înceta să se mai reverse. Dar, slavă lui Dumnezeu, ea poate fi restaurată imediat prin pocăinţă sinceră!

În al treilea rând, binecuvântarea este definită mai departe astfel: „Noi primim Duhul făgăduit” (sublinierea îmi aparţine). În acest sens, Iisus ne spune:

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

13 „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul… UE1 Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, şi vă va descoperi ce este al Meu. lsâot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, şi vă va descoperi”.

Ioan 16: 13 – 15

Ce cuvinte minunate de încurajare! Toate trei Persoanele Dumnezeirii – Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt – sunt unite în scopul lor de a împărtăşi cu noi tot ceea ce a fost câştigat pentru noi prin jertfa lui Iisus. Pentru că realitatea aceasta este mult mai măreaţă decât poate pricepe mintea noastră naturală, noi trebuie să depindem de Duhul
Sfânt care să ne călăuzească în plinătatea moştenirii noastre şi să ne arate cum să ne însuşim ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

În Romani 8: 14, Pavel subliniază din nou rolul unic al Duhului Sfânt: „Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu". Pavel este atent să folosească aici prezentul continuu: „Căci toţi cei ce sunt continuu călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu". A fi „călăuzit de Duhul lui Dumnezeu" nu este o experienţă singulară, care are loc o singură dată pentru totdeauna. Este ceva de care trebuie să depindem în fiecare moment.
Este singura cale spre maturitatea spirituală. Prin ea creştem de la statutul de copilaşi la cel de fii maturi ai lui
Dumnezeu.

Din păcate mulţi creştini nu se bucură din plin de călăuzirea şi tovărăşia Duhului Sfânt dintr-un singur motiv fundamental: nu-şi dau seama că El este o Persoană. „Domnul este Duhul" (2 Corinteni 3: 17). La fel cum
Dumnezeu Tatăl este Domn, şi Dumnezeu Fiul este Domn, tot astfel şi Dumnezeu Duhul Sfânt este Domn. El nu este numai o abstracţie teologică, sau un set de reguli, sau o jumătate de frază de ia sfârşitul Crezului Apostolic. El este o Persoană, şi vrea ca noi să cultivăm o relaţie intimă şi personală cu El.

Duhul Sfânt are propriile Lui trăsături distincte. El nu este agresiv sau „băgăreţ", şi nici nu strigă la noi. De obicei, El vorbeşte în tonuri

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

blânde şi ne călăuzeşte prin îndemnuri blânde. Pentru a primi călăuzirea Lui, trebuie să fim atenţia la vocea Lui şi să fim sensibili la îndemnurile Sale.

Mai mult decât atât, Duhul Sfânt ne tratează pe fiecare dintre noi în mod individual. Pentru a intra în binecuvântările lui Dumnezeu, nu există un anume set de reguli pe care toţi trebuie să-l urmeze. Fiecare dintre noi are o personalitate distinctă, specială, cu nevoi şi aspiraţii unice, cu puncte slabe şi tari. Duhul Sfânt respectă unicitatea noastră. Cineva a spus că Dumnezeu niciodată nu face un creştin copia fidelă a altuia. Nici nu produce creştini pe linie de asamblare automată.

Numai Duhul Sfânt cunoaşte pericolele speciale care ne ameninţă într-o situaţie sau binecuvântările specifice care vor împlini nevoile noastre individuale. El ne călăuzeşte cu credincioşie prin pericole şi ne deschide pentru a primi binecuvântările. Dacă începem să urmăm un sistem

religios sau să ne modelăm după alţi creştini, vom pierde unele din binecuvântările pe care Dumnezeu le-a hotărât pentru noi.

De aceea, ar fi înţelept din partea ta să te opreşti un moment şi să faci o rugăciune scurtă:

Duhule Sfânt, îmi deschid inima şi mintea pentru Tine. Descoperă-mi binecuvântările pe care Iisus le-a obţinut pentru mine şi arată-mi cum le pot primi.

În Evrei 10: 14 – citat deja în capitolul 17 – scriitorul foloseşte două timpuri ale verbelor care sunt în contrast, pentru a descrie două părţi opuse ale schimbului care a avut loc la cruce. Pentru a descrie ceea ce a realizat Iisus, el a folosit timpul perfect: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna" (sublinierea îmi aparţine). Ceea ce a făcut Iisus este desăvârşit în mod absolut şi veşnic. Nimic nu mai poate fi adăugat vreodată, şi nimic nu va putea fi îndepărtat vreodată.

Pe de altă parte, pentru a descrie ceea ce a produs jertfa lui Hristos

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

În cei pe care au acceptat-o în mod personal, scriitorul foloseşte prezentul continuu. „Pe cei ce sunt sfinţiţi".
(sublinierea îmi aparţine), însuşirea jertfei nu este imediat desăvârşită; ea este progresivă. Procesul prin care ne

O însuşim este descrisă prin expresia „sunt sfinţiţi" – adică, a fi puşi deoparte pentru Dumnezeu în sfinţenie. Pe măsură ce ne aliniem vieţile în mod progresiv la cerinţele sfinţeniei lui Dumnezeu, avem capacitatea de a intra mai profund în binecuvântările Lui.

Când sunt confruntaţi cu această provocare, creştinii răspund uneori: „Dar credeam că am primit totul atunci când am fost născut din nou!" Răspunsul aici este da – şi nu. Există două părţi ale acestei probleme: cea legală şi cea care ţine de experienţă. Răspunsul va diferi în funcţie de perspectiva noastră asupra problemei.

Din punct de vedere legal, într-adevăr „ai primit totul" când ai fost născut din nou. Conform Romani 8: 17, când ai devenit copil al lui Dumnezeu, ai fost făcut moştenitor al lui Dumnezeu şi comoştenitor cu Hristos. Din punct de vedere legal, din acel moment ai fost îndreptăţit să împarţi cu Hristos întreaga Lui moştenire.

Cu toate acestea, din punct de vedere al experienţei, în momentul naşterii din nou te afli abia la începutul unui proces a cărui încheiere va dura toată viaţa. Viaţa creştină ar putea fi descrisă ca o progresie de la legal la experienţă. Pas cu pas, prin credinţă, trebuie să ne însuşim prin experienţă tot ceea ce este deja al nostru prin dreptul legal prin credinţa în Hristos. Aceasta este ceea ce scriitorul cărţii Evrei numeşte „sunt sfinţiţi".

În Ioan 1: 12, apostolul spune referitor la cei care au fost născuţi din nou prin acceptarea lui Iisus în viaţa lor că

Dumnezeu, /c-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu” (sublinierea îmi aparţine). Cuvântul din limba greacă tradus cu „drept” este expusia, care de obicei este tradus prin „autoritate”. Aceasta este ceea ce o persoană primeşte de fapt la naşterea din nou: autoritatea de a deveni copil al lui Dumnezeu.

Totuşi, autoritatea este eficientă în măsura în care este exercitată.

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

241

Potenţialul naşterii din nou este nelimitat, dar rezultatele reale depind de exercitarea autorităţii care o însoţeşte.
Ceea ce o persoană va deveni prin naşterea din nou este decis de măsura în care ea îşi exercită autoritatea pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Există o paralelă apropiată între experienţa credincioşilor care intră în binecuvântările lui Dumnezeu cuprinse în
Noul Legământ şi cea a israeliţilor care intră în Canaan în perioada Vechiului Legământ, în primul legământ, fiind conduşi de Iosua, Dumnezeu şi-a adus poporul în ţara promisă. În al doilea legământ, fiind conduşi de Iisus
(care este o altă formă a numelui Iosua), Dumnezeu îşi aduce poporul în ţara promisiunilor. La fel cum ţara
Canaan reprezenta moştenirea fizică a lui Israel, în acelaşi fel, promisiunile lui Dumnezeu, oferite prin Iisus, reprezintă moştenirea spirituală pentru creştinii din această dispensaţie. Acelaşi principiu care s-a aplicat israeliţilor li se aplică la momentul actual creştinilor.

În Iosua 1: 2 – 3, Dumnezeu i-a dat lui Iosua instrucţiuni despre cum aveau să intre israeliţii în posesia moştenirii lor:

– „Slujitorul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu şi tot poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care le-o dau lor, copiilor lui Israel. 30 rice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat, cum am spus lui Moise”.

Iosua 1: 2 – 3, GBV

Exact acelaşi contrast între timpurile verbale folosite aici există şi în Evrei 10: 14. În versetul 2 din Iosua 1.
Domnul foloseşte prezentul continuu: „Ţara pe care o dau” (sublinierea îmi aparţine). Dar în versetul 3 El foloseşte timpul perfect: „Orice loc… vi l-am dar (sublinierea îmi aparţine). De la versetul 3 înainte, dreptul legal de proprietate asupra Canaanului era stabilit: el aparţinea Israelului. Cu toate acesta, în realitate nimic nu se schimbase. Canaaniţii ocupau încă ţara.

Pentru Iosua şi poporul său provocarea era să treacă de la partea legală la cea practică. Ei trebuia să înfăptuiască acest lucru pas cu pas.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

În momentul când aveau să-şi pună piciorul în fiecare loc, el devenea al lor nu numai din punct de vedere legal, ci şi în mod real.

Dacă israeliţii ar fi răspuns la promisiunea lui Dumnezeu în acelaşi fel în care unii creştini ar vrea să răspundă, istoria ar fi fost mult diferită. Ei s-ar fi aliniat pe ţărmul de est al Iordanului, şi-ar fi încrucişat braţele, s-ar fi uitat spre vest şi ar fi spus. — „Toată ţara este a noastră!" Dar canaaniţii le-ar fi râs în faţă. Ei ştiau cine se afla încă în posesia ţării.

Însă Iosua şi poporul lui au acţionat complet diferit. Mai întâi, ei au trecut Iordanul printr-o minune pe care
Dumnezeu a făcut-o ca răspuns la ascultarea lor. Apoi au asediat şi au capturat Ierihonul — din nou printr-o minune. Dar după aceea, progresul lor ulterior s-a datorat în principal luptelor, şi nu minunilor. Ei au pornit în toate direcţiile de la un capăt la altul al Canaanului şi au purtat o serie de bătălii împotriva locuitorilor ţării.
Chiar şi după multe lupte anevoioase, sarcina lor nu fusese încă îndeplinită. La mult timp după aceea, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Ţara care-ţi mai rămâne de supus este foarte mare" (Iosua 13: 1).

Exact aceeaşi provocare ne confruntă pe noi, credincioşii Noului Testament: de a trece de la partea legală la cea care ţine de experienţă. Asemenea Israelului, noi trebuie să progresăm pas cu pas. Şi tot asemenea Israelului, vom fi confruntaţi cu opoziţia. Progresul nostru va fi mereu contestat de către forţele satanice, iar noi trebuie să învăţăm să le biruim cu armele spirituale pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziţie. În final, promisiunile lui
Dumnezeu din Noul Legământ sunt făcute numai unui anumit gen de persoană: „celui care biruieşte" (vezi
Apocalipsa 2 şi 3). Dreptul de moştenire este rezumat în Apoca-lipsa 21: 7: „Cel ce va birui va moşteni aceste lucruri" (sublinierea îmi aparţine).

Pentru a ne încuraja şi a ne întări mai mult, Dumnezeu ne-a pus înainte exemplul lui Avraam, care este numit
„Tatăl tuturor credincioşilor". Prin Avraam Dumnezeu nu a stabilit în mod simplu măsura binecuvântărilor pe care le-a pregătit pentru fiecare dintre noi în „toate

aceste lucruri". De asemenea, E! a trasat înaintea noastră calea care duce înspre binecuvântare. Viaţa lui Avraam este atât un exemplu, cât şi o binecuvântare în trei domenii principale: ascultarea lui promptă, încrederea lui completă în cuvântul lui Dumnezeu şi răbdarea lui neclintită.

În Evrei 11: 8, scriitorul accentuează ascultarea sa încrezătoare, promptă: „Prin credinţă, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat, şi a plecat fără să ştie unde se duce".

Avraam nu a cerut nicio explicaţie legată de motivul pentru care trebuia să meargă, sau vreo descriere a locului spre care se îndrepta. Pur şi simplu a făcut cu promptitudine ceea ce i-a spus Dumnezeu, fără să pună întrebări.
Acelaşi fel de ascultare a caracterizat întreaga lui viaţă: de exemplu când Dumnezeu i-a cerut lui şi casei lui să fie circumcişi (Geneza 17: 9 – 14, 23 – 27); chiar şi atunci când Dumnezeu i-a cerut să-şi aducă fiul, pe Isaac, ca jertfă (vezi Geneza 22: 1 – 14). Niciodată Avraam nu a ezitat să-L asculte pe Dumnezeu şi nu l-a pus întrebări cu privire la ceea ce i s-a cerut să facă.

În Romani 4: 16 – 21, Pavel subliniază faptul că atunci când Dumnezeu l-a numit pe Avraam „tatăl multor neamuri", el avea numai un singur fiu de la Agar, o roabă, în timp ce Sara, soţia lui, era stearpă de mulţi ani. Totuşi, el socoteşte ca adevărată descrierea pe care i-o face Dumnezeu, din momentul în care a fost rostită.
Pentru că a acceptat în felul acesta cuvântul lui Dumnezeu, fără să pună întrebări, chiar împotriva dovezii susţinute de propriile lui simţuri, în cele din urmă a existat şi o împlinire fizică, ce a fost confirmată de către simţurile lui.

În realitate, au trecut 25 de ani între momentul în care Dumnezeu i-a promis prima oară lui Avraam că urmaşii lui vor fi la fel de numeroşi ca stelele şi momentul naşterii fiului său, care a fost moştenitorul promis. De-a lungul acestor ani nu a avut nimic pe care să se sprijine, decât promisiunea lui Dumnezeu. Trebuie să fi fost

confruntat cu nesfârşite ispite de a descuraja. Şi totuşi, el nu a renunţat şi nu şi-a abandonat niciodată credinţa.
Până la urmă, răsplata pentru statornicia

lui este rezumată în Evrei 6: 15: „Şi astfel, fiindcă a aşteptat cu răbdare, a dobândit făgăduinţa".

În Romani 4: 11 – 12, Pavel ne spune că noi suntem copiii lui Avraam dacă „călcăm pe urmele" credinţei lui
Avraam. Aceasta este o cerinţa biblică pentru a intra în „binecuvântarea lui Avraam" promisă în Galateni 3: 14.
Ca Avraam, şi noi trebuie să acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca pe singurul element neschimbător, sigur în experienţa noastră. Toate opiniile variabile ale oamenilor şi toate impresiile schimbătoare ale simţurilor noastre sunt ca „iarba care se usucă… dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac" (Isaia 40: 8).

Totuşi, acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie să fie pur intelectuală sau teoretică. Noi trebuie să o demonstrăm în acţiunile noastre la fel ca Avraam: printr-o ascultare încrezătoare, promptă şi printr-o răbdare neclintită în ciuda tuturor descurajărilor. În felul acesta, vom descoperi că Cuvântul lui Dumnezeu se va dovedi în cele din urmă adevărat în experienţa noastră. Vom ajunge să cunoaştem binecuvântarea lui Dumnezeu – la fel cum a făcut Avraam – în „toate aceste lucruri".

Satan ni se va opune încontinuu prin presiuni mentale şi emoţionale: îndoieli, teamă, vinovăţie, confuzie şi aşa mai departe. De asemenea, el ne poate asalta trupurile cu diferite forme de infirmitate fizică. împotriva tuturor acestor lucruri Dumnezeu ne pune la dispoziţie o singură armă extrem de eficientă: Cuvântul Său. În Efeseni 6: 17, Pavel ne îndeamnă: „Luaţi… şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”.

Aceasta presupune interacţiunea dintre uman şi divin. Sabia este a Duhului Sfânt, dar este responsabilitatea noastră de a o „lua”. Dacă o luăm, El o va mânui. Dar dacă nu o luăm, Duhul Sfânt nu are ce mânui.

Cuvântul grecesc pe care Pavel îl foloseşte aici pentru a descrie Cuvântul lui Dumnezeu este rhema. Acesta înseamnă în primul rând „un cuvânt care este rostit”. El devine eficient numai atunci când este rostit cu buzele.
Cuvântul despre care vorbeşte Pavel nu este Biblia de

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

pe rafturile noastre de cărţi, sau chiar de pe noptierele noastre, ci este Biblia pe care o luăm pe buzele noastre şi pe care o rostim cu o credinţă plină de îndrăzneală.

Modelul nostru măreţ în folosirea acestei săbii este Domnul Iisus însuşi, aşa cum a demonstrat-o în ispitirea Sa de către Satan în pustie (vezi Matei 4: 1 – 11). Fiecare din cele trei ispite conţinea cuvântul dacă. Cu alte cuvinte, era menit să producă îndoială.

Primele două ispite încep cu expresia: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu…” (versetele 3 şi 6, sublinierea îmi aparţine). Cu puţin timp înainte, când Iisus a fost botezat de către Ioan în Iordan, Dumnezeu Tatăl a declarat în mod public: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3: 17). Acum Satan îl ispitea pe
Iisus să se îndoiască de ceea ce spusese Tatăl despre El.

A treia ispită începe tot cu dacă, doar că nu mai era doar o ispită menită să aducă îndoiala, ci una care îndemna la neascultare: „Dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie” (versetul 9, sublinierea îmi aparţine). Satan L-a provocat de data aceasta pe Iisus să comită cel mai mare dintre păcate: încălcarea primei porunci.

Ispitele pe care Satan le aduce împotriva noastră, ca ucenici ai lui Iisus, vor urma un model similar. Mai întâi, el ne va ispiti să ne îndoim cu privire la ceea ce a spus Dumnezeu despre noi; să ne îndoim că păcatele noastre au fost iertate, că Dumnezeu ne iubeşte cu adevărat, că am fost acceptaţi în familia lui Dumnezeu drept copii ai Săi, că am fost eliberaţi de sub blestem şi că am intrat în binecuvântare. Dar întotdeauna lovitura finală a ispitei sale va căuta să îndemne la neascultare.

Iisus a folosit o singură armă pentru a-l înfrânge pe Satan: rhema – cuvântul rostit al lui Dumnezeu. El a contracarat fiecare ispită cu aceeaşi expresie: „Este scris”. Fiecare răspuns a fost un citat direct din Scripturile

Vechiului Testament. Satan nu are nicio apărare în faţa Cuvântului lui Dumnezeu care este citat cu voce tare şi îndreptat împotriva lui. El trebuie să se retragă, înfrânt.

În toate acestea, Iisus este exemplul perfect pentru noi. El nu S-a bizuit pe înţelepciunea Lui sau pe propriile Lui argumente. El a folosit

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

exact aceeaşi armă pe care Dumnezeu ne-a dat-o şi nouă: Cuvântul lui Dumnezeu. Siguranţa noastră depinde de urmarea exemplului lui Iisus. Cu siguranţă am fi nebuni să ne bizuim pe propria noastră înţelepciune, sau tărie, sau neprihănire. Satan este de o mie de ori mai înţelept şi mai puternic decât noi. El poate arăta înspre miile de fisuri ale neprihănirii noastre. Dar există o armă împotriva căreia el nu are nicio apărare: Cuvântul lui
Dumnezeu rostit prin credinţă.

Prin urmare, aceasta este calea care ne conduce din teritoriul umbrit de blesteme în teritoriul care se bucură de strălucirea binecuvântărilor lui Dumnezeu. Prima sa condiţie este credinţa hotărâtă, statornică, bazată pe schimbul care a avut loc la cruce. Credinţa de genul acesta socoteşte promisiunile lui Dumnezeu eficiente din momentul în care ele sunt înţelese. Nu aşteptăm confirmarea din partea simţurilor noastre. Prin ascultare plină de încredere, promptă şi prin răbdare perseverentă, trecem de la drepturile noastre legale în Hristos în stăpânirea lor deplină şi reală. Întâmpinăm toată opoziţia satanică cu „sabia Duhului”: Cuvântul rostit al lui Dumnezeu.

De pe teritoriul umbrelor pe teritoriul luminii

Întrebări pentru studiu

1. Care este cea simplă şi mai pură formă de exprimare a credinţei?

2. Numeşte două lucruri pe care Dumnezeu nu le descoperă dinainte cu privire la modul în care-şi ţine promisiunile.

3. Care sunt cei trei factori importanţi referitori la binecuvântarea promisă, în conformitate cu Galateni 3: 13 – 14?

4. Mulţi creştini nu se bucură în mod deplin de călăuzirea şi însoţirea Duhului Sfânt pentru că nu reuşesc să realizeze că El este o

5. Care sunt cele trei domenii principale prin care viaţa lui Avraam reprezintă atât un exemplu, cât şi o provocare?

6. Care a fost singura armă pe care Iisus a folosit-o ca să-l înfrângă pe Satan?

Aplicaţie practică

1. Ce poţi face pentru a cultiva o relaţie personală cu Duhul Sfânt?

2. Ai folosit vreodată Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l înfrânge pe Satan?

Verset de memorat

El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui.

coloseni 1: 13

248

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Tată, îţi mulţumesc şi Te laud că m-ai făcut vrednic de a putea fi părtaş la moştenirea sfinţilor. Coloseni 1: 12

Răspunsuri

1. Mulţumirea.

2. Modul în care lucrează El şi timpul în care va lucra.

3. Este specifică – „binecuvântarea lui Avraam". Ea vine numai prin Iisus Hristos. Şi este definită prin „Duhul
[Sfânt] făgăduit".

4. Persoană.

5. Ascultarea lui promptă, încrederea lui totală în cuvântul lui Dumnezeu şi răbdarea lui neclintită.

6. Rhema sau Cuvântul lui Dumnezeu rostit.

20

Împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvala

Când lui Iosua i s-a încredinţat responsabilitatea de lider care să conducă Israelul în moştenirea lor din Canaan, el a primit aceeaşi avertizare de trei ori: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te" (Iosua 1: 6, 9, 18). Primele două avertizări au venit de la Domnul însuşi; a treia a venit de la tovarăşii lui israeliţi. După cea de a treia avertizare. Iosua a înţeles cu siguranţă un lucru: intrarea în ţara promisă nu avea să fie uşoară!

Acelaşi principiu se aplică creştinilor din zilele noastre care doresc să intre în stăpânirea binecuvântărilor Noului
Legământ. Dumnezeu ne asigură că El va fi cu noi şi că El va împlini toate promisiunile pe care ni le-a făcut. În acelaşi timp, El ne avertizează că vom fi confruntaţi cu diferite forme de opoziţie, care vor testa credinţa şi dedicarea noastră.

În Matei 11: 12, Iisus a vorbit despre dispensaţia Evangheliei pe care a venit să o iniţieze: „Din zilele lui Ioan
Botezătorul până acum, împărăţia cerurilor s-o ia cu năvala, şi cei ce dau năvală pun mâna pe ea". În Luca 16: 16.
El subliniază exact acelaşi lucru: „Legea şi prorocii au ţinut până la Ioan; de atunci încoace Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu se propovăduieşte: şi fiecare, ca să intre în ea, dă năvală".

În mod clar, promisiunea împărăţiei nu este pentru cei care mai degrabă se complac în a se gândi la ea cu dorinţă sau în vorbirea religioasă. Ea presupune „forţă, putere" – o atitudine hotărâtă şi neclătinată, care înaintează cu convingere în ciuda oricărui gen de dificultate sau

de descurajare.

În Fapte 14: 22, Pavel şi Barnaba avertizează în mod similar un grup de nou convertiţi: „În împărăţia lui
Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri". Orice drum care ocoleşte încercările nu ne va duce în împărăţie. Odată ce-am lămurit această problemă în minţile noastre, încercările nu ne vor împiedica.

Otto Aguiar este un bărbat care a hotărât să obţină promisiunile lui Dumnezeu cu o hotărâre plină de putere.
Otto este un brazilian care s-a născut având blesteme peste viaţa lui, şi care mergeau cu mai multe generaţii în urmă. El adusese de asemenea alte blesteme asupra lui prin propria lui nechibzuinţă. Cu toate acestea, el a trecut până la urmă de pe teritoriul întunecat al blestemelor în ţara însorită a binecuvântărilor lui Dumnezeu, în care trăieşte acum.

Otto Aguiar îşi spune povestea:

M-am născut acum cincizeci de ani în Rio de Janeiro, Brazilia. Tatăl meu a fost un general binecunoscut care provenea dintr-o familie mixtă indiano-europeană: mama mea provenea dintr-o familie de guvernatori şi oameni de stat. Familia mea din amândouă părţile a fost implicată în spiritism timp de mai multe generaţii.

Eu am fost al şaptelea din cei zece copii – naştere pelviană, eu având 6, 3 kg. Timp de mai mulţi ani am fost acuzat că aproape mi-am ucis mama la naştere. Eram chinuit de vinovăţie şi introvertit. Şedeam, cu capul ascuns în mâini, retrăind experienţa înfiorătoare de a fi tras afară cu forcepsul şi nefiind pregătit să cooperez. Am repetat clasa a întâia de patru ori. Când am trecut în clasa a doua, eram aproape de înălţimea învăţătoarei mele.

Membrii mai în vârstă ai familiei mele au început să fie afectaţi de blesteme strămoşeşti, pe când eu eram încă un copil. În timp ce se afla într-o şcoală catolică strictă, sora mea cea mai mare a fost dusă la un centru de spiritism şi a început

să „primească duhurile sfinţilor”, după cum se spune în Brazilia. Ea şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în spitale de boli mintale.

AL doilea copil, fratele meu mai mare, un elev sclipitor, a căzut în cap la vârsta de zece ani şi a devenit epileptic.
În Brazilia, la vremea aceea, se credea în mod obişnuit că epilepsia este contagioasă, aşa că a fost mutat cu toate lucrurile lui, din casa familiei, în zona servitorilor. De câte ori avea un atac de epilepsie, mama mea devenea total nebună şi ţipa: „Nu există Dumnezeu!” Ultimii cincisprezece ani a fost instituţionalizat.

Când aveam şaisprezece ani am început să manifest toate simptomele specifice epilepsiei – spume la gură, leşinam, vomitam, eram într-o confuzie totală. Cu toate acestea, tomografiile nu arătau nimic.

Tatăl meu, un excelent lider, era extrem de pasiv faţă de cei şapte fii ai săi şi nu exercita o autoritate reală asupra lor. Nu-mi aduc aminte să-mi fi vorbit vreodată până am devenit bărbat – deşi îl adoram. El frecventa un centru de spiritism. Niciodată nu am avut o părere bună despre spiritism, dar uneori mergeam şi eu.

Nu înţeleg cum s-a întâmplat în realitate, dar am fost acceptat să studiez la o şcoală bună de arte frumoase – unde am obţinut masterul, cu onoruri în artele grafice! Dar niciodată nu am urmat acea carieră. Am ales să devin fotomodel, şi am călătorit din Brazilia la Paris, în acţiuni de modelling.

Am fost puternic implicat în droguri şi aveam un stil de viaţă cu un ritm alert. Uneori îmi petreceam timpul singur la casa de pe plajă a familiei mele. Priveam spre cer şi mă gândeam la Cel care a pus stelele pe cer şi care făcea soarele să răsară. Eram însetat să îl cunosc, dar nu ştiam unde să caut.

Apoi am cunoscute pe Ellen, o evreică din SUA, fotomodel şi ea. Când am întâlnit-o, am decis să-mi schimb

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

stilul de viaţă, dar nu am reuşit să o fac. Ea a plecat cinci zile cu un contract, şi m-am dus pe plajă cu prietenii mei. Eram drogaţi şi când am intrat în apa agitată, am fost imediat tras de un val puternic. Eram izbit, val după val. Nu mai puteam respira. Mă gândeam: „O, Doamne, acum când am cunoscut-o pe Ellen şi când vreau să mă schimb, o să mor?” Era pentru prima oară în cei 37 de ani din viaţa mea când L-am chemat pe Dumnezeu, iar El m-a auzit – şi deodată m-am trezit pe nisip, tremurând şi plin de vânătăi, într-o panică totală, şi totuşi uimit că eram viu.

În unsprezece luni am avut nu numai o soţie, ci şi un bebeluş – şi nu mai puteam face faţă situaţiei. În loc să-mi ascund capul între mâini aşa cum făceam când eram băieţel, mă „retrăgeam” în mine însumi şi mă uitam fix la tavan ca în transă… aşa că am hotărât să-mi duc soţia şi fiul la Fort Lauderdale, Florida.

Prima mea slujbă a fost să lucrez cu jumătate de normă într-un magazin de haine bărbăteşti pe bulevardul modei, Las Olas. Eram înspăimântat – nu vorbeam engleza corect – aşa că săpam şi canale, făceam găuri în ciment,

curăţăm băi şi spălam maşini. Aveam o problemă serioasă cu pornografia şi eram depresiv. Nu mă puteam adapta la cultura americană, şi majoritatea celor pentru care lucram fie m-au înşelat, fie nu m-au plătit deloc.

Apoi am fost invitaţi la Biserica Vestea Bună; Ellen a îngenuncheat şi L-a primit pe Domnul fără a avea o înţelegere intelectuală – fiind plină de teamă şi tremurând! Săptămâna următoare, am luat şi eu o decizie pentru mântuire, dar se părea că nu s-a întâmplat nimic. Stările de transă s-au înrăutăţit; nu eram în stare să păstrez o slujbă mai mult de o săptămână; depresia mea se înrăutăţise de asemenea; Ellen şi cu mine ne certam constant pentru că nu aveam bani.

Deoarece Ellen fusese implicată în ocult, ştia că avea

Împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvala

nevoie de eliberare – şi a obţinut-o când a renunţat la tot ceea ce era ocult. Eu nu puteam să cred că aveam nevoie de eliberare de sub stăpânirea duhurilor rele – şi, în acelaşi timp, nu puteam crede că Dumnezeu dorea să mă binecuvânteze în modul în care am văzut că Îi binecuvânta pe alţii.

Până atunci, făcusem orice lucru josnic pe care un fiu de general nu l-ar face niciodată! Oamenii îmi spuneau:
„De ce nu-ţi foloseşti abilităţile creative?” Dar îmi era teamă – orice lucru bun mi se părea inaccesibil.

M-am dus la seminarul lui Derek Prince cu tema „Blesteme: cauză şi vindecare”, dar nimic nu s-a întâmplat.
Aveam casetele şi le ascultam mereu de la capăt. Îmi recunoşteam nevoia, şi voiam cu disperare să fiu liber – dar se părea că pentru mine nimic nu funcţiona.

Am fost eliberat în mod treptat. După doi ani şi jumătate trăiţi ca creştin, fără niciun progres, am decis să postesc şi să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute şi să mă elibereze. Am reuşit să postesc zece zile, şi când câţiva prieteni creştini s-au rugat pentru mine, am fost parţial eliberat.

Pentru prima dată în viaţa mea am simţit o oarecare BUCURIE… dar nu a durat. Am avut numeroase accidente de maşină; nu am reuşit niciodată să-mi întreţin familia; eram îngrijorat de tatăl meu din Brazilia, care era pe moarte, dar nu ne puteam permite să mergem să-l vizităm.

Oamenii care au încercat să mă ajute credeau că situaţia mea este imposibilă – eram pasiv. Mă simţeam foarte stânjenit în prezenţa bărbaţilor creştini.

Ellen a început să se întâlnească la 6 dimineaţa la casa de rugăciune cu două prietene pentru a se ruga pentru soţii lor. Ea îmi spunea: „O să mă rog să ai succes în tot ceea ce faci, şi ca Domnul să-ţi dea o slujbă care să-ţi placă şi să-ţi foloseşti darurile pe care El le-a pus în tine”. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu ar răspunde la o asemenea rugăciune; cum putea

ea să creadă lucrul acesta? (De atunci, toate cele trei femei au primit răspuns la rugăciunile lor: soţul uneia este implicat în slujire cu normă întreagă, altul a fost eliberat de alcoolism, iar eu am primit exact ceea ce a cerut soţia mea în rugăciune pentru mine.)

În sfârşit, după şase ani de viaţă creştină, m-am dus la pastor pentru a cere eliberare de duhurile rele (după ani de zile în care eram prea mândru ca să admit că aveam nevoie de asta). Apoi m-am dus la cursul „Evanghelizare

masivă". Când am descoperit ceea ce Iisus Hristos a făcut pentru mine, am fost total uimit. Aveam atâta
BUCURIE – eram îndrăgostit de Dumnezeu – încât colegii mei de serviciu şi clienţii de la magazin au început să vină la biserică pentru a afla ce mi se întâmplase!

După o vreme, bucuria mea a scăzut din nou în intensitate – slujba mea, finanţele mele, îngrijorarea cu privire la tatăl meu… Eram încă pasiv şi frustrat. Am simţit îndemnul să pictez – dar eram atât de înfricoşat, mi-era atât de teamă de eşec. Până la urmă am încercat – şi am făcut o lucrare atât de simplistă încât oamenii credeau că fiul meu de opt ani o făcuse! Dar Dumnezeu îmi dădea idei – am început să creez în mintea mea.

Am hotărât să postesc timp de patruzeci de zile. Simţeam că Dumnezeu dorea să-mi părăsesc slujba de la magazinul de îmbrăcăminte, dar doream să fiu sigur. Am spus că nu voi mânca până când El nu avea să-mi vorbească. După patruzeci de zile încă nu auzisem nimic. Aşa că, în vara aceea, două săptămâni mâneam şi două săptămâni posteam. Aceea a fost cea mai grea vară pentru mine. Era atât de greu încât am învăţat să strig la Dumnezeu după mila Sa. L-am implorat să-mi vorbească. Aveam nevoie să cunosc voia Lui. Sop a mea şi copiii mei îşi puneau mâinile peste mine şi se rugau ca Dumnezeu să facă o minune în viaţa mea.

Apoi un prieten artist mi-a dat câteva pânze pregătite pentru pictat. Într-o duminică mi-am trimis familia la biserică şi am pictat primul tablou.

Două zile mai târziu, în timp ce şedeam în magazinul de îmbrăcăminte, Domnul mi-a vorbit: „Otto, crezi cu adevărat că vreau să te binecuvântez?"

Am spus: „Da, Doamne".

„Atunci de ce stai acolo? Eşti aici pentru că nu vrei să te binecuvântez. Este alegerea ta. Nu Mi-ai încredinţat niciodată controlul deplin asupra vieţii tale".

Am spus: „ia-o, Doamne! Viaţa mea este a Ta".

El a spus: „laţi geanta şi du-te acasă. (Pentru mine era ca şi cum ar fi spus: „ia-ţi paleta de culori şi umblă.”)

M-am ridicat, am ieşit şi n-am mai privit niciodată înapoi.

Primul tablou să vândut într-o săptămână pentru 80 USD. în două săptămâni am fost plătit cu 900 USD pentru şase tablouri. După două luni, tablourile îmi aduceau câte 600 USD fiecare; într-un an, câte 1.000 USD pe tablou; înainte să treacă doi ani am ajuns la 6.500 USD tabloul.

Am vândut tot ceea ce am pictat de atunci încoace şi nu pot face faţă cererii – şi îmi iubesc munca!

După nouă luni de pictat, nu numai că eram în stare să-mi întreţin familia, dar am avut îndeajuns ca să mergem în Brazilia. Tata nu auzise niciodată Evanghelia, dar când a auzit-o, a crezut în ea! Am avut bucuria să-mi văd tatăl de 89 de ani, adunându-şi fiecare strop de putere pentru a se ruga rugăciunea păcătosului. De asemenea, i-am condus pe câţiva dintre fraţii şi surorile mele la Domnul, plus asistente medicale şi străini. La două săptămâni după ce ne-am întors în Statele Unite, tatăl meu a murit cu bucuria pe faţă! Ce privilegiu mi-a oferit Dumnezeu!

Schimbările principale din viaţa mea păreau în mod evident cele financiare – dar, mai important de atât.
Dumnezeu

a întregit revelaţia despre ceea ce a făcut Iisus pentru mine la cruce. Acum cred pe deplin că El ne-a eliberat de blestem şi că dorinţa Lui este să ne binecuvânteze, şi că El vrea să îi dăm Lui controlul total asupra vieţilor noastre. Cred că fără puterea Lui, fără harul Lui, nu pot face nimic – cu atât mai puţin să creez. Sunt total dependent de ungerea Sa. Ştiu că El mă iubeşte!

Dumnezeu îmi vorbeşte acum prin vise, şi încă foarte clar. Am certitudinea că dacă El vrea să mă oprească din pictat, va fi pentru ca eu să fac ceva mai bun. Eu continui să-L laud şi să mă încred în El.

Acum am trei copii frumoşi şi sănătoşi, o căsnicie fericită, prieteni minunaţi, şi mă consider un bărbat binecuvântat între bărbaţi. Am văzut cum vrăjmaşul a fost pe deplin înfrânt în viaţa mea, şi Dumnezeu mi-a dat o mărturie care a încurajai mulţimile de creştini şi i-a uluit pe cei nemântuiţi.

Povestirea lui Otto are numeroase trăsături care sunt tipice oamenilor a căror viaţă a fost umbrită de blesteme.
Ea îi poate încuraja pe aceia care încearcă să îi ajute pe cei dragi aflaţi într-o condiţie similară. Iată câteva lecţii principale de învăţat.

Rădăcina blestemelor care au acţionat asupra vieţii lui Otto a fost implicarea adâncă a strămoşilor lui în spiritism de-a lungul multor

generaţii. Am observat că blestemele urmează după acest gen de implicare, la fel de sigur cum ziua urmează nopţii.

Blestemele care au urmat nu l-au afectat numai pe Otto în mod individual. Ele i-au afectat pe toţi fraţii şi surorile lui, dar în diferite moduri. El afirmă că doi dintre ei au petrecut perioade lungi de timp în instituţii psihiatrice.

Unul dintre primii paşi în eliberarea lui Otto a fost diagnosticarea corectă a condiţiei sale. Odată ce a înţeles în mod clar că viaţa lui era sub blestem, el a fost motivat să caute eliberarea pe care Iisus a câştigat-o pentru el prin schimbul de la cruce.

Împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvala

Dar, la fel ca mulţi alţii, Otto trăise atât de mult sub un blestem încât nu-şi putea imagina binecuvântarea lui
Dumnezeu ca o realitate în propria lui viaţă. Lăsat singur, probabil că nu ar fi reuşit niciodată să intre în binecuvântare. Era prea timid şi prea retras. Îi lipsea „forţa” de care avea nevoie pentru a „apuca” împărăţia lui
Dumnezeu. Dar mijlocirea perseverentă a soţiei, a copiilor lui Otto şi a altor persoane l-a eliberat în mod treptat de timiditatea lui şi a clădit în el credinţa hotărâtă care l-a împuternicit să treacă de la blestem la binecuvântare.

Aceasta ar trebui să-i încurajeze pe alţi creştini care sunt preocupaţi de membrii de familie sau de cei apropiaţi, care se află sub un blestem. Mijlocirea perseverentă şi cu răbdare – motivată de dragoste – îi poate elibera pe cei care nu sunt în stare să-şi exercite credinţa pentru ei înşişi.

Probabil sunt părinţi care citesc toate acestea şi îşi dau seama cu profundă durere că pătrunderea lor în domeniul ocultului a adus asupra copiilor lor blesteme, făcându-i robi ai lui Satan. Pentru asemenea părinţi care se pocăiesc şi îl caută pe Dumnezeu din toată inima lor, El are o promisiune:

M „Se poate lua prada celui puternic? Şi poate să scape cel prins din prinsoare?” – 2 r „Da”, zice Domnul „prada celui puternic va fi luată, şi cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmaşilor tăi şi voi scăpa pe fiii tăi”.

Isaia 49: 24 – 25

În final, este încurajator să priveşti la extinderea binecuvântărilor de care se bucură Otto acum. Dumnezeu L-a binecuvântat – la fel cum L-a binecuvântat pe Avraam – „în toate lucrurile”.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Care a fost avertizarea pe care Iosua a primit-o de trei ori atunci când a fost însărcinat să fie noul lider al Israelului?

2. Adevărat sau fals: dacă umbli cu Domnul, nu vei experimenta necazul.

3. Care este primul din cei trei paşi în eliberarea lui Otto din starea în care se afla?

4. Adevărat sau fals: pentru mulţi care au trăit vreme îndelungată sub blestem, este greu să-şi imagineze binecuvântarea lui Dumnezeu ca pe o realitate în vieţile lor.

5. Mijlocireaşicare

este motivată de dragoste poate ajuta membrii familiei să fie eliberaţi de sub blesteme.

Aplicaţie practică

1. În ce fel te încurajează povestirea lui Otto să perseverezi?

2. Crezi că Dumnezeu vrea să te binecuvânteze? Dacă nu, de ce nu?

Verset de memorat

Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te!”? Iosua 1: 9

Răspunsul credinţei

Doamne, mă voi sili să „apuc” ceea ce Tu ai „apucat” pentru mine.

Filipeni 3: 12

Împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvala

259

Răspunsuri

1. „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te!”

2. Fals. Fapte 14: 22 spune: „În împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”.

3. Diagnosticarea corectă a blestemului.

4. Adevărat.

5. Perseverentă, răbdare.

După mărturisire: proclamare, mulţumire, laudă

În rugăciunea de eliberare din capitolul 18, focalizarea iniţială a fost pe adevărul revelat în Evrei 3: 1: Iisus este

„Marele Preot al mărturisirii noastre”. Acest principiu ar trebui să guverneze relaţia noastră neîntreruptă cu
Domnul. În orice situaţie pe care o întâlnim, trebuie să răspundem cu o mărturisire biblică pentru a invoca slujirea continuă a lui Iisus, de Mare Preot, pentru noi.

În cele mai multe situaţii avem trei posibilităţi: să facem o mărturisire biblică, pozitivă; să nu facem nicio mărturisire; să facem o mărturisire nebiblică, negativă. Dacă facem o mărturisire pozitivă, eliberăm slujirea lui
Iisus de a ne ajuta şi de a ne împlini nevoile. Dacă nu facem nicio mărturisire, rămânem la mila circumstanţelor.
Dacă facem o mărturisire negativă, ne expunem forţelor demonice, rele. În capitolul 12, la tema blestemelor autoimpuse, au fost date diferite exemple, arătând modul în care cuvintele negative eliberează răul şi forţele negative în vieţile oamenilor.

Este important să facem deosebire între mărturisirea biblică a credinţei autentice şi alte lucruri cum ar fi dorinţele noastre, sau motive necuviincioase, sau vreun gen de filosofie „mintea mai presus de materie”. Există trei diferenţe principale.

În primul rând, „mărturisirea” în sensul biblic este limitată la afirmaţii

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

şi promisiuni din Biblie. Ea constă în a spune cu gura noastră ceea ce Dumnezeu a spus deja în Cuvântul Său.
Mărturisirea nu poate trece dincolo de aceasta.

În al doilea rând, ea este limitată de condiţiile ataşate la o promisiune anume. Marea majoritatea a promisiunilor din Biblie sunt condiţionale. Dumnezeu spune de fapt: „Dacă faci asta, atunci eu voi face aşa”. Dacă noi nu am făcut ceea ce trebuie să facem, atunci nu avem dreptul să ne aşteptăm ca Dumnezeu să ne răspundă cu ceea ce a promis. Mărturisirea este validă numai dacă au fost împlinite condiţiile corespunzătoare. Ea nu este niciodată un substitut pentru ascultare.

În al treilea rând, mărturisirea nu poate fi redusă la un „sistem” convenabil, care să fie operat prin voinţa umană.
Conform textului din Romani 10: 10, mărturisirea este eficientă numai dacă porneşte din credinţa din inimă.
Există o diferenţă radicală între credinţa din inimă şi credinţa din minte. Credinţa din minte este produsă de propriile noastre procese mentale; tot ceea ce poate produce sunt cuvinte lipsite de putere. Pe de altă parte, credinţa din inimă este produsă numai de Duhul Sfânt, şi ea produce cuvinte încărcate cu putere pentru a realiza ceea ce este mărturisit. Ceea ce a promis Dumnezeu credinţei din inimă nu este la îndemâna unei credinţe pur intelectuale.

Oferind credinţă inimii, Duhul Sfânt îşi veghează cu gelozie propria Sa suveranitate. El nu este supus
„Vrăjitoriei”. Nimeni nu-L poate manipula, sau intimida, sau determina să facă ceva contrar voinţei Lui. Despre acest fel de credinţă, Pavel ne

spune în Efeseni 2: 8 – 9: „Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.
Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (sublinierea îmi aparţine). Credinţa intelectuală tinde să se laude şi să se impună. Credinţa autentică din inimă, pe de altă parte, îşi recunoaşte cu smerenie totala dependenţă de
Dumnezeu.

Totuşi, cu aceste calificări, mărturisirea – corect înţeleasă şi aplicată – poate fi un factor decisiv în viaţa creştină.
În Iacov 3: 4 – 5, apostolul compară limba cu cârma unei corăbii. Deşi este mică în comparaţie

cu întreaga structură a corăbiei, cârma determină cursul pe care-l va urma corabia. Folosită în mod corect, ea va călăuzi corabia în siguranţă spre portul ales. Folosită în mod greşit, ea va cauza naufragiul.

Acest lucru se aplică modului în care ne exprimăm credinţa. Mărturisirea corectă ne poate aduce în toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis. Mărturisirea greşită ne poate duce tot mai departe – în mările neexplorate, primejdioase unde ne aşteaptă naufragiul de un anume fel.

Deseori oamenii nu doresc să accepte responsabilitatea pentru cuvintele pe care le rostesc. Totuşi, în conformitate cu cuvintele lui Iisus, nu există nicio cale de scăpare în această chestiune: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12: 37). Cuvintele noastre fie vor confirma neprihănirea noastră în ochii lui Dumnezeu, fie ne vor aduce sub condamnare. Nu există teren neutru.

Conform textului din Romani 10: 10, credinţa din inimă devine pe deplin eficientă numai când este mărturisită cu gura. Acest lucru este adevărat şi în cazul necredinţei. Când ne exprimăm necredinţa în cuvinte, eliberăm puterea sa negativă să lucreze împotriva noastră şi să oprească binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis credinţei să ajungă la noi.

Scriitorul cărţii Evrei oferă alte două avertismente referitoare la importanţa mărturisirii corecte. În Evrei 4: 14, el scrie: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot care a străbătut cerurile – pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră”.

Din nou, în Evrei 10: 21, 23 el scrie: „Şi fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu… să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa”.

În fiecare din aceste pasaje există o legătură directă între mărturisirea noastră şi slujirea lui Iisus ca Mare Preot al nostru. Acelaşi principiu rămâne adevărat în tot Noul Testament: mărturisirea noastră este cea care ne leagă de
Iisus ca Mare Preot şi eliberează slujirea lui de Mare Preot în folosul nostru.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Celălalt accent principal în aceste pasaje este pus pe cuvintele „să rămânem tari”. Este important să facem mărturisirea iniţială corectă, dar lucrul acesta nu este suficient în sine însuşi. În fiecare situaţie viitoare în care se aplică aceleaşi probleme, trebuie să ne reafirmăm în mod consecvent mărturisirea originală.

În Evrei 10: 23, scriitorul ne provoacă nu numai să rămânem tari în mărturisirea noastră, ci şi să ţinem fără şovăire la ea. În mod clar, el ia în considerare diferite situaţii posibile care ar putea cauza ezitarea noastră.
„Ezitarea” se poate exprima prin faptul că nu reuşim să ne păstrăm mărturisirea noastră iniţială, sau chiar prin schimbarea unei mărturisiri pozitive într-una negativă. În orice caz, avertizarea împotriva şovăirii indică faptul că presiunile îndreptate împotriva noastră au un obiectiv: să ne facă să ne dezicem, sau chiar să negăm mărturisirea noastră corectă de la început.

Conceptul de mărturisire corectă pare atât de simplu, poate chiar simplist: să spui pur şi simplu referitor la fiecare problemă sau la fiecare test – cu exactitate şi exclusiv – ceea ce spune Biblia despre acel lucru, şi să spui asta încontinuu. Da, este simplu, dar nu este uşor! De fapt, am ajuns la concluzia – atât din experienţa din viaţa mea, cât şi din observarea vieţilor altora – că probabil acesta este testul cel mai dificil al caracterului şi al angajamentului creştin. Este testul cu care s-a confruntat fiecare martir. Înfruntând acuzaţia, ameninţările, tortura, el are o singură obligaţie: să-şi menţină mărturisirea adevărului până la sfârşit.

Când acuzaţiile vin din partea vrăjmaşilor umani, vizibili, cel puţin problemele sunt clare. Dar există un alt gen de test, mult mai greu de deosebit, în care acuzaţiile sunt interioare, direcţionate împotriva minţii de către puterile demonice invizibile. Totuşi, problema este aceeaşi: să păstrezi mărturisirea adevărului cu o hotărâre neşovăielnică până când acele forţe invizibile sunt îndepărtate şi aduse la tăcere.

Orice creştin care trece cu succes acest test poate fi sigur că va fi biruitor, şi, prin urmare, va moşteni binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis celor care biruiesc.

După mărturisire: proclamare, mulţumire, laudă

Totuşi, pentru ca exprimarea credinţei să fie pe deplin biruitoare, există încă un concept biblic care ne duce mai departe de pasul mărturisirii. Acesta este „proclamarea”. Derivată din verbul latinesc „a striga în afară” sau „a striga tare”, proclamarea sugerează afirmarea încrezătoare, tare a credinţei, care nu poate fi adusă la tăcere prin nicio formă de opoziţie sau de descurajare. Ea implică o tranziţie de la o postură defensivă la una de atac.

În Psalmul 118: 11 – 17, psalmistul descrie o astfel de experienţă. Vrăjmaşii l-au înconjurat din fiecare parte şi erau gata să-l distrugă, dar Domnul a intervenit şi i-a dat biruinţă. Trecerea lui de la defensivă la atac este descrisă în versetele 15 şi 17: „Strigăte de biruinţă şi de mântuire se înalţă în corturile celor neprihăniţi… Nu voi muri, ci voi trăi şi voi povesti lucrările Domnului” (sublinierea îmi aparţine).

Ceea ce confirmase biruinţa psalmistului a fost proclamarea încrezătoare, plină de bucurie a ceea ce Domnul făcuse pentru el. Practicată în mod corect, proclamarea va face acelaşi lucru şi pentru noi.

Dacă practicăm proclamarea cu încredere a tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziţie prin jertfa lui Iisus, ea ne va conduce în mod natural la alte două forme de exprimare: mulţumirea şi lauda. Dacă credem cu adevărat ceea ce proclamăm, acesta este singurul răspuns adecvat! Oriunde există credinţă autentică, proclamarea va fi întotdeauna urmată de mulţumire şi laudă.

Deşi mulţumirea şi lauda sunt strâns legate între ele, există o diferenţă între ele. Definite în mod simplu, îi mulţumim lui Dumnezeu pentru ceea ce face El; îl lăudăm pentru cine este El. Unind cele două, mulţumirea şi lauda, primim accesul direct în prezenţa lui Dumnezeu. Acest lucru este descris în mod viu în imaginea din
Psalmul 100: 4: „Intraţi cu mulţumiri pe porţile Lui, cu laude în curţile Lui. Mulţumiţi-l şi binecuvântaţi-l
Numele” (GBV).

Psalmistul zugrăveşte două etape în abordarea lui Dumnezeu. Prima, să intrăm pe porţile Lui cu mulţumire;
apoi, să trecem prin curţile Lui cu laudă. Aceasta ne aduce imediat în prezenţa lui Dumnezeu. Dacă nu împlinim aceste cerinţe pentru a avea accesul în

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

prezenţa Lui, putem striga către Dumnezeu – dar numai de la distanţă. În mila Lui, El ne va răspunde, dar nu avem acces direct în prezenţa Lui.

Mulţumirea şi lauda sunt două dintre cele mai directe căi prin care credinţa noastră îi poate răspunde lui
Dumnezeu. Ori de câte ori Dumnezeu ne promite o binecuvântare sau ne descoperă providenţa Sa pentru noi, trebuie să răspundem ca Avraam şi să acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca adevărat din momentul în care este rostit. De aceea, în mod logic, începem să-l mulţumim şi să-L lăudăm imediat. Nu aşteptăm până când am experimentat în mod real împlinirea promisiunii sau a providenţei Sale pentru noi.

În 2 Cronici 20, acest principiu este ilustrat de un eveniment din timpul domniei lui Iosafat, împăratul lui Iuda.
Ajunsese vestea la împărat că o mare armată invadatoare venea împotriva lui din sud. Iosafat ştia că nu avea resursele militare pentru a se opune acestei armate. În consecinţă, el cheamă tot poporul să caute ajutorul lui
Dumnezeu prin rugăciune şi post comun.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lor printr-o declaraţie profetică, dată printr-un levit, care l-a călăuzit pe
Iosafat să-şi conducă poporul împotriva inamicului pe un anumit drum. De asemenea, profeţia conţinea şi cuvinte de asigurare şi încurajare:

1[Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi dinaintea acestei mari mulţimi, căci nu voi veţi lupta, ci Dumnezeu. 17 Nu veţi avea de luptat în lupta

aceasta: aşezaţi-vă, staţi acolo, şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o dă Domnul.

2 Cronici 20: 15 b, 17

Nimic nu se schimbase în acest moment în situaţia militară, dar Iosafat a primit promisiunea lui Dumnezeu prin credinţă, fără a mai cere alte dovezi. În ziua următoare…

a numit nişte cântăreţi, care, îmbrăcaţi cu podoabe sfinte

După mărturisire: proclamare, mulţumire, laudă 267

şi mergând înaintea oştirii, lăudau pe Domnul şi ziceau: „Lăudaţi pe Domnul, căci îndurarea Lui ţine în veac”.

2 Cronici 20: 21

Cu siguranţă, acest lucru nu era o modalitate convenţională pentru o armată de a merge în luptă – dar a funcţionat! De îndată ce Domnul a auzit laudele poporului Său, El a intervenit în mod suveran şi supranatural prin trimiterea unui duh de învrăjbire între diferitele grupuri naţionale din cadrul armatei invadatoare. Deodată.

şi aparent fără niciun motiv, ei au început să se lupte unul cu altul, până când au fost complet distruşi. Poporul lui Iuda nu a fost nevoit să lupte, ci numai să adune prada de la vrăjmaşii lor care fuseseră nimiciţi. Dumnezeu a intervenit în felul acesta pentru că poporul Său a răspuns promisiunii Lui prin credinţă, fără a aştepta o altă confirmare.

Două principii importante sunt ilustrate în această relatare. Primul, Dumnezeu aşteaptă de la noi laude pentru promisiunile pe care ni le face, fără să aşteptăm să vedem împlinirea lor. Al doilea, lauda adusă prin credinţă eliberează intervenţia supranaturală a lui Dumnezeu în folosul nostru. Pe scurt: credinţa începe cu lauda la adresa lui Dumnezeu înaintea biruinţei promise, şi nu numai după aceea.

În Noul Testament, în Fapte 16, experienţa lui Pavel şi a lui Sila în Filipi ilustrează în mod dramatic aceleaşi principii. Ca rezultat al scoaterii unui demon dintr-o roabă, ei au fost arestaţi pe nedrept, abuzaţi şi bătuţi cu sălbăticie şi apoi aruncaţi într-o închisoare de maximă securitate, cu picioarele în butuci. Nu era nicio rază de lumină în întunericul acela, nicio sursă de mângâiere sau de încurajare în situaţia lor fizică, nicio asigurare cu privire la ceea ce le rezerva viitorul.

Totuşi, în duhurile lor ei au ştiut că nimic nu putea schimba credincioşia veşnică a lui Dumnezeu şi nimic nu-i putea lipsi de biruinţa pe care Hristos a câştigat-o pentru ei. Logica credinţei lor a triumfat asupra logicii circumstanţelor lor. La miezul nopţii – ora cea mai întunecată – ei cântau cântări de laudă lui Dumnezeu!

Laudele lor au făcut acelaşi lucru pentru ei ca pentru armata lui

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Iosafat: ele au eliberat intervenţia supranaturală a lui Dumnezeu în folosul lor. „Deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa că s-au clătinat temeliile temniţei. Îndată s-au deschis toate uşile şi s-au dezlegat legăturile fiecăruia” (Fapte 16: 26).

Lecţia armatei lui Iosafat şi a lui Pavel şi Sila din închisoare este rezumată de însuşi Domnul în Psalmul 50: 23:
„Cine aduce mulţumiri ca jertfă, acela Mă proslăveşte, şi celui ce veghează asupra căii lui îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu”.

Mântuirea lui Dumnezeu este deja încheiată prin jertfa lui Iisus de la cruce. Nimic din ceea ce spunem sau facem nu poate schimba vreodată lucrul acesta. Dar când răspundem cu jertfe de mulţumire şi de laudă, deschidem o cale pentru ca beneficiile mântuirii să se manifeste în viaţa noastră. La fel ca Iosafat sau Pavel şi Sila, noi trebuie să învăţăm să aducem aceste jertfe în credinţă, înainte de a experimenta în mod real beneficiile.

În Psalmul 20: 5, David a spus: „Vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru!” Din nou, în Cântarea
Cântărilor 6: 10, Mireasa lui Hristos este descrisă „ca nişte oştiri sub steagurile lor”. Trei din cele mai eficiente
„Steaguri” pe care Dumnezeu ni le-a dat sunt proclamarea, mulţumirea şi lauda.

Mai întâi ridicăm steagul proclamării. Rostim cu îndrăzneală, în credinţă, promisiunea sau providenţa
Cuvântului lui Dumnezeu care se aplică situaţiei noastre specifice sau care împlineşte nevoia noastră specifică.
Apoi continuăm să-l mulţumim lui Dumnezeu – tot în credinţă – pentru adevărul pe care l-am proclamat. În sfârşit, trecem de la mulţumire la lauda triumfătoare. Toate acestea le facem doar în credinţă, fără a aştepta vreo schimbare vizibilă în situaţia noastră.

În modul Lui şi la vremea Lui, Dumnezeu răspunde credinţei noastre, la fel cum i-a răspuns lui Avraam.
Adevărul pe care l-am proclamat şi pentru care l-am mulţumit şi L-am lăudat devine o realitate în experienţa noastră.

Prin ridicarea acestor trei steaguri ale proclamării, mulţumirii şi laudei, noi îndeplinim două scopuri în acelaşi timp. Primul, noi ne

După mărturisire: proclamare, mulţumire, laudă

asigurăm binecuvântările promise de Dumnezeu şi pe care le-am proclamat. Al doilea, noi împiedicăm forţele satanice care ni s-ar împotrivi şi care caută să înlăture binecuvântările din calea noastră. În felul acesta, mărşăluind împreună înspre moştenirea noastră, noi împlinim imaginea profetică a lui Solomon, a unei armate uimitoare care-şi flutură steagurile.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Ce principiu ar trebui să guverneze relaţia noastră neîntreruptă cu Domnul?

2. Care sunt cele trei posibilităţi pe care le avem referitor la mărturisirea noastră?

3. Mărturisirea în sensul biblic este limitată la

şi labibliei.

4. Adevărat sau fals: marea majoritate a promisiunilor din Biblie sunt condiţionate.

5. Conform textului din Romani 10: 10, credinţa din inimă devine

pe deplin eficientă numai când este

cu gura.

6. Unde este credinţă autentică, proclamarea va fi întotdeauna urmată deşi.

7. Care sunt cele două principii ilustrate prin relatarea despre închinătorii care au precedat armata lui Iosafat?

Aplicaţie practică

1. Sunt proclamarea, mulţumirea şi lauda o parte zilnică a vieţii tale spirituale? Dacă nu, de ce nu?

2. Ce poţi face pentru ca aceste activităţi să fie mai active în viaţa ta?

Verset de memorat

„Cine aduce mulţumiri ca jertfă, acela Mă proslăveşte, şi celui ce veghează asupra căii lui îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu”.

Psalmul 50: 23

Răspunsul credinţei

Dumnezeule Atotputernic, asemeni regelui David eu declar că „voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile

Lui”. n 1

Psalmul 9: 1

Răspunsuri

1. Faptul că Iisus este „Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3: 1).

2. Să faci o mărturisire biblică, pozitivă; să nu faci nicio mărturisire; să faci o mărturisire nebiblică, negativă.

3. Declaraţiile, promisiunile.

4. Adevărat.

5. Mărturisită.

6. Mulţumire, laudă.

7. Credinţa îl laudă pe Dumnezeu înainte de biruinţa promisă; şi lauda oferită în credinţă eliberează biruinţa lui
Dumnezeu.

Proclamări pentru o victorie continuă

Adevărurile pe care le-am împărtăşit în această carte sunt mult mai mult decât rezultatul unei căutări intelectuale a cunoaşterii într-o formă abstractă. Din contră, le-am „extras” în urma rugăciunii intense, perseverente şi în urma conflictului spiritual, pe care Rut şi cu mine le-am împărtăşit împreună timp de cel puţin trei ani. Fiecare adevăr principal descoperit în această carte a fost supus mai întâi testului propriei noastre experienţe. Nu m-am simţit liber să dau mai departe şi altora ceea ce nu a funcţionat pentru noi.

În capitolul precedent am explicat cum proclamarea, mulţumirea şi lauda, lucrând împreună, pot elibera în vieţile noastre binecuvântările promise de Dumnezeu. În acest capitol voi împărtăşi pe scurt cum Rut şi cu mine am învăţat să aplicăm acest principiu în viaţa noastră. Practicarea regulată a proclamării Cuvântului lui
Dumnezeu, şi apoi mulţumirea şi lauda adresate Lui pentru acesta a devenit o parte integrantă a disciplinei noastre spirituale. Considerăm că acesta este unul din cele mai valoroase adevăruri pe care Dumnezeu ni le-a descoperit prin Scriptură.

Dumnezeu ne-a condus să organizăm o „bancă” de versete biblice, pe care le-am memorat şi din care ne inspirăm în momentele noastre de rugăciune sau ori de cale ori suntem implicaţi în conflicte spirituale. Proclamându-le în credinţă, acestea eliberau în mod invariabil expresii corespunzătoare de mulţumire şi laudă.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

În mod normal, rosteam aceste cuvinte cu voce tare, singuri sau împreună. Cu toate acestea, nu vorbim nici între noi, nici pereţilor sau tavanului camerei. Ne adresăm unei lumi vaste, invizibile de fiinţe spirituale: în primul rând, lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; apoi tuturor fiinţelor cereşti care se închină şi îl slujesc pe
Dumnezeu şi care au fost alese ca „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea” (Evrei 1:

14). De asemenea, suntem conştienţi că suntem înconjuraţi de un „nor mare de martori”, format din sfinţii din toate veacurile care şi-au sfârşit în mod victorios călătoria lor pământească (vezi Evrei
12: 1).

Noi credem că aceasta este o aplicare corectă a textului din Evrei 12:

„2 Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu. Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor. 23 de Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri, de Dumnezeu.
Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi, 24 de Iisus, Mijlocitorul legământului celui nou, şi de sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.

Evrei 12: 22 – 24

De asemenea, în audienţa noastră sunt incluşi şi Satan şi toţi îngerii răi sau alte fiinţe demonice aflate sub controlul său. Aceştia operează într-un fel complet opus îngerilor slujitori ai lui Dumnezeu. Scopul lor este să cauzeze orice formă de vătămare şi de rău asupra întregii rase umane, dar, în primul rând şi mai întâi de toate, asupra celor care îl servesc pe adevăratul Dumnezeu.

În acest context, proclamarea noastră are două efecte. Pe de o parte, ea invocă în folosul nostru ajutorul lui
Dumnezeu şi al îngerilor Săi. Pe de altă parte, ea ne protejează de uneltirile şi de atacurile lui Satan şi a forţelor sale demonice. Această formă de proclamare ne zideşte credinţa în mod continuu. Conform textului din Romani
10.17, „credinţa vine în urma auzirii… prin Cuvântul [rhema, cuvântul rostit!

Proclamări pentru o victorie continuă

lui Hristos”. Să-i auzim pe alţii rostind Cuvântul lui Dumnezeu este de folos, dar să ne auzim pe noi înşine rostindu-l este mult mai eficient. Când rostim şi auzim în acelaşi timp, ambele tăişuri ale sabiei Cuvântului lui
Dumnezeu sunt la lucru în noi în mod simultan (Evrei 4: 12).

În sfârşit, când facem aceeaşi proclamare împreună, în armonie, se eliberează puterea spirituală. Iisus spune:
„Dacă doi dintre voi se învoiesc [armonizează]… să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18: 19). Puterea unui credincios care face o proclamare pe cont propriu este extraordinară, dar puterea a doi sau mai mulţi credincioşi care fac aceeaşi proclamare în armonie creşte în progresie geometrică.

Desigur, există multe situaţii când este deplasat să facem o proclamare cu glas tare. Alternativa este de a face aceeaşi proclamare în şoaptă sau în minte. Cuvintele care nu se aud pot avea un impact puternic în domeniul spiritual. Aceasta este probabil metoda cea mai eficientă de a ne ocupa de minciunile şi de acuzaţiile cu care vrăjmaşul ne bombardează minţile. Mintea este principalul câmp de bătălie în toate conflictele de acest gen.

Când mintea noastră răspunde în mod activ Cuvântului pe care îl proclamăm în sinea noastră, nu mai rămâne loc pentru gândurile şi insinuările negative ale duşmanului.

Totuşi, în toate acestea, trebuie să fim atenţi să ne recunoaştem dependenţa de Duhul Sfânt. Altfel, mintea amprentată de firea pământească poate reduce aceste principii la un „sistem" în care Dumnezeu joacă rolul de
„Automat de distribuţie ceresc". Pur şi simplu introducem proclamaţia corectă, şi iese orice sortiment de recompensă firească pe care am selectat-o. În mod evident, aceasta este o caricatură a relaţiei unui credincios cu
Dumnezeu.

Se prea poate să existe o mare prăpastie între percepţia noastră despre noi înşine şi percepţia Duhului Sfânt despre noi. S-ar putea să fim conştienţi de ceea ce vrem, pe când Duhul Sfânt vede ceea ce avem nevoie. Numai în El ne putem încrede pentru a ne călăuzi pe fiecare dintre noi spre genul de proclamare care se aplică situaţiei şi nivelului de credinţă al fiecăruia. În felul acesta, Dumnezeu îşi poate

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

realiza scopul în vieţile noastre. Cu acest avertisment, cred că ar fi de ajutor să aştern pe paginile următoare, doar ca modele, atât câteva din proclamările pe care eu şi Rut le facem în mod regulat, cât şi situaţiile pentru care se potrivesc ele. Pe cât posibil, „personalizăm" versetele pe care le citim. De exemplu, dacă o afirmaţie se adresează credincioşilor şi este scrisă cu pronumele „voi", în mod normal o schimbăm prin introducerea lui „eu".
sau „noi" şi facem şi schimbările gramaticale indicate.

Lista mea începe cu versetele care sunt direct legate de tema acestei cărţi, dar continuă cu altele care au o aplicaţie mult mai generală. Sunt presărate unele comentarii şi cuvinte explicative. În fiecare caz este dat referinţa biblică relevantă.

1. Ca rezultat al rugăciunii de eliberare din blesteme (vezi capitolul 18)

Pe baza jertfei lui Hristos, am ieşit de sub blestem şi am intrat în binecuvântarea lui Avraam, pe care Dumnezeu
I-a binecuvântat în toate lucrurile.

Bazat pe Galateni 3: 13 – 14

Rut a primit eliberare din multe blesteme care acţionau asupra vieţii ei, dar ea a avut parte de o luptă continuă pentru a experimenta eliberarea. De aceea, această proclamare a devenit deosebit de semnificativă pentru noi.
Deseori o rostim de mai multe ori într-o zi. În ultimii doi sau trei ani am repetat aceste cuvinte de sute de ori. De fiecare dată când o facem, ne îndepărtăm de efectele blestemelor şi înaintăm în binecuvântarea care este moştenirea noastră.

2. Când devenim conştienţi de forţele negative îndreptate împotriva noastră, fie din partea slujitorilor lui Satán, fie în urma exprimărilor fireşti ale creştinilor (vezi capitolele 13, 14, 15)

Orice armă îndreptată împotriva mea va fi fără putere; şi orice limbă care se ridică la judecată împotriva mea, o osândesc.

Proclamări pentru o victorie continuă

277

Aceasta este moştenirea mea [dreptul meu de moştenire] ca slujitor al Domnului, şi neprihănirea mea este de la tine, b, Doamne.

Bazat pe Isaia 54: 17

Trebuie să observăm două lucruri importante în legătură cu această proclamare. Primul, noi nu suntem călăuziţi să-l cerem lui Dumnezeu să osândească orice limbă care vorbeşte împotriva noastră. Dumnezeu ne-a dat autoritatea să facem noi înşine acest lucru, şi El aşteaptă ca noi să o exercităm. Al doilea este că dreptul nostru de a exercita această autoritate este limitat de condiţia ca noi să nu acţionăm în baza propriei noastre neprihăniri, ci pentru că neprihănirea lui Dumnezeu ne este atribuită pe baza credinţei noastre. În mod clar, aceasta rezultă din schimbul prin care Iisus, la cruce, a fost făcut păcat cu păcătoşenia noastră pentru ca noi să devenim neprihăniţi cu neprihănirea Lui. Diferitele beneficii ale schimbului se relaţionează reciproc şi nu ar trebui separate una de alta. Dar Dumnezeu pretinde mai mult de la noi decât doar să întoarcem spatele cuvintelor rele rostite împotriva noastră. Mai departe, El ne învaţă să-i iertăm pe cei care ne fac rău. În definitiv, El aşteaptă ca noi să trecem de la negativ la pozitiv: să răspundem la un blestem cu o binecuvântare.1

Binecuvântarea celor care ne blestemă, la fel ca iertarea celor care ne fac rău, nu depinde de emoţiile noastre. Ea porneşte dintr-o decizie fermă a voinţei noastre, luată în ascultare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, iată o formulă potrivită care acoperă atât iertarea, cât şi binecuvântarea:

Doamne, îi iert pe toţi aceia care m-au vorbit de rău, şi pentru că i-am iertat, îi binecuvântez în Numele Tău.

În total, trebuie să urmăm trei paşi succesivi în răspunsul pe care îl dăm celor care ne blestemă. Primul pas este să condamnăm limba

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

care a pronunţat blestemul. Al doilea pas este să iertăm persoana de la care a pornit blestemul. Al treilea pas este să-l cerem lui Dumnezeu să binecuvânteze persoana. Prin îndeplinirea celor trei paşi putem disipa orice întunecime spirituală sau orice povară pe care blestemul a adus-o peste noi.

3. Când poverile păcatului, a vinei sau a nevredniciei ne urmăresc din trecut

Eu sunt în Hristos, şi de aceea sunt o făptură nouă. Toate lucrurile vechi au trecut. Totul în viaţa mea s-a înnoit, şi totul este de la Dumnezeu.

Bazat pe 2 Corinteni 5: 17 – 18

Dumnezeu acceptă responsabilitatea totală pentru făptura cea nouă. Ea este opera Lui în întregime. Nimic nu este preluat din vechea făptură, care a fost stricată şi coruptă de păcat.

Când trecutul pare să-şi reafirme drepturile asupra noastră, trebuie să medităm la imaginea pe care ne-o oferă Ioan în Apocalipsa:

Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Şi a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut şi adevărate".

Bazat pe Apocalipsa 21: 5

Aceste cuvinte vin de la Cel care şade pe tron, Cel care deţine controlul asupra întregului univers şi asupra tuturor lucrurilor care-l aparţin. Aici este inclus fiecare detaliu din viaţa noastră. El reafirmă că El înnoieşte totul.

Se pare că Ioan s-a întrebat în sinea lui dacă nu cumva această afirmaţie era uluitoare chiar şi pentru Dumnezeu.
Dar Domnul îl asigură: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut şi adevărate". De parcă El spune:
„Da, Ioan, chiar poţi îi asiguri pe cei din poporul Meu: Eu fac exact ceea ce spun".

Proclamări pentru o victorie continuă

279

4. Când suntem împovăraţi de deznădejde şi de presimţirile întunecate ale morţii

Eu nu voi muri, ci voi trăi şi voi povesti lucrările Domnului.

Psalmul 118: 17

Desigur, aceasta nu înseamnă că „nu voi muri niciodată" – doar că „nu voi muri înainte de timpul hotărât de
Dumnezeu – nu voi mă voi lăsa omorât de Satan". Proclamat cu credinţă şi cu discernământ, acest verset îi poate elibera şi proteja pe cei care sunt asaltaţi de duhul morţii. El poate fi folosit pentru a revoca declaraţiile negative prin care oamenii se expun ei înşişi acelui duh (pentru exemple, vezi capitolul 12).

Pentru unii oameni s-ar putea să fie nevoie să repete această proclamare de mai multe ori, până când ea devine mai reală decât toate modele lor precedente de gândire negativă. Aminteşte-ţi că Iisus i-a cerut lui Petru să-şi reafirme dragostea faţă de El, de tot atâtea ori de câte ori se lepădase de El mai înainte.

sus însuşi a purtat păcatele mele în trupul Său pe lemn, pentru ca eu, murind faţă de păcatele mele, să pot trăi pentru neprihănire – prin rănile Lui am fost vindecat.

Bazat pe 1 Petru 2: 24

De asemenea, am pregătit următoarea proclamare specială, care combină adevărurile din multe pasaje biblice şi care a ajutat creştinii din multe părţi ale lumii:

Trupul meu este un templu al Duhului Sfânt, răscumpărat, curăţit şi sfinţit de sângele lui Iisus. Membrele trupului meu sunt instrumente ale neprihănirii, aduse înaintea lui Dumnezeu

În vederea slujirii Lui şi spre gloria Lui. Diavolul nu are loc în mine, nicio putere peste mine, niciun drept nerezolvat asupra mea. Totul a fost rezolvat prin sângele lui Iisus.

Îl birui pe Satan prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii mele, şi nu-mi iubesc viaţa până la moarte.
Trupul meu este pentru Domnul, şi Domnul este pentru trupul meu.

Bazat pe

1 CORINTENI 6: 19; EfESENI 1: 7; 1 IOAN 1: 7; EVREI 13: 12; ROMANI 6: 13; 8: 33 – 34;

APOCALIPSA 12: 11; 1 CORINTENI 6: 13.

Cineva ar putea întreba: este onest din partea mea să fac proclamări ca acestea, când văd în trupul meu dovezile fizice ale bolii sau când simt în sufletul meu opoziţia din partea păcălelor? Răspunsul depinde de punctul tău de vedere. Dacă te uiţi la tine privind doar la condiţia ta naturală, atunci nu este onest. Dar dacă te uiţi la tine aşa cum te vede Dumnezeu în Hristos, atunci ai dreptul să faci o astfel de proclamare.

Odată ce ne-am pocăit de păcatele noastre şi ne-am dedicat pe noi înşine lui Hristos, Dumnezeu nu. Se uită la noi ca şi când ne-am afla în starea noastră naturală. În schimb, El ne priveşte din perspectiva schimbului care a avut loc la cruce. Din punct de vedere spiritual, El ne vede neprihăniţi; din punct de vedere fizic, El ne vede ca nişte oameni desăvârşiţi.

Este semnificativ faptul că, în Scripturi, vindecarea prevăzută prin jertfa lui Iisus nu este niciodată o acţiune la timpul viitor. În Isaia 53: 5, carte scrisă cu mai mult de şapte sute de ani înainte de moartea lui Iisus, vindecarea este deja prezentată ca un fapt împlinit: „Prin rănile Lui noi suntem tămăduiţi” (sublinierea îmi aparţine). În

Noul Testament, în 1 Petru 2: 24 (parafrazat mai sus), apostolul se referă la Isaia 53: 5, dar foloseşte timpul trecut: „Prin rănile Lui aţi fost vindecaţi” (sublinierea îmi aparţine).

Proclamări pentru o victorie continuă

Când cuvintele pe care le rostim despre noi înşine sunt în concordanţă cu ceea ce Dumnezeu spune despre noi în
Hristos, atunci îi deschidem calea pentru ca El să ne transforme prin experienţa reală tot ceea ce spune El că suntem. Dar dacă nu reuşim să facem mărturisirea potrivită – sau proclamarea – despre noi înşine, suntem închişi în închisoarea stării noastre naturale. Ne-am închis faţă de harul transformator, supranatural al lui Dumnezeu, care lucrează numai prin credinţă.

Din nou, cineva s-ar putea întreba: ce putem spune despre persoana care spune şi face toate lucrurile corect, şi totuşi rezultatele promise nu vin? Putem găsi un răspuns în cuvintele lui Moise din Deuteronom 29: 29: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia”.

Motivul pentru care anumiţi oameni nu primesc o parte din binecuvântările promise aparţine deseori lucrurilor din categoria „lucrurilor ascunse”. Este zadarnic să încercăm să ne băgăm în lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu.
Este şi lipsă de respect. Dacă Dumnezeu nu ne dă un răspuns, este mult mai important să credem decât să înţelegem.

Pe de altă parte, cuvintele lui Moise ne amintesc de responsabilitatea noastră, ca popor al lui Dumnezeu, să credem, să proclamăm şi să acţionăm pe baza acelor lucruri pe care El le-a revelat în mod clar în Cuvântul Său.
În centrul acestora se află ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin jertfa lui Iisus pe cruce. Nu trebuie să lăsăm preocuparea pe care o avem faţă de lucrurile ascunse să ne împiedice să credem şi să ascultăm lucrurile care ne sunt revelate.

6. Când Satan atacă un domeniu faţă de care Dumnezeu ne consideră responsabili – căminul nostru, familia noastră, afacerea noastră, slujirea noastră, etc.

Zăvoarele porţilor noastre vor fi din fier şi aramă, şi tăria noastră va ţine cât toate zilelor noastre.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Nu este nimeni ca Dumnezeul lui Israel, care străbate cerurile ca să ne sară în ajutor şi care vine pe nori în măreţia Sa.

Dumnezeul veşnic este refugiul nostru, şi jos sunt braţele Sale veşnice. El va alunga pe vrăjmaşii noştri dinaintea noastră, spunând: „Nimiceşte-l!”

Bazat pe Deuteronom 33: 25 – 27

Prin această proclamare noi suntem împuterniciţi să trecem de la defensivă la atac. Mai întâi, „porţile noastre”.
reprezintă sistemul nostru de apărare. Dumnezeu a promis că acestea vor fi îndeajuns de puternice ca să reziste la atacul vrăjmaşului nostru. Apoi avem imaginea minunată a lui Dumnezeu care intervine în mod supranatural pentru noi: „El trece pe ceruri ca să-ţi vină în ajutor”. Proclamarea noastră este o metodă de a invoca intervenţia
Sa.

În final, există asigurarea înfrângerii vrăjmaşului: „El [Dumnezeu] a izgonit pe vrăjmaş dinaintea ta”. Dumnezeu ne cere să ne jucăm rolul în această scenă finală; de aceea El spune: „Nimiceşte-l!” El ne-a echipat cu armele spirituale de care avem nevoie pentru aceasta.

7. Când ne trezim la realitatea că mintea noastră este un câmp de luptă în care minciunile lui Satan se războiesc cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu

Armele cu care mă lupt sunt puternice în Dumnezeu. Cu ele dărâm întăriturile pe care Satan le-a zidit în mintea mea. Eu îmi aduc toate gândurile în ascultare de Hristos. Trei din cele mai puternice arme sunt proclamarea, mulţumirea şi lauda.

Bazat pe 2 Corinteni 10: 4 – 5

Totuşi, este important să ne amintim că vrăjmaşii noştri din viaţa creştină nu sunt fiinţe umane. Vrăjmaşii noştri sunt forţe spirituale rele îndreptate împotriva noastră dinspre împărăţia lui Satan. Pavel clarifică lucrul acesta în
Efeseni 6: 12: „Căci noi nu avem de luptat

Împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului… împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti”.

În acest gen de război ciudat la care ne-a chemat Dumnezeu, standardele de măsură sunt diferite de cele pe care le folosim în lumea simţurilor. Măsurată la scară spirituală, iertarea este mai puternică decât resentimentul;
binecuvântarea este mai puternică decât bleste-marea; mulţumirea este mai puternică decât cârtirea; lauda este mai puternică decât acuzarea; şi iubirea este mai puternică decât ura.

Având la bază acest paradox, iată două proclamări care dezlănţuie puterea lui Dumnezeu şi împuternicirea lui
Dumnezeu când resursele noastre se epuizează.

8. Când sunt confruntat cu o sarcină prea mare pentru mine

Pot face toate lucrurile prin Acela care mă întăreşte.

Bazat pe 4: 13

9. Când puterea mea slăbeşte sau este insuficientă

Puterea lui Dumnezeu este făcută desăvârşită în slăbiciune, aşa că atunci când sunt slab, eu sunt tare.

Bazat pe 2 Corinteni 12: 9 – 10

În final, iată două proclamări care acoperă nevoi care, mai devreme sau mai târziu, apar în viaţa celor mai mulţi dintre noi.

10. Când ne exercităm credinţa în privinţa nevoilor financiare

Dumnezeu este în stare să ne umple cu orice har, pentru ca având suficient din toate lucrurile, să prisosim în orice faptă bună.

Bazat pe 2 Corinteni 9: 8

Binecuvântare sau blestem –, tu alegi!

Nivelul purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său este abundenţa, nu simpla suficienţă. Rut şi cu mine rostim această proclamare în mod regulat, ca temelie financiară pentru Derek Prince Ministries.

11. Când suntem asaltaţi de frică

Dumnezeu nu mi-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă.

Bazat pe 2 Timotei 1.7

În Numele lui Iisus mă supun lui Dumnezeu şi mă împotrivesc duhului de frică. De aceea, acesta va fugi de la mine.

Bazat pe Iacov 4: 7

Versetele de mai sus sunt numai câteva exemple. Nu există nicio limită la numărul de proclamări biblice pe care le putem face. Fiecare dintre noi trebuie să depindem de Duhul Sfânt ca să ne călăuzească spre cele care se potrivesc la situaţia noastră specifică.

Alegerea şi rostirea proclamărilor potrivite, bazate pe Scriptură, are un rezultat foarte important. Primim şi aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu la modul activ, nu pasiv. Noi nu citim doar Scriptura după care mergem mai departe, ci trecem prin trei etape succesive. În primul rând, îi cerem Duhului Sfânt să ne călăuzească spre versetele care sunt potrivite în special pentru noi. În al doilea rând, le fixăm cu fermitate în minţile noastre. În al treilea rând, prin proclamarea lor, le eliberăm puterea în domeniile din vieţile noastre acolo unde avem nevoie de ele.

Poate că eşti unul din creştinii de astăzi care simt nevoia de a „lua sabia Duhului” – la care s-a făcut referire în capitolul 19 – dar nu şti un mod simplu şi practic de a face acest lucru. Dacă este aşa, Rut şi cu

mine am vrea să-ţi recomandăm această metodă selectivă de proclamare a versetelor. Noi am practicat-o în vieţile noastre şi putem

Proclamări pentru o v. crorie cont. nuă

afirma că funcţionează!

Dar vreau să adaug un cuvânt final de avertizare! Nu-ţi pune credinţa în proclamare sau în orice altă metodă sau procedură. Credinţa noastră trebuie să fie numai în Dumnezeu – în nimeni altcineva sau în nimic altceva.
Proclamarea noastră nu este decât o modalitate eficientă de exprimare a credinţei pe care o avem în Dumnezeu.

Deci acum, odată ce ţi-ai îndreptat faţa hotărât spre ţara binecuvâu ţărilor lui Dumnezeu, primeşte îndemnul pe care Iosua l-a primii o de trei ori:

„Lmbărbătează-te şi încurajează-te!”

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Întrebări pentru studiu

1. Proclamarea are două efecte; numeşte-le.

2. Adevărat sau fals: rostirea unei proclamări în minte nu te va ajuta.

3. Care sunt cei trei paşi succesivi necesari ca răspuns la cei care ne blestemă?

4. În genul de război la care Dumnezeu i-a chemat pe copiii Săi, ce anume este mai puternic decât resentimentul?

5. Rostirea proclamărilor potrivite indică faptul că am primit şi am aplicat Cuvântul lui Dumnezeu în mod, nu pasiv.

Aplicaţie practică

1. De ce este implicarea Duhului Sfânt importantă atunci când proclamăm Scriptura?

2. Este memorarea Scripturii importantă? De ce da, sau de ce nu?

3. Fă-ţi timp să proclami fiecare din cele unsprezece proclamări biblice enumerate la paginile 276 – 284.

Verset de memorat

Alege unul din versetele cestui capitol pentru a-l memora.

Răspunsul credinţei

Doamne, îţi mulţumesc pentru biruinţa pe care mi-ai dat-o prin Iisus Hristos. Doar prin credinţă biruiesc.

1 corinteni 15: 57; 1 Ioan 5: 4

Proclamări pentru o victorie continuă

287

Răspunsuri

1. Ea invocă ajutorul lui Dumnezeu şi ne protejează de tacticile şi atacurile lui Satan.

2. Fals. Cuvintele rostite în şoaptă sau în gând pot avea un impact puternic în domeniul spiritual.

3. Noi trebuie (1) să osândim limba, (2) să iertăm persoana şi (3) să-L rugăm pe Dumnezeu să binecuvânteze acea persoană.

4. Iertarea.

5. Activ.

Secţiunea IV

Cuvinte importante de încheiere

Introducere la secţiunea a patra

Tema binecuvântărilor şi a blestemelor este centrală în ceea ce priveşte modurile în care Dumnezeu. Se raportează la rasa umană. Ea poate fi comparată cu un trunchi ale cărui ramuri se întind în direcţii diferite. Un studiu sistematic ridică întrebări practice, importante despre diferite alte domenii principale ale adevărului biblic.

Această secţiunea tratează două dintre aceste întrebări:

1. Este posibil ca în vremea de azi, prin credinţă, să experimentăm eliberare de toate blestemele pe care păcatul le-a adus asupra rasei umane? Dacă nu, când şi cum se va realiza aceasta pe deplin?

2. Vechiul Testament conţine multe exemple ale slujitorilor lui Dumnezeu care au pronunţat blesteme asupra vrăjmaşilor lor. Care ar trebui să fie răspunsul creştin atunci când facem faţă opoziţiei şi atunci când suntem trataţi greşit?

Blesteme care n-au fost anulate

Pe cruce Iisus a luat asupra Lui însuşi toate consecinţele rele pe care neascultarea de Dumnezeu le-a adus asupra rasei umane. Acestea se împart în două categorii principale: cele care sunt rezultatul neascultării omului în
Grădină; şi cele pronunţate mai târziu în Legea dată de Moise.

În Galateni 3: 13, Pavel se referă la această a doua categorie. El afirmă în mod specific că „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii” (sublinierea îmi aparţine). El leagă aceasta de faptul că Legea a declarat că oricine este executat prin atârnare pe lemn a devenit un

blestem – tocmai prin acest lucru. Aceeaşi Lege care a pronunţat blestemul a deschis astfel calea spre eliberare din blestem prin jertfa înlocuitoare a lui Hristos.

În capitolul 4 am rezumat „blestemul Legii” după cum urmează: umilire; sterilitate, lipsa rodului; boală mentală şi fizică; colapsul familiei; sărăcie; înfrângere; apăsare; faliment; lipsa favoarei din partea lui Dumnezeu.

Conform afirmaţiei neechivoce a lui Pavel din Galateni 3: 13, moartea lui Hristos pe cruce oferă eliberare de toate aceste consecinţe rezultate în urma încălcării Legii. Totuşi, Pavel nu include aici diferite forme ale blestemului originar pe care Dumnezeu l-a pronunţat asupra lui Adam şi asupra Evei după neascultarea lor din
Grădină. Acest blestem menţionat în Geneza 3: 16 – 19 se împarte în două mari categorii

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

principale, primul fiind adresat Evei, iar al doilea lui Adam.

Blestemul adresat Evei se leagă de funcţia unică a femeii, care se împarte la rândul lui în două categorii:

1. Naşterea copiilor va fi anevoioasă şi dureroasă.

2. Ea va fi supusă autorităţii soţului ei şi va fi dependentă de el în ceea ce priveşte împlinirea dorinţei ei feminine, principale, aceea de a avea copii.

Blestemul adresat lui Adam se referă în principal la sarcina primară care i s-a încredinţat de către Dumnezeu în
Geneza 2: 15, „să o îngrijească şi să o păzească [grădina]” – adică să cultive pământul. Acest blestem poate fi împărţit în trei secţiuni principale:

1. Natura solului va fi supusă schimbării. Prin urmare, îşi va da rodul numai prin muncă grea şi plină de sudoare.

2. Dovada schimbării solului va fi vizibilă prin schimbarea vegetaţiei pe care o va produce – în mod specific prin creşterea a doua forme de vegetaţie neproductivă: spini şi pălămidă.

3. Însuşi omul va fi supus decăderii şi morţii, condamnat până la urmă să se întoarcă în ţărâna din care a fost luat. Deşi adresată lui Adam, această a treia secţiune a afectat-o şi pe Eva, împreună cu urmaşii lor.

Este clar că blestemele pronunţate la vremea aceea au afectat şi pământul, aceasta datorită legăturii apropiate dintre Adam şi mediul său, care este indicată prin cuvântul ebraic pentru pământ: adamah. Adam însuşi a fost făcut din pământ. El a fost făcut responsabil de către Dumnezeu de îngrijirea pământul.

În plus, un blestem special a fost rostit asupra şarpelui, care după aceea s-a diferenţiat de toate celelalte specii din lumea animală (vezi Geneza 3: 14 – 15).

În Ecleziastul 1: 2 şi în Romani 8: 20, condiţia pământului şi a

Blesteme care n-au fost anulate

295

locuitorilor săi afectaţi de aceste blesteme este descrisă prin două cuvinte care au acelaşi înţeles: deşertăciune şi zădărnicie.

Răscumpărarea de sub „blestemul Legii”, la care face referire Pavel în Galateni 3: 13, nu include blestemele descrise mai sus. Acestea au rezultat în urma neascultării iniţiale a lui Adam şi a Evei în Grădină. La vremea aceea nu exista un sistem de legi dat de Dumnezeu, şi în consecinţă nu fusese rostit un blestem ca rezultat al încălcării lui.

În Romani 5: 13 – 14, Pavel spune: „Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ţinut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuşi, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o încălcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină”.

În timpul acestei perioade, de la „Adam la Moise”, omenirea nu a avut un sistem de legi dat de Dumnezeu.
Totuşi, toţi oamenii au suferit în urma efectelor blestemului pronunţat la început asupra lui Adam şi a Evei, şi fiecare persoană a plătit preţul pentru propriul său păcat individual, care a fost moartea.

Începutul perioadei Legii este indicat în Ioan 1: 17: „Legea a fost dată prin Moise”. În legătură cu darea Legii au fost pronunţate o serie de blesteme asupra celor care au venit sub Lege, dar care apoi nu au reuşit să o respecte.
Acestea sunt blestemele enumerate în primul rând în Deuteronom 28: 15 – 68. La modul colectiv, ele se numesc
„Blestemul Legii”. Când Pavel spune în Galateni 3: 13 că Hristos „ne-a răscumpărat din blestemul Legii”, el face referire la aceste blesteme.

Cum rămâne cu blestemele pronunţate mai întâi asupra lui Adam şi a Evei? Ne-a oferit Dumnezeu răscumpărare şi din acestea? Şi dacă da, pe ce bază?

Pentru a răspunde acestor întrebări, trebuie să observăm două moduri diferite prin care Iisus, când a venit pe pământ, S-a identificat cu cei pe care a venit să-i răscumpere. Noul Testament descrie două aspecte diferite ale identificării Sale cu omenirea, care sunt indicate prin cele două genealogii diferite prezentate.

În Matei, genealogia lui Iisus Hristos merge înapoi până la Avraam

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

(Matei 1: 117). Ca şi „sământă a lui Avraam” promisă de Dumnezeu, El S-a identificat cu urmaşii lui Avraam, naţiunea Israel, care se aflau sub Lege. În Galateni 4: 4 – 5, Pavel spune că Iisus „S-a născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege”.

Totuşi, în Luca, genealogia lui Iisus merge înapoi până la Adam, şi astfel El este identificat cu întreaga omenire descendentă din Adam (vezi Luca 3: 23 – 38). În timpul vieţii Sale pământeşti, numele pe care şi L-a atribuit Lui însuşi nu doar o singură dată a fost „Fiul omului”, în ebraică, numele de Adam este şi cuvântul pentru om.

Astfel, „Fiul omului” este şi „Fiul lui Adam”. De aceea, prin folosirea acestui nume, Iisus a subliniat în mod continuu identificarea Sa cu toţi descendenţii lui Adam – cu întreaga rasă umană.

Din pricina acestei identificări, jertfa înlocuitoare a lui Iisus pe cruce nu a oferit numai răscumpărarea din blestemul Legii încălcate. Ea a oferit şi eliberare de toate consecinţele rele pe care păcatul iniţial al lui Adam l-a adus asupra tuturor urmaşilor săi – fie că sunt sub Lege, fie nu.

Acest lucru este prezentat prin două titluri pe care Pavel i le conferă lui Iisus în 1 Corinteni 15. În versetul 45, el îl numeşte „cel din urmă Adam”, şi în versetul 47, îl numeşte „omul al doilea”. Aceste două titluri fac referire la moartea şi, respectiv, la învierea lui Iisus.

Pe cruce, Iisus a murit ca „cel din urmă Adam”. El a luat asupra Lui toate consecinţele rele pe care neascultarea lui Adam Le-a adus asupra întregii rase umane. Când El a murit, acestora li s-a pus capăt. Când El a fost îngropat, ele au fost înlăturate pentru totdeauna.

Apoi, în a treia zi, Iisus a înviat din morţi ca „Omul al doilea”. El a devenit astfel Capul întregii rase umane – rasa
Emanuel – rasa Dumnezeu-om – o rasă în care natura lui Dumnezeu şi a omului sunt contopite într-o nouă creaţie.

Toţi cei care, prin credinţă şi dedicare, sunt identificaţi cu Iisus prin moartea Sa, prin îngroparea Sa şi prin învierea Sa, devin membrii ai acestei rase noi. În 1 Petru 1: 3 – 4, apostolul spune despre aceasta: „Dumnezeu…
ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din

morţi la o nădejde vie, la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată, şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi”.

Prin urmare, au existat două aspecte complementare ale răscumpărării din blestem oferită prin moartea lui Iisus.
Ca „sământă a lui Avraam”, născut sub Lege, El a luat asupra Lui toate blestemele rezultate în urma încălcării
Legii şi rezumate în Deuteronom 28: 15 – 68. Ca „cel din urmă Adam”, El a luat asupra Lui şi blestemele pronunţate asupra lui Adam şi a Evei din pricina primului act de neascultare. După cum am văzut, acestea se extind şi asupra solului şi vegetaţiei pământului, manifestându-se mai ales sub două forme de vegetaţie neproductivă: spini şi pălămidă.

Noul Testament foloseşte reprezentări frumoase pentru a revela modul în care Iisus a luat asupra Sa nu doar blestemele rostite asupra lui Adam şi

a Evei, ci şi blestemul rostit asupra pământului. În Ioan 19: 5, apostolul relatează scena în care Pilat îl aduce pe Iisus înaintea acuzatorilor Săi: „Iisus a ieşit deci afară, purtând cununa de spini şi haina de purpură. «Iată omul!?» le-a zis Pilat”.

Cuvântul omul îl indică pe Iisus ca urmaş al lui Adam – unic în perfecţiunea Sa, şi totuşi reprezentantul întregii rase umane. În acelaşi timp, veşmântul lui Iisus reprezintă blestemul dublu pe care Adam l-a adus pe pământ.
Cununa de pe capul Lui reprezintă blestemul spinilor –, culoarea purpurie a mantiei Sale a reprezentat blestemul pălămidei.

Această scenă concisă L-a revelat pe Iisus ca „cel din urmă Adam” care a luat asupra Lui atât blestemul care a venit asupra lui Adam şi a Evei, cât şi blestemul pe care păcatul lor l-a adus asupra pământului.

De aceea, din toate punctele de vedere, răscumpărarea din blestem, oferită prin moartea lui Iisus, a fost completă.
Ea a acoperit fiecare blestem care a venit asupra omenirii. Ea a acoperit blestemul pronunţat asupra lui Adam şi a Evei din pricina neascultării lor; ea a acoperit blestemul care a fost adus pe pământ din pricina neascultării lor;
şi ea a acoperit toate blestemele care au fost rostite ulterior în legătură cu Legea lui Moise.

Cu toate acestea, un studiu mai aprofundat al Scripturii indică

faptul că acea răscumpărare deplină din blestem se va împlini în faze succesive. Răscumpărarea din „blestemul
Legii” este deja oferită celor din veacul prezent, care şi-o pot însuşi prin credinţă. Ea se va manifesta în deplinătatea ei numai la revenirea lui Hristos. Atunci, şi cei care sunt luaţi pentru a-L întâlni pe El, vor fi, în sfârşit şi pentru totdeauna, eliberaţi de blestemul adamic.

În Filipeni, Pavel descrie schimbarea care va avea loc la momentul acela în trupul fiecărui credincios răscumpărat:

z0 Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos. 2>E1 va schimba trupul stării noastre smerite, şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-şi supune toate lucrurile.

Filipeni 3: 20 – 21

Pavel aduce aici în contrast două genuri de trupuri: „trupul stării noastre smerite” şi „trupul slavei Sale”.
Literalmente, aceste expresii ar putea fi interpretate drept „trupul umilinţei noastre” şi „trupul slavei Sale”.
Blestemul pronunţat asupra lui Adam l-a limitat pe el – şi pe urmaşii săi – la un „trup al umilinţei”. Ca atare, el ne reaminteşte fiecăruia dintre noi de condiţia noastră decăzută.

Din momentul naşterii, acest trup este în mod continuu supus decăderii, depinzând de mulţi factori exteriori în ceea ce priveşte viaţa şi bunăstarea. Prin lux şi complacere încercăm să uităm foarte repede slăbiciunea noastră inerentă, şi totuşi în câteva momente suntem confruntaţi în mod inevitabil încă odată cu limitările datorate smeririi trupului nostru.

Ne putem îmbrăca cu hainele cele mai elegante şi mai scumpe, dar de îndată ce devenim activi din punct de vedere fizic, mirosul transpiraţiei noastre ne aminteşte că suntem închişi într-un „trup al umilinţei". Sau ne putem umple stomacul cu mâncare selectă şi băutura cea mai fină. În doar câteva ore, suntem nevoiţi să ne golim vezica şi

Blesteme care n-au fost anulate

Intestinele – acţiuni care nu lasă loc fastului sau aroganţei.

Pentru aceia care au acceptat răscumpărarea oferită de Hristos, toate aceste trăsături umilitoare ale trupului nostru actual vor fi schimbate nu în mod gradat sau progresiv, ci într-un singur moment glorios, în 1 Corinteni
15: 51 – 53, Pavel descrie această transformare supranaturală:

5, Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, 5 z într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. r, 3 Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.

1 Corinteni 15: 51 – 53

Luate împreună, Pavel rezumă în 1 Corinteni 15 următoarele cinci schimbări care vor avea loc în trupul fiecărui credincios la revenirea lui Hristos:

1. de la putrezire la neputrezire;

2. de la moarte la nemurire;

3. de la ocară la slavă;

4. de la slăbiciune la putere;

5. de la natural – în mod literal: „fire pământească" – la spiritual.

Toate cele cinci trăsături negative din lista de mai sus reprezintă efectele primului blestem al lui Adam.
Eliberarea deplină din toate acestea va veni mai întâi pentru credincioşii care sunt luaţi pentru a se întâlni cu
Hristos la revenirea Sa. În Iacov 1: 18, aceştia sunt descrişi drept „un fel de pârgă a făpturilor Lui".
Transformarea la care vor fi supuşi va sluji ca o garanţie, a răscumpărării care va veni până la urmă peste întreaga creaţie.

În perioada care v. i urma pentru locuitorii rămaşi pe pământ.

neprihănirea şi dreptatea domniei milenare a lui Hristos vor minimaliza, dar nu vor aboli blestemul Legii. Viaţa umană va fi mult prelungită, dar blestemul adamic va fi încă preponderent. Şi pământul, ca şi animalele, vor experimenta o perioadă de rodire şi abundenţă fără precedent – dar „deşertăciunea" nu se va fi isprăvit. Abolirea finală şi deplină a fiecărui blestem va trebui să aştepte până la vremea „unui cer nou şi a unui pământ nou" (2
Petru 3: 13).

Toate acestea vor reprezenta exercitarea schimbului prin care, pe cruce, Iisus a fost făcut blestem pentru a anula fiecare blestem pe care neascultarea omului l-a adus asupra lui însuşi şi asupra creaţiei. În Apocalipsa 22: 3, consumarea acestui schimb este rezumată într-o declaraţie scurtă, dar cuprinzătoare: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo".

Blesteme care n-au fost anulate

Întrebări pentru studiu

1. Numeşte două dintre blestemele principale din care Iisus ne-a răscumpărat.

2. La ce însărcinare iniţială s-a referit blestemul iniţial pronunţat asupra lui Adam?

3. Adevărat sau fals: răscumpărarea pe care Iisus a câştigat-o prin jertfa Lui pe cruce a acoperit atât blestemul
Legii, cât şi consecinţele rele ale păcatului iniţial al lui Adam.

4. Când Iisus a înviat din morţi a treia zi ca „omul al doilea", El a devenit Capul cărei rase noi?

5. Când Pilat L-a adus pe Iisus în faţa acuzatorilor Lui, cununa lui Iisus şi mantia Sa au reprezentat două aspecte ale blestemului iniţial. Care au fost acestea?

6. Adevărat sau fals: abolirea deplină şi finală a fiecărui blestem va avea loc în timpul domniei milenare a lui
Iisus.

Aplicaţie practică

1. Cum te ajută în umblarea ta creştină cunoştinţa despre blestemele care nu au fost încă revocate?

2. În 1 Corinteni 15, Pavel ne spune despre schimbările care vor avea loc la revenirea lui Hristos. Ce impact are acum cunoaşterea acestor lucruri asupra credinţei şi vieţii tale în Hristos?

Verset de memorat

Alege un alt verset din capitolul 22 pentru a-l memora.

302

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credinţei

Mulţumesc, Iisuse, că cetăţenia mea din ceruri este asigurată. Aştept cu nerăbdare revenirea Ta!

Răspunsuri

1. Blestemul Legii şi blestemul asupra lui Adam şi a Evei.

2. Cultivarea solului.

3. Adevărat, pentru că Iisus a fost identificat nu numai ca sămânţă a lui Avraam, dar şi ca Fiu al lui Adam.

4. Rasa Emanuel, rasa Dumnezeu-om.

5. Cununa a reprezentat blestemul spinilor, iar mantia de purpură a reprezentat blestemul pălămidei – dublul blestem rostit asupra pământului.

6. Fals. Aceasta va avea loc în perioada „unui cer nou şi a unui pământ nou”.

24

A blestema sau a binecuvânta?

Să presupunem că oamenii ne ponegresc, ne blestemă, sunt împotriva noastră şi ne persecută pentru credinţa noastră în Hristos. Să presupunem că răspândesc minciuni răutăcioase despre noi şi folosesc tot felul de instrumente necinstite şi ilegale pentru a ne face rău. Suntem liberi să ne răzbunăm prin pronunţarea unui anume gen de blestem împotriva lor? La această întrebare răspunsul Noului Testament este un NU clar şi răspicat.

În Romani 12: 9 – 21, Pavel enumera diferite principii care ar trebui să guverneze comportamentul creştin. În versetul 9, el începe cu o motivaţie supremă importantă: „Dragostea să vă fie fără prefăcătorie” (sublinierea îmi aparţine). Toate celelalte îndemnuri care urmează sunt doar diferite modalităţi prin care se exprimă însăşi dragostea creştină.

În versetul 14 el îi învaţă pe creştini cum să răspundă celor care caută să ia facă rău: „Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc; binecuvântaţi, şi nu blestemaţi”.

În versetul 21 el încheie cu o aplicaţie mai generală a aceluiaşi principiu: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine”. Există o singură putere destul de tare pentru a birui răul, şi aceasta este binele. Oricare formă ar lua răul care ne confruntă, trebuie să răspundem întotdeauna cu binele corespunzător. Altfel vom vedea că răul

este mult prea puternic pentru noi. Petru ne dă un avertisment similar împotriva reacţiilor greşite în faţa răului:

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

slncolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind unii cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi. 9 Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi, să moşteniţi binecuvântarea.

1 Petru 3: 8 – 9

Biruind în felul acesta răul prin bine, noi suntem părtaşi biruinţei lui Hristos asupra răului, aşa cum este ea descrisă în Corinteni:

14 Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei lui Hristos. lbin adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos, printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării.

2 Corinteni 2-.14 – 15

La fel ca Maria din Betania, care şi-a vărsat mirul pe capul lui Iisus, noi umplem toată zona din jurul nostru cu o mireasmă plăcută. Chiar şi cei care ne sunt împotrivă sunt, fără îndoială, binecuvântaţi de mireasmă (vezi Marcu
14: 3 – 9).

Lucrul acesta evidenţiază o diferenţă fundamentală între cele două Legăminte: Vechiul şi Noul. În Vechiul
Testament, Dumnezeu a folosit deseori poporul Său ca pe un instrument de judecată împotriva altor popoare. De exemplu, aducând poporul Israel în ţara Canaan, Dumnezeu l-a folosit pe Iosua şi armata lui ca instrumente ale judecăţii Sale asupra canaaniţilor care ocupaseră ţara mai înainte. De asemenea, există multe alte exemple în
Vechiul Testament în care slujitorii lui Dumnezeu au rostit blesteme asupra oamenilor care s-au împotrivit Lui sau care nu L-au ascultat, iar efectul a fost acelaşi ca şi cum Dumnezeu însuşi le-ar fi rostit.

De exemplu, în Iosua 6: 26, după ce israeliţii au capturat şi distrus Ierihonul, Iosua a rostit următorul blestem asupra oricui va reconstrui

A blestema sau a binecuvânta?

vreodată o cetate în acelaşi loc: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întâiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile!”

Aproximativ cinci sute de ani mai târziu, în timpul domniei regelui Ahab în Israel, acest blestem s-a împlinit:

Pe vremea lui lAhabţ, Hiel din Betel a zidit iarăşi Ierihonul; i-a pus temeliile cu preţul lui Abiram, întâiul lui născut, şi i-a pus porţile cu preţul lui Segub, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul, prin Iosua, fiul lui Nun.

1 Împăraţi 16: 34

Acesta este un exemplu viu ai forţelor invizibile care sunt mereu la lucru în istoria umană, şi care totuşi sunt deseori ignorate. Câţi istorici seculari din zilele noastre, când descriu acest incident, leagă de moartea acestor doi tineri bărbaţi cuvintele rostite printr-un slujitor al lui Dumnezeu cu cinci sute de ani mai devreme?

Este important să observăm că în 1 împăraţi 16: 34 scriitorul subliniază că blestemul s-a împlinit „după cuvântul pe care-l spusese Domnul, prin Iosua, fiul lui Nun” (sublinierea îmi aparţine). Iosua a fost canalul prin care a venit blestemul, dar Domnul a fost sursa lui. Asta – şi numai asta – explică efectele sale.

David a fost un alt slujitor al lui Dumnezeu care a pronunţat blesteme care au avut efect după mai multe generaţii. În Psalmul 69: 22 – 25, şi din nou în Psalmul 109: 6 – 13, el a pronunţat o serie lungă de blesteme asupra unei singure persoane sau asupra mai multe persoane fără nume, din cauza trădării şi a lipsei de loialitate faţă de un neprihănit care fusese pe nedrept acuzat şi condamnat. Cam la o mie de ani mai târziu, după moartea şi învierea lui Iisus, apostolii au recunoscut că aceste blesteme ale lui David s-au împlinit în Iuda Iscarioteanul, care fusese trădătorul lui Iisus (vezi Fapte T.15 – 20).

Unii dintre profeţii care i-au urmat lui David, au pronunţat şi ei

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

blesteme care au declanşat judecata lui Dumnezeu în diferite moduri, în 2 împăraţi 1: 9 – 12, de exemplu, Ilie a chemat foc din cer, care a distrus două grupuri de soldaţi trimişi să-l aresteze.

În 2 împăraţi 2: 23 – 24, succesorul lui, Elisei, a blestemat un grup de tineri care îl batjocoriseră, rezultatul fiind acela că 42 dintre ei au fost mâncaţi de urşi.

Ulterior, Dumnezeu l-a folosit pe Elisei pentru a aduce în mod miraculos vindecarea leprei generalului sirian.
Naaman. care în schimb i-a oferit lui Elisei o mulţime de daruri generoase. Totuşi, Elisei refuză să accepte vreunul dintre ele, arătându-i în felul acesta lui Naaman că nu exista nicio cale prin care putea „plăti” vindecarea primită de la Dumnezeu. Mai târziu, slujitorul lui Elisei, Ghehazi, motivat de lăcomie, a fugit după Naaman şi 1
a convins cu pretexte false să-i dea un dar substanţial în arginţi şi îmbrăcăminte (vezi 2 împăraţi 5: 1 – 27).

Când Ghehazi s-a întors, Elisei – printr-o revelaţie supranaturală – l-a confruntat cu lăcomia şi lipsa lui de onestitate. Apoi a pronunţat judecata lui Dumnezeu asupra lui: „«Lepra lui Naaman se va lipi de tine şi de sămânţa ta pentru totdeauna.» Şi Ghehazi a ieşit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada” (versetul 27).

Efectul blestemului lui Ghehazi a fost vizibil şi instantaneu. Ghehazi a ajuns să fie chinuit de lepră în aceeaşi formă avansată de care Naaman abia fusese vindecat. Mai mult de atât, aceeaşi boală avea să continue să-i chinuie pe urmaşii lui Ghehazi, atâta timp cât unul dintre ei ar mai fi trăit pe pământ.

Există o trăsătură comună importantă a tuturor blestemelor la care s-a făcut referire mai sus – fie că au fost rostite de Iosua, David, Ilie sau Elisei. Fiecare din ele au exprimat o judecată suverană a Dumnezeului Atotputernic. Ele nu au provenit din mintea sau voinţa omului care Le-a rostit. Ele nu au fost pur şi simplu expresia mâniei sau a răzbunării omeneşti. Dumnezeu a ales în mod suveran canale umane prin care să-şi administreze dreptatea. Nu există nicio sugestie în Scriptură că Dumnezeu a renunţat vreodată să-şi exercite dreptul de a face asta.

A blestema sau a binecuvânta?

Totuşi, în Noul Testament, Dumnezeu a ales să-şi folosească slujitorii în primul rând cu rolul de instrumente ale îndurării „nu ale judecăţii. Contrastul dintre cele două legăminte este evidenţiat într-un incident menţionat în
Luca 9: 51 – 56. Iisus îşi trimisese mesagerii înaintea Lui pentru a-i pregăti primirea într-un sat samaritean prin care El intenţiona să treacă, dar samaritenii au refuzat să-L primească. Drept răspuns, Iacov şi Ioan au întrebat:
„Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”

În replică, Iisus i-a mustrat pentru atitudinea lor, spunând: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9: 55 – 56).

Iisus nu a negat faptul că Ilie chemase foc din cer pentru a-i distruge pe vrăjmaşii săi. Nici nu a pus la îndoială că Ioan şi Iacov ar fi putut face acelaşi lucru. În schimb, El le-a reamintit că se aflau într-o perioadă când
Dumnezeu îşi folosea slujitorii în mod diferit. Ei au fost chemaţi să fie mai degrabă instrumente ale milei lui
Dumnezeu, decât ale judecăţii Sale.

Cu toate acestea, există în Noul Testament câteva exemple de blesteme pronunţate de către slujitorii lui
Dumnezeu. Iisus însuşi a oferit unul dintre cele mai dramatice exemple. În drumul Său spre Ierusalim, fiindu-l
foame, S-a dus la un smochin pentru a culege primele roade care ar fi fost specifice acelui anotimp. Descoperind că pomul era plin de frunze, dar nu avea niciun rod, El a spus: „De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!” (Matei 21: 19).

Ziua următoare, când El şi ucenicii Săi au trecut pe lângă el, smochinul se uscase din rădăcină. Petru a comentat:
„Învăţătorule, uite, smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat” (Marcu 11: 21, sublinierea îmi aparţine). În replică, Iisus a delegat ucenicilor

Săi aceeaşi autoritate pe care El însuşi a demonstrat-o în blestemarea smochinului: „Adevărat vă spun, că dacă veţi avea credinţă şi nu vă veţi îndoi, veţi face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia” (Matei 21: 21). Cu alte cuvinte, El le-a dat autoritate de a pronunţa blesteme similare cu cel pe care El l-a pronunţat asupra smochinului.

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Mulţi comentatori văd în acest smochin un arhetip al formei de religie în care degenerase practicarea Legii lui
Moise. Era plin de „frunze” – dar nu aducea adevăratul rod al Legii, pe care Iisus l-a rezumat la „dreptate, milă şi credincioşie” (Matei 23: 23). Ca rezultat, căutătorii sinceri care priveau la acea formă de religie pentru a-şi satisface foamea spirituală erau abandonaţi, goi şi dezamăgiţi. Pe parcursul unei generaţii, sub judecata lui
Dumnezeu, întregul sistem a fost destinat să se „usuce din rădăcină”.

Aparent, ucenicii nu au văzut nicio semnificaţie în smochinul neroditor, şi ar fi trecut pe lângă el. Iisus a fost
Acela care a reacţionat împotriva lui, şi apoi i-a însărcinat pe ucenicii Săi să acţioneze în mod similar. În generaţiile următoare, această lecţie pare să se fi pierdut pentru cei mai mulţi creştini. Cu siguranţă, sunt momente în care întâlnim asemenea „smochini neroditori” – adică sisteme religioase amăgitoare care îi dezamăgesc pe căutătorii înfometaţi după realitatea Evangheliei. Trecem şi noi pur şi simplu indiferenţi pe lângă aceşti „smochini”? Sau luăm aceeaşi poziţie agresivă pe care a demonstrat-o Iisus?

Când Iisus i-a trimis pe primii ucenici să predice Evanghelia, El le-a dat o autoritatea similară pentru a se raporta la cei care respingeau atât mesagerii, cât şi mesajul lor.

14 „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieşiţi din casa sau din cetatea aceea, şi să vă scuturaţi praful de pe picioarele voastre. 15 Adevărat vă spun că în ziua judecăţii va fi mai uşor pentru ţinutul
Sodomei şi Gomorei decât pentru cetatea aceea”.

Matei 10: 14 – 15

Prin acest act al scuturării prafului de pe picioarele lor, de fapt apostolii ar fi transmis asupra celor care i-au respins judecata lui Dumnezeu, care până la urmă avea să fie mult mai severă decât cea pronunţată asupra locuitorilor Sodomei şi Gomorei.

A blestema sau a binecuvânta? 309

Apostolii Noului Testament au luat această poruncă în mod literal, în Antiohia Pisidiei, după ce Pavel şi
Barnaba slujiseră o bucată de vreme cu multă influenţă, adversarii lor i-au alungat până la urmă din cetate. Fapte
13: 51 relatează răspunsul apostolilor: „Pavel şi Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor şi s-au dus în Iconia”.

Asemenea incidente confirmă un principiu stabilit deja în Vechiul Testament: binecuvântările şi blestemele nu sunt niciodată mult separate

unul de altul. Când binecuvântările sunt oferite, dar nu sunt primite, blestemele urmează aproape inevitabil în locul lor. Când Israel a intrat în Canaan sub Legea lui Moise, Dumnezeu i-a cerut să invoce asupra sa, fie binecuvântările promise în urma ascultării, fie blestemele care urmau neascultării lor.
Nu exista o a treia opţiune. Acelaşi lucru se aplică celor cărora li s-a proclamat Evanghelia, dar în mod deliberat şi conştient au respins-o. Aproape inevitabil ei se expun blestemelor corespunzătoare. Cu ceva timp în urmă, pe insula Cipru, Dumnezeu a deschis calea pentru Pavel şi Barnaba să ducă Evanghelia dregătorului1 roman.
Sergius Paulus deşi un vrăjitor – adică un practicant al ocultului – pe nume Clima a căutat să-i oprească din a vorbi dregătorului. Răspunsul lui Pavel la această provocare din partea lui Satan este descris în Fapte:

9 Atunci Saul care se mai numeşte şi Pavel, plin de Duhul Sfânt, s-a uitat ţintă la el 10 şi a zis: „Om plin de toată viclenia şi de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaş al oricărei neprihăniriii, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? „Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb şi nu vei vedea soarele până la o vreme”. Îndată a căzut peste el ceaţă şi întuneric, şi căuta bâjbâind nişte oameni, care să-l ducă de mână.
12 Atunci dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut şi a rămas uimit de învăţătura Domnului.

Fapte 13: 9 – 12

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Efectul cuvintelor lui Pavel asupra lui Clima a fost la fel de rapid şi de dramatic precum blestemul pe care Elisei îl pronunţase asupra lui Ghehazi. Autorul cărţii Faptele Apostolilor subliniază că în acel moment Pavel „a fost umplut de Duhul Sfânt”. De aceea cuvintele lui nu au fost produsul reacţiei lui fireşti în faţa împotrivirii, ci au

reprezentat judecata suverană a lui Dumnezeu asupra vrăjitorului, rostită prin Duhul Sfânt. Dregătorul a fost atât de impresionat de această demonstraţie a supremaţiei lui Iisus asupra lui Satan că a devenit credincios.

Acest incident scoate la iveală subiectul decisiv privind situaţiile în care este sau nu este corect ca un creştin să pronunţe un blestem. Dacă motivul este o reacţie a naturii noastre fireşti, cum ar fi resentimentul, sau mânia, sau dorinţa de răzbunare, sau autojustificarea, atunci rostirea unui blestem într-o asemenea situaţie este un păcat. Mai mult, el va face un rău mult mai mare celui care rosteşte blestemul decât celui care este blestemat.

Pavel subliniază pericolul de a ceda acestui gen de motivaţie satanică:

Nu ştiţi că dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?

Romani 6: 16

Poate fi ispititor să căutăm satisfacţia momentană a unui impuls rău prin permiterea unui blestem să iasă de pe buzele noastre, dar, prin aceasta, noi ne oferim ca robi autorului ispitei: Satan. El nu este mulţumit doar cu o influenţă temporară asupra noastră. El foloseşte ispita ca pe o deschidere prin care poate intra ca să ia permanent controlul asupra vieţilor noastre. Cedarea noastră temporară în faţa lui devine astfel o înrobire permanentă. În felul acesta, cel care foloseşte blestemul pentru a atrage răul asupra altora aduce de fapt un rău mult mai mare şi mai durabil asupra lui însuşi.

A blestema sau a binecuvânta?

Pe de altă parte, Noul Testament ne dă exemple clare în care Duhul Sfânt alege în mod suveran să pronunţe un blestem p rintr-un slujitor al lui Dumnezeu. Dacă refuzăm să admitem această posibilitate, ne închidem faţă de una din căile prin care Dumnezeu doreşte să ne folosească. Singura noastră precauţie este să cultivăm o relaţie cu Duhul Sfânt în care noi suntem sensibili atât faţă de îndemnul Său, cât şi faţă de restricţionarea Sa. Dacă avem vreo îndoială în ceea ce priveşte puritatea motivelor noastre sau a călăuzirii Duhului Sfânt, atunci cu siguranţă ar trebui să tăcem.

Posibilitatea ca Duhul Sfânt să ne îndemne într-o anumită circumstanţă să rostim un blestem mi-a devenit foarte clară în urma unui incident care a avut loc în timpul slujirii mele la mijlocul anilor ’60. La vremea aceea făceam parte din personalul de slujire al unei biserici din centrul oraşului Chicago. Clădirea din imediata noastră apropiere era un bar. Acesta devenise centrul pentru diferite forme de viciu, care includea traficul de droguri, bătăi cu cuţite şi prostituţia – atât masculină, cât şi feminină.

Într-o seară mă aflam pe platforma bisericii şi conduceam o întâlnire, în care oamenii adunaţi se rugau pentru oraşul Chicago. În mijlocul timpului de rugăciune, fără nicio premeditare din partea mea, m-am auzit rostind cu glas tare o declaraţie: „Pun blestemul Domnului peste acel bar!” După aceea, întâlnirea şi-a continuat cursul ei normal. Personal, nu m-am mai prea gândit la ce spusesem.

Două luni mai târziu am fost trezit la ora 3 dimineaţa de un telefon urgent care mă anunţa că biserica era în flăcări. M-am îmbrăcat şi m-am grăbit la faţa locului, pentru a descoperi că nu biserica, ci barul de alături luase foc. Totuşi, vântul care bătea dinspre Lacul Michigan sufla flăcările spre biserică. Chiar când părea inevitabil ca biserica să fie distrusă împreună cu barul, direcţia vântului s-a schimbat deodată cu 180 de grade şi a suflat flăcările în direcţia opusă bisericii.

Până la urmă, barul fusese complet distrus şi biserica a fost afectată doar de fum, reparaţiile fiind acoperite de asigurare. Nimeni nu murise, şi nimeni nu a fost rănit. După examinarea scenei, şeful pompierilor

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

a comentat înaintea unui prezbiter al bisericii: „E clar că aveţi o relaţie specială cu Cel de sus!”

Reacţia mea personală a fost una de uimire amestecată cu teamă. Nu aveam nicio îndoială că ceea ce văzusem era acţiunea exterioară a unui blestem pe care eu îl pronunţasem asupra barului cu două luni mai devreme. Nu regret ceea ce am făcut. Am simţit că Dumnezeu intervenise cu o judecată dreaptă, dar temperată de îndurare. În acelaşi timp, am realizat într-un mod nou puterea copleşitoare care poate fi eliberată prin cuvintele rostite de către un slujitor al lui Dumnezeu. În ceea ce mă priveşte, am hotărât că îi voi cere lui Dumnezeu harul Său, ca să nu folosesc niciodată greşit acea putere.

La o scară mai mică, distrugerea acelui bar prin foc întăreşte adevărul Scripturii care este central acestei teme, a binecuvântărilor şi blestemelor: puterea limbii este incomensurabilă – pentru a influenţa fie în bine, fie în rău.
Cu limba noastră putem binecuvânta şi putem blestema; putem zidi şi putem dărâma; putem răni şi putem vindeca; putem face un mare bine şi, tot aşa, un mare rău.

Puterea limbii este, de asemenea, înspăimântătoare, pentru că noi înşine nu o putem controla. Din nou şi din nou, experienţa noastră ne obligă să recunoaştem adevărul din Iacov 3: 8: „Dar limba niciun om nu o poate îmblânzi”. De aceea există doar o singură cale sigură: aceea de a ceda limba Duhului Sfânt şi de a-l cere ca El să o controleze în locul nostru. Pentru a ne ajuta în acest sens, iată două rugăciuni ale lui David, care sunt modele de urmat pentru noi:

Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele.

Psalmul 141: 3

Primeşte cu bunăvoinţă cuvintele gurii mele şi cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea şi Izbăvitorul meu!

Psalmul 19: 14

A blestema sau a binecuvânta?

Întrebări pentru studiu

1. Conform textului din Romani 12: 14, cum ar trebui să le răspundem celor care încearcă să ne persecute?

2. Care este singura putere îndeajuns de tare ca să biruiască răul?

3. În Noul Testament Dumnezeu i-a chemat pe oamenii din poporul

Său să fie instrumentele sale, şi nu ale

Sale.

4. Adevărat sau fals: binecuvântările şi blestemele nu sunt niciodată prea mult separate unele de altele.

5. Cel ce foloseşte un blestem pentru a aduce răul asupra altora aduce un rău mult mai. şi mult mai.

asupra lui însuşi.

6. Conform textului din Psalmul 141: 3, ce ar trebui să facem pentru a ne ajuta să ne controlăm limba?

Aplicaţie practică

1. În ce fel crezi că va fi afectat cel care te blestemă dacă tu îl binecuvântezi, şi ce anume realizează acest lucru în viaţa ta? 2 Cum poţi fi un instrument al îndurării? 3. Ai acum o înţelegere mai bună a puterii limbii? în ce fel?

Verset de memorat

Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc; binecuvântaţi, şi nu blestemaţi.

Romani 12: 14

Binecuvântare sau blestem: tu alegi!

Răspunsul credfnţei

Doamne, aleg să fiu un instrument al îndurării prin binecuvântare încurajând şi dovedind dragoste faţă de cei din jurul meu.

Răspunsuri

1. Să-i binecuvântăm, şi să nu-i blestemăm.

2. Puterea binelui.

3. Milei, judecăţii.

4. Adevărat. Dacă binecuvântările sunt respinse, blestemele le vor lua locul în mod inevitabil.

5. Mari, îndelungate.

6. Să cerem Domnului să pună o strajă gurii noastre.

Dragă cititoare, drag cititor.

Ne bucurăm dacă această carte a fost o binecuvântare pentru tine. Este exact ceea ce ne dorim.

Vrem să-ţi facem cunoscut faptul că organizaţia non-profit „Punctul Zero” din România a făcut posibilă apariţia cărţii pe care tocmai ai citit-o prin strângere de fonduri şi sponsorizări.

Asociaţia „Punctul Zero” este parteneră la lucrarea de editare şi tipărire din cadrul Editurii Neemia, ajutând la atingerea scopurilor editurii.

Dorinţa noastră este ca această carte să fie o binecuvântare şi pentru cei care nu îşi permit s-o cumpere. Prin dărnicia ta, un alt suflet poate fi binecuvântat cu această carte.

Şi tu poţi contribui la această lucrare prin donaţiile pe care le poţi face în contul:

«→ punctul Zero

Asociaţia „Punctul Zero”.

BRD – Groupe Société Generale Bucureşti, str. Ion Mihalache, nr. 1 – 7

cod IBAN: R034 BRDE 080 SV6011.500 0800 (RON) R021 BRDE 080 SV6011 526 0800 (Euro) R017 BRDE
080 SV6011 534 0800 (USD)

cod SWIFT: BRDE ROBU, număr BIC: BRDE

Cărţi de acelaşi autor

A împlini voia lui Dumnezeu

Are limba ta nevoie de vindecare?

Balta amară a vieţii

Botezul cu Duhul Sfânt

Chemare în Ierusalim

Cine este Duhul Sfânt?

Cum să postim cu succes

Curs biblic pentru studiu individual

Dragostea extravagantă a lui Dumnezeu

Duhul Sfânt în tine

Dumnezeu – sursa vindecării

Harul supunerii

Legământul căsniciei

Meditând la Psalmi

Planul lui Dumnezeu pentru finanţele tale

Remediul lui Dumnezeu pentru respingere

Rugăciune pentru conducerea naţiunii

Schimbul divin de la cruce

Seria fundamentelor (1 volum sau volumele 1 – 7)

Soţi şi taţi

Tumult în biserică

Pentru mai multe detalii referitoare la cărţile de mai sus, comandă catalogul gratuit al Editurii Neemia sau accesează site-ul www.neemia.ro De asemenea, dacă ai o mărturie legată de cărţile Editurii Neemia, nu ezita să o trimiţi la adresa de mai jos:

Editura NEEMIA

Str. Curcanilor 21.500108 Braşov – România

tel.: 0744 – 532.823 e-mail: officeneemia.ro www.neemia. roofficeneemia.ro